

ТЕСА ДЕЪР СЛЕПИЯТ ХЕРЦОГ

Част 1 от „Легендата на Уерстаг“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

Името Изолда Офелия Гуднайт^[1] в голяма степен вещаеше зловещ, скръбен живот. Вглеждаше ли се в съществуването си, Изи виждаше точно това. На невръстна възраст беше останала без майка. А сега и без баща. Без петак. Без другари.

Но никога без надежда.

Поне засега.

Поне не съвсем.

Защото името Изолда Офелия Гуднайт загатваше и за любов. Неповторима, злочеста, всепоглъщаща любов. И откакто се помнеше, Изи все чакаше — с топяща се вяра и нарастващо нетърпение — началото на този етап от живота си.

Щом поотрасна дотолкова, че да осмисли майчината си смърт, Изи взе да се утешава с мисълта, че дори това е част от приказния ѝ епос. Приказните героини до една бяха без майка.

Когато папа затъна в дългове и те останаха без прислужница, тя си повтаряше, че робският труд някой ден ще ѝ се отплати. Та кой не знаеше, че Пепеляшка е търкала пода с парцал, преди да спечели красивия принц.

Още преди да навърши петнадесет, те се позамогнаха благодарение на успеха на книгите на папа. От принца все така нямаше и помен, но животът беше пред нея. Изи се успокояваше, че ще израсте и възголемичкият ѝ нос вече няма да бие на очи, а къдриците ѝ най-сетне ще се укротят.

Нито тя порасна, нито къдриците ѝ се усмириха. И грозното патенце си остана грозно и патенце.

Седемнадесетият ѝ рожден ден отмина, без да убоде пръста си на вретеното.

На двадесет и една, някъде на пътя между Мейдстоун и Рочестър, животът я принуди да приеме горчивата истина: бандитите в реалността не бяха нито дяволити чаровници, нито лукави хубавци. Те

искаха пари, и то бързо, и Изи трябваше да е благодарна, че не поискаха нея.

Една по една, тя се бе отказала от наивните си мечти.

Ненадейно миналата година баща ѝ почина и приказките окончателно пресъхнаха. Скоро след това свършиха и парите. За първи път Изи бе на ръба на истинско отчаяние.

Мечтите ѝ да срещне любовта повехнаха. Беше готова да се задоволи с насъщния. Що за приказка заслужаваше една обикновена, осиромашала, двадесет и шест годишна жена, която никой никога дори не бе целувал?

Ето тази.

Тя стисна писмото. То стоеше пред нея, черно на бяло. Последната ѝ надежда. С мъка отпусна пръсти от страх да не би листът да се превърне в пепел.

Уважаема госпожице Гуднайт,

В качеството ми на изпълнител на завещанието на граф Линфорт, мой дълг е да ви известя за смъртта му. Според неговата последна воля той оставя на вас — и на всяка от кръщелниците си — малко наследство. Моля, заповядайте на двадесет и първи юни в замък „Призрак“, близо до Улингтън в графство Нортъмбърланд, за да уредим подробностите.

Ваш:

Фредерик Трент, лорд Арчър

Малко наследство. Надали ще има и стотина лири. Но дори двадесет щяха да ѝ паднат като от небето. Беше останала почти без пари.

Когато Призрачният замък изникна на хоризонта, Изи преглътна тежко.

Още отдалече той изглеждаше мрачен. Смесица от разнородни бойни кули и лъкатушещи, назъбени стени стърчаха наред зелените хълмове. Запуснатият парк беше обрасъл в диви, гъсти храсталаци и когато замъкът най-сетне се показа, Изи се бе свила тревожно в сянката му.

Замъкът внушаваше страх.

Зловещ.

Неприветлив.

Сякаш всеки момент се канеше да се хвърли отгоре ѝ.

— Пристигнахме, госпожице. — Кочияшът беше завладян от същото мрачно разположение на духа като Изи. Той дръпна поводите на впряга си пред каменната постройка на вратаря, която се намиреше на известно разстояние от самата крепост.

Мъжът помогна на Изи да слезе от каретата, вдигна яката на палтото си и свали багажа ѝ — един-единствен стар куфар. Пренесе го до каменните стъпала на старата постройка, върна се с отривисти крачки, мушнал ръце в джобовете си. Покашля се. И зачака.

Изи му беше платила още в Улингтън — никой нямаше да се съгласи да я докара, без предварително да получи пари в брой — но той очакваше допълнителен израз на благодарността ѝ. Тя измъкна шест пенса от кесията си. Монетите се бяха стопили и вече даже не дрънчаха.

Кочияшът прибра парата в джоба си и докосна шапката си.

— Как казахте, че ви е името, госпожице?

— Гуднайт. Госпожица Изи Гуднайт.

Тя почака да види дали му е известно. Повечето начетени хора в Англия биха го разпознали, а също и голяма част от домашната прислуга.

Кочияшът изсумтя:

— Да го знам, в случай че се появи някой и пита за вас. Ако вземете, та изчезнете.

Изи се засмя. Почака и мъжът да се засмее.

Той остана сериозен.

Скоро от кочияша, екипажа и каретата остана само заглъхващото хрущене на колелата по пътя.

Изи взе куфара си и тръгна. Каменен мост я преведе над някогашен ров, от който сега беше останала тинеста, зелена мътилка.

Преди да предприеме пътуването си, тя се бе поровила да прочете нещо за замъка „Призрак“, но намери само, че в древността тук е живял херцогът на Ротбъри.

Но сега замъкът пустееше. Прозорците зееха без стъкла. Вътре беше тъмно. Металната решетка, която при спускане затваряше входа,

липсваше и на нейно място нямаше нищо. Ни врата, ни порта.

Тя прекоси прохода и излезе на открития централен двор.

— Лорд Арчър? — Гласът ѝ заглъхна. Тя опита отново. — Лорд Арчър, тук ли сте? — Този път зовът ѝ отекна силно в каменните плочи. Ала отговор не последва.

Беше сама.

Замаяна от необичайната обстановка и глада, Изи затвори очи. Едва си пое дъх.

Не бива да припадаш. Само наивните глупачки и охтичавите дами губят съзнание, а ти не си нито от едните, нито от другите.

Заваля. Едри, тежки капки летен дъжд, от онези, които винаги смътно ѝ се струваха разгулни и покварени. Малки тумбести пияници, летните капки дъжд валяха със сподавен смях и се разбиваха ликуващо в земята.

Изи се намокри, но възможността да подири подслон в някой от мрачните сводове засега не я блазнеше.

Някакво шумолене я накара да подскочи и тя се завъртя. Само гарван, който размаха криле и отлитна. Видя го да прелита над замъка, после птицата се изгуби.

Младата жена се позасмя. Наистина. Идваше ѝ в повече. Огромен, необитаем замък, дъжд, а сега и гарвани? Някой ѝ бе скроил жестока шега.

В този миг Изи зърна в другия край на двора мъж, който стоеше под един мрачен свод.

Ако и той беше шега, то тя не беше жестока.

В природата съществуваха неща, чиято красота се дължеше на деликатния им строеж или на сложната им симетрия. Цветята. Рапаните. Крилцата на пеперудите. Но съществуваха и други, чието великолепие се коренеше в необузданата им сила и отказа им да бъдат опитомени. Заснежните планини. Тътнещите буреносни облаци. Рунтавите, острозъби лъвови.

Силуътът на мъжа пред нея? Съвсем определено той принадлежеше към втората категория.

Точно като вълчака, седнал в краката му.

Не може да е вълк, рече си тя. Сигурно беше някаква порода куче. Тези животни отдавна бяха избити. Последният вълк в Англия беше изчезнал още преди няколко столетия.

Но пък... човек би си помислил също, че отдавна не се раждат и мъже като този.

Той премести тежестта си от единия на другия крак и слаба полегата светлина разкри долната половина на лицето му. За миг Изи зърна голяма, чувствено изсечена уста. Четвъртита челюст, черни бакенбарди. Въздълга коса докосваше с краищата си яката му. Тоест, щеше да я докосва, ако мъжът имаше яка. Под палтото си той беше само по риза, разкопчана на врата. Бричовете от еленска кожа обгръщаха стройните му хълбоци, мускулестите му бедра... а оттам краката му се скриваха в чифт избелели, прашни войнишки ботуши.

О, мили боже! Изи изпитваше ужасна слабост към всеки чифт ботуши, видели широкия свят. Те я караха отчаяно да жадува да узнае всяко кътче, където са били.

Сърцето ѝ заблъска. И от това главата ѝ още повече се замая.

— Вие ли сте лорд Арчър? — попита тя.

— Не. — Отговорът беше тих, неумолим.

Звярът в краката му заръмжа.

— О! А-ами лорд Арчър тук ли е?

— Не.

— Вие ли сте пазачът? Скоро ли го очаквате?

— Не. И не.

Насмешка ли долови в гласа му?

Тя преглътна тежко.

— Получих писмо. От лорд Арчър. Поиска да се срещнем тук на днешната дата по някаква работа във връзка с имота на починалия граф Линфорт. Изглежда, ми е оставил малко наследство. — Тя му подаде писмото с трепереща ръка. — Ето. Бихте ли желали сам да го прочетете?

Широката уста се изви в единия край.

— Не.

С цялото хладнокръвие, което успя да събере, Изи отдръпна ръка и прибра писмото в джоба си.

Мъжът облегна рамо на стената.

— Няма ли да продължим?

— Какво?

— Играта. — Ниският му глас сякаш пропълзя по каменните плочи и премина като тръпка нагоре през ходилата ѝ. — Дали не съм

някой руски принц? Не. Жълтото ли е любимият ми цвят? Не. Ще имам ли нещо против да влезете вътре и да свалите подгизналите си дрехи? — Гласът му стори невъзможното. Слезе още по-ниско. — Не.

Той вече открито ѝ се подиграваше.

Изи стисна куфара до гърдите си. Не искаше Снежинка да се измокри.

— С всичките си гости ли се държите така?

Глупачка. Тя се прокле и се приготви за поредното тихо, насмешливо „не“.

— Само с хубавиците — рече той.

О, божичко! Трябваше в началото да се досети. Умората и гладът бяха замъглили разсъдъка ѝ. Тя почти успя да повярва в замъка, гарваните, внезапната поява на високия, смугъл красавец. Но флиртът му с нея?

Сигурно халюцинираше.

Дъждът шибаше, нетърпелив да се излее от облаците върху земята. Изи гледаше как капките отскачат звънливо от каменните плочи. Всяка от тях подкосяваше силата в колената ѝ.

Стените на замъка се завъртяха пред очите ѝ. Причерня ѝ.

— Аз... Простете ми, аз...

Куфарът тупна на земята.

Звярът изръмжа насреща му.

Мъжът излезе от сенките.

А Изи изгуби съзнание.

Момичето се свлече тежко върху мокрите плочи.

Рансъм трепна пред тази ирония. Въпреки всичко, което се бе случило, жените все така припадаха в краката му. По един или друг начин.

С тих глас той даде команда на Магнус. Щом кучето приключи проучването с мокрия си нос, Рансъм го отстрани и сам се зае да огледа тялото.

Прекара ръце по купчината отпуснати крайници. Мокър муселин, износени ботуши. Малки ръце, тънки китки. Слабичко девойче, цялото като че само рокля и коса.

Но, господи, каква коса! Гъста, къдрава, дълга!

Мъжът почувства топлия ѝ дъх върху ръката си. Плътна ръка по-надолу, търсейки пулса на момичето.

Докосна с длан леко закръглената, налята гръд.

Нещо се надигна у него и премина неканено през тялото му. Не похот, просто мъжки интерес. Явно, че ще се наложи да спре да мисли за нея като за „момичето“. Това категорично беше „жената“.

Рансъм изруга. Не му беше до гости. Още по-малко до гости от женски пол. Госпожица Пелъм, дъщерята на местния викарий, му стигаше. Почти всяка седмица тя го навестяваше в замъка, за да му чете проповеди и други подобни щуротии. Но когато се изкачи по обления от слънце хълм, праметнала кошница с добри дела през едната си ръка, госпожица Пелъм поне бе дошла с очакването да открие мъж развалина, небръснат и целия в белези. И като крайно разумно момиче припадна пред гледката.

Жената, свита върху каменните плочи, не бе очаквала Рансъм.

Беше споменала нещо за някой си лорд Арчър, но какво? Някъде у нея имаше писмо, което обясняваше всичко, но точно сега не му беше времето. Трябваше да я внесе вътре. Да я сгрее, да ѝ направи чай, в който да капне малко уиски и мляко.

Колкото по-скоро дойдеше на себе си, толкова по-скоро щеше да си замине.

Той повдигна подгизналото ѝ, безжизнено тяло и се изправи. Намести тежестта ѝ в ръцете си и се заизкачва по стълбището.

Започна да брои стъпалата. Пет... шест... седем...

Щом стъпи на осмото стъпало, тя се размърда в ръцете му. Той застина, готов за неприятности. Жената беше припаднала, щом го зърна. Ако дойдеше на себе си, докато той я носеше на ръце, навярно щеше да издъхне от шока. Или да му пръсне тъпанчетата с вика си. Само това му липсваше — да му увреди слуха.

Момичето измрънка тихо, но не се надигна. Напротив, стори нещо далеч по-лошо.

Свря се в него.

Изви се на една страна, сви се в прегръдката му и потърка бузата си в гърдите му, търсейки топлина. Издаде тих, дрезгав стон.

Онова нещо отново се надигна и премина през него. Той спря за миг, предавайки се на неочакваното нахлуване, и чак след това продължи нагоре.

Проклети да са боговете! Единственото нещо, което Рансъм искаше по-малко и от припаднала жена. Жена, която да се вре в него.

Откакто бе ранен, започна да обича уединението. И хич не държеше някой да се вре в него, благодаря. Имаше си куче.

Кучето вървеше пред мъжа, когато той изкачи стълбището и сви към салона на замъка. В това помещение, така да се каже, беше разположил лагера си. Тук спеше, тук се хранеше, тук пиеше... проклинаше и пак тук размишляваше. Икономът му, Дънкан, все го караше да отвори и другите стаи в замъка, но Рансъм не виждаше смисъл.

Той положи момичето — жената — върху грохналия диван, натъпкан с конски косми, и го избута до огъня. Крачетата изскърцаха по каменния под. Мъжът почака да види дали тя ще се размърда.

Нищо.

Той лекичко я разтърси за рамото.

Нищо.

— Събуди се — изрече високо. — Виж. Лорд Арчър е дошъл.

Нищо.

Рансъм придърпа един стол и седна до нея. След миг отново скочи и закрачи. Двадесет и три крачки до най-левия прозорец, после обратно. Рансъм имаше своите силни страни, но търпението не беше сред тях. Бездействието го превръщаше в зъл, раздразнителен звяр.

Щом Дънкан се завърнесе, щеше да го прати за лекар. Но дотогава можеше да минат часове.

Магнус заскимтя и завря носа си в ботушите му.

Рансъм отпрати кучето на чергата до огъня. Сетне клекна до дивана и допря ръка във врата на жената. Плъзна я надолу по гладката, деликатна колона, докато пръстите му напипаха пулса ѝ. Сърцето ѝ биеше слабо и бързо като на зайче. По дяволите!

Тя изви глава и намести бузата си в дланта му. Ето на, отново си вреше лицето в него. От допира във въздуха се разнесе нежен женски аромат.

— Прелъстителка — измърмори той горчиво.

Щом му бе писано на прага му да се свлече гальовна жена, не можеше ли поне тя да смърди на оцет и пожълтяло сирене? Не, на него му се падаше жена, чиято кожа ухаеше на розмарин и помада.

Той притисна с палец мократа от дъжда буза.

— За бога, жено. Събуди се!

Дали пък не се е ударила в каменните плочи? Той мушна пръсти в повдигнатата ѝ нагоре коса и взе да вади фуркетите. Имаше най-малко две-три дузини и с всяка следваща косата ставаше все по-буйна. По-гневна. Къдриците се усукваха между пръстите му, възпрепятстваха движенията му. Когато най-сетне се увери, че черепът ѝ не е засегнат, той бе готов да повярва, че косата е жива. И гладна.

Черепът ѝ беше цял, не беше подут. А тя все още не бе издала и звук.

Може би имаше рана нейде по тялото. Или пък корсетът я стягаше твърде много.

Имаше само един начин да се разбере.

Рансъм въздъхна сърдито, изхлузи палтото си и запретна ръкави. Превъртя жената на една страна, отметна хищническите ѝ коси настрани и се зае да разкопчае роклята на гърба ѝ. Отдавна не му се бе налагало, но имаше неща, които един мъж не забравя. Разкопчаването на рокли беше едно от тях.

Как да развърже корсажа ѝ, беше другото.

Щом измъкна връзките от прорезите на корсажа, той усети как гръдният ѝ кош се разширява под дланите му. Жената се размърда и с дрезгав глас въздъхна чувствено.

Рансъм застина. Онова... нещо... пак се надигна, запулсира в жилите му и този път той нямаше как да го отпъди като някаква глупава нежност.

Това беше чист, обикновен копнеж. Твърде дълго бе останал без жена в обятията си.

Мъжът отпъди желанието. С резки, делови движения той свали ръкавите надолу по ръцете ѝ, като едновременно с това опипваше за счупени кости. Сетне смъкна корсета до кръста ѝ. Не можеше да я остави да лежи с подгизналите дрехи, защото щеше да се простуди.

Заслужаваше да получи големи благодарности за това, когато жената се събудеше, но нещо му подсказваше, че няма да стане така.

Изи изведнъж дойде на себе си.

Намираще се вътре. В замъка. Подобно на древни дървета наоколо ѝ се издигаха колони и се извисяваха нагоре, за да подпрат сводестия таван на огромната, просторна зала.

Тя се огледа и забеляза мебелите, които бяха в различен стадий на разпад. В отсамния край на залата имаше грамадно огнище. Ако в

него не гореше буен огън, Изи беше сигурна, че ще може да застане вътре напълно изправена. Пламъците в камината не лапаха цепеници и пънове, а цели стволове на дървета.

Тя лежеше на пращен, неравен диван. Грубо вълнено одеяло покриваше тялото ѝ. Надникна под него и се сви. Бяха ѝ смъкнали роклята, корсажа, долната фуста и ботушите. Беше останала само по чорапи и риза.

— О, мили боже!

Тя докосна разпуснатата си коса. Леля ѝ Лилит беше права, когато едно време все ѝ натякваше през летните ваканции в Есекс. „Няма значение, че никой няма да те види — писукаше тя. — Винаги, винаги носи чисти чорапи и риза. Никога не знаеш кога ще те срещне случаят.“

О... мили... боже! Изведнъж си спомни всичко. Дъждът... прималяването...

Изи вдигна очи и го видя.

Случаят.

— Будна сте — рече той, без да се извръща.

— Да. Къде са вещите ми?

— Куфарът ви е на две крачки от входа, вдясно.

Изи изви врат и зърна куфара точно там, където беше казал мъжът. Той беше затворен и не шаваше. Снежинка сигурно е заспала. Слава богу.

— Роклята ви е там. — Той посочи към огъня, където просната върху високите облегалки на две кресла роклята съхнеше. — Фустите ви са на масата отсреща, а корсетът е върху другия д...

— Благодаря ви. — На Изи ѝ идеше да умре от срам. Не стига, че беше припаднала в краката на красивия непознат, ами сега трябваше да го чуе как изброява долните ѝ дрехи? Тя притисна одеялото до гърдите си. — Не биваше да си правите труда.

— Вие се нуждаехте от въздух. А аз трябваше да се уверя, че не кървите и нямате нищо счупено.

На Изи не ѝ стана ясно защо това бе наложило да я разсъблече по бельо. Един бърз поглед би му стигнал да види, че не кърви.

— Болна ли сте? — попита я той.

— Не. Поне така мисля.

— Дете ли носите?

Внезапният ѝ смях стресна кучето.

— Категорично не. Аз не съм от жените, на които им прилошава, кълна ви се. Просто днес почти не съм слагала залък в устата си. — Нито вчера, нито онзи ден.

Гласът ѝ беше дрезгав и пресипнал. Сигурно се разболяваше. Това би обяснило припадъка ѝ.

През целия разговор домакинът ѝ остана пред огнището с гръб към нея. Палтото му бе възтесничко в раменете, но на кръста висеше свободно. Може би неотдавна беше изгубил от теглото си. Но и така пак беше добре сложен и строен. Тялото му много приличаше на просторната зала наоколо. Малко занемарена може би, но внушителна и здрава в основата си.

А гласът! Ох, това вещаеше опасност.

Изи не можеше да реши кое я тревожи повече: дали това, че този потаен, красив непознат се бе отнесъл крайно свободно с личността ѝ, като я бе внесъл на ръце, свалил корсета ѝ, разпуснал косата ѝ, за да я остави само по бельо? Или пък че тя някак бе проспала всичко?

Погледна пак крадешком мъжа, чийто силует бе обгърнат от светлината на огъня.

Второто. Определено второто. Най-вълнуващият четвърт час в живота ѝ, а тя го бе проспала в несвяст. Изи, глупачке!

Но макар че не помнеше как е била внесена отвън от дъжда, тялото ѝ сякаш имаше своя памет и тлееше под ризата от докосването на силни ръце, отпечатаало се върху кожата ѝ.

— Благодаря ви — рече тя. — Много мило от ваша страна, че сте ме прибрали на сухо.

— Има чай. Отляво на вас.

На масата до дивана седеше нащърбена чаша с димяща течност — отляво, както беше казал мъжът. Тя я взе с две ръце, остави топлината да сгрее дланите ѝ, а сетне отпи дълга и живителна глътка.

Огън премина през гърлото ѝ.

Тя се закашля.

— Какво е това?

— Мляко. И малко уиски.

Уиски? Тя пак отпи — не беше в положение да капризничи. Ако човек подходеше с нужното внимание, чаят не беше толкова лош.

Докато отпиваше, някаква първична, тъмна топлина се разля из тялото ѝ.

На същата маса Изи откри и малък комат хляб и прегладняла, лакомо го загриза.

— Кой сте вие? — попита тя между хапките. Леля Лилит би се възмутила от обноските ѝ.

— Аз съм Ротбъри. Намирате се в моя замък.

Изи с мъка преглътна. Нима този мъж твърдеше, че е херцогът на Ротбъри? Това беше прекалено, за да му повярва. Херцозите си имаха слуги, които да им сервират чай и да им подбират подходящи дрехи.

Господ да ѝ е на помощ! Беше попаднала в ръцете на луд.

Изи притегли одеялото към себе си. Въпреки подозренията си не желаше да рискува, като го предизвика.

— Не знаех — рече тя. — Трябва ли да се обръщам към вас с „Ваша милост“?

— Не виждам смисъл. Надявам се, че след няколко часа ще ме наричат „Онзи клет човек с ужасни обноски, на когото сте досадили един дъждовен следобед, а сетне завинаги сте оставили на мира“.

— Не искам да ви създавам главоболия.

— Красивите жени неизменно носят главоболия. Все едно дали го искат, или не.

Нова шега. Или нова проява на лудост. Изи не знаеше кое от двете. Знаеше само, че не е никаква красавица. Все едно колко си щипеше бузите и прихващаше назад буйните си къдрици. Пак си оставаше невзрачна и толкоз.

Ала този мъж съвсем не беше обикновен. Тя го проследи с поглед, докато той хвърляше още дърва в огъня, дебели колкото бедрата ѝ, сякаш бяха тресчици.

— Аз съм госпожица Изолда Гуднайт. Може би сте чували името. Той побутна огъня с ръжена.

— Трябва ли да съм го чувал?

— Баща ми беше сър Хенри Гуднайт, учен и историк, но хората го знаеха най-вече като писател.

— Това обяснява защо не ми е известен. Аз не чета.

Изи погледна към сводестите прозорци. Свечеряваше се. Издължените сенки я безпокояха, а също и това, че все още не бе зърнала лицето на домакина си. Тревогата ѝ растеше и тя ставаше все

по-нетърпелива да го разгледа, да надзърне в очите му. Трябваше да знае що за човек държи живота ѝ в ръцете си.

— По всичко личи, че лорд Арчър няма да пристигне скоро — осмели се да подхвърли тя. — Може ли да запалим една-две свещи, докато чакаме?

След като помълча, намусен, мъжът взе една клечка, запали я от огъня и като внимателно закриваше пламъка с длан, я вдигна до свещта, закрепена над камината.

Тази задача му причини необичайни трудности. Фитилът се запали, но той продължи да държи клечката, докато тя прегоря и го опари. Той изруга под нос и тръсна клечката.

— Съжалявам, че ви причинявам неудобство. Просто аз... — Защо ли му признаваше това? Може би изпита угризение, задето той се опари заради нея. — Не обичам тъмнината.

Мъжът се обърна към нея със свещта. Единият край на устата му увисна като блюдото на везна, натежало от ирония.

— И аз все още не мога да свикна с нея.

Пламъкът хвърли златисто сияние по лицето му. Изи се сепна. Изваяните му благородни черти потвърждаваха знатния му произход. Но на лицето му имаше нещо, което разказваше съвсем друга история.

Дълбок, неравен белег прорязваше челото му до слепоочието, за да свърши в полумесец върху дясната му буза. Пламъкът на свещта проблясваше колебливо, но очите на мъжа останаха широко отворени.

Естествено!

Изведнъж Изи разбра всичко. Най-сетне нещо в този ден намери своето логично обяснение.

Всичко си дойде на мястото.

Сумрачната зала, отказът му да прочете писмото ѝ, опипването на тялото ѝ за контузии. Многократното споменаване на хубостта ѝ въпреки изобилните доказателства за противното.

Херцогът беше сляп.

[1] От англ. (good night) — лека нощ. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 2

Рансът остана неподвижен, докато свещта огряваше осакатената страна на лицето му. Беше странял от нея досега, за да ѝ спести гледката, но тя сама бе пожелала светлината.

Той чакаше, за да може тя да го разгледа внимателно и на спокойствие.

Нямаше писъци, ужасени възклицания, глухо падане на пода. Не и този път. Само онзи примамлив аромат на розмарин се долавяше от нея.

— Благодаря ви. За свещта.

Гласът бе дори по-пленителен и от благоуханието ѝ. Имаше произношението на английска девойка, отраснала в добър, уютен дом, но с неприкрито дрезгави и чувствени нюанси.

— Отдавна ли сте ранен? — попита тя. — В битка ли пострадахте? В дуел? По случайност?

— Дълга история.

— Обичам дългите истории.

С твърд жест той стовари свещта на масата.

— Тази няма да ви хареса.

— Простете. Знам, че е крайно дръзко от моя страна. Отначало реших да не повдигам въпроса. Но сетне си помислих, че вие няма как да не се досещате какво ме занимава. Ако ненадейно се престорех на заинтригувана от тавана или времето, това би било обидно в известен смисъл. А вие ми приличате на човек, който предпочита откровеността пред неискреността дори когато тя създава неудобство, затова — гласът ѝ слезе надолу с половин октава — реших да попитам.

После притихна. Най-накрая.

Ротбъри беше гневен на тялото си, което откликваше на нейното присъствие. Женствеността ѝ му напомняше на дантелена покривка, заела любимото му кресло. Нещо, което той никога не би внесъл в стаята си, но след като тъй и тъй беше тук... не можеше да отрече, че

една изстрадала и пренебрегвана част от него копнееше за тази нежност.

По дяволите, цялото му същество гореше за нежност.

— Много добре, няма да настоявам да ми я разказвате — рече тя весело, — но ви предупреждавам. Аз ще си съчиня моя история.

— Съчинявайте на воля. Само не ме превръщайте в неин герой.

— Кога можем да очакваме пристигането на лорд Арчър?

Проклет да беше, ако знаеше. Рансъм нямаше ни най-малка представа кой е този Арчър.

— Сигурно има някакво недоразумение. Човекът, когото търсите, не е тук. Икономът ми скоро ще се върне. Той ще ви изпрати обратно до Улингтън.

Изи се поколеба.

— В такъв случай най-добре да се облека.

— Давайте — подкани я той с ръка. — Тук няма будоар. Но ако досега не сте се досетили, не чакайте от мен да извърна очи.

При все това той се обърна към стената. Издаде звук с език и Магнус изтича в краката му.

Леки стъпки зад гърба му затупкаха по пода. Шумоленето на роклята наруши спокойствието му. Той почеса леко кучето зад ушите.

— На масата ви се е натрупала камара неотворени писма — изрече тя. — Съвсем сигурен ли сте, че лорд Арчър не ви е писал?

Рансъм се замисли. Вярно, напоследък нямаше как да е сигурен от кого е получавал писма и от кого не. Дънкан притежаваше куп полезни умения, но нито едно от тях нямаше нищо общо със секретарската работа.

— Просто... Благодарна съм за предложението ви да ме откарате до Улингтън — рече тя. — Но оттам не знам накъде да поема. Виждам, че сте изпразнили кесията ми на масата. Сам знаете, че в нея няма почти нищо.

Рансъм беше забелязал. Жената имаше точно три шилинга и десет пенса. Никакви скъпи бижута. Не беше претърсвал куфара ѝ, но и той беше съвсем лек.

— Ако тази нощ ме прокудите, няма къде да отида.

Рансъм долови лекото трепване в гласа ѝ.

И запуши ушите си за него.

Не можеше да си представи защо една млада жена би предприела самотно пътуване наред Нортъмбърланд с последните си средства.

Време беше обаче да се сбогува с тази госпожица Гуднайт. Не ѝ желаше злото, но и нямаше какво да ѝ предложи. Ако си търсеше благодетел, беше сбъркала човека.

— Икономът ми ще ви отведе до църквата в селото. Може би викарият...

Магнус наостри уши. Главата на кучето вибрираше под ръката му от ниското, едва доловимо ръмжене.

Миг след това Рансъм също го чу. Тропот на копита по пътя. Непознат вървеж. Не беше Дънкан.

— Лорд Арчър май все пак пристигна.

Тя въздъхна.

— Слава богу!

— Да, наистина.

След няколко мига стъпките на новодошлия се чуха в двора.

— Ехо? Госпожице Гуднайт?

Изи изтича до прозореца и се провикна от него:

— Тук горе, милорд! В голямата зала.

Щом мъжът влезе в залата, стъпките му се отправиха право към тях край камината. Уверени, отсечени. Прекалено забързани.

Рансъм изскърца със зъби. По дяволите! Заради слепотата си не беше в състояние да контролира положението и това го влудяваше.

Ръженът беше наблизо. Той го взе.

— Спрете там!

Стъпките спряха на десетина крачки от тях. Той почувства как острият поглед на новодошлия изгаря обезобразеното му лице.

— Това вие ли...? Но как е възможно! — Мъжът пристъпи напред. — Ротбъри? Мили боже! Сякаш виждам призрак пред очите си.

— Не ви познавам — рече Рансъм.

— Но аз ви познавам. — Арчър сниши гласа си до шепот. — Бях сред гостите. От страна на невестата.

Рансъм стисна зъби, но лицето му остана равнодушно. Не би издал чувствата си пред това псе.

— От месеци никой не ви е виждал — продължи Арчър. — В града се носи мълга, че сте мъртъв.

— Е, мълвата не е вярна.

Истината беше дори по-лоша.

Рансъм почука многозначително с ръжена по камъка. Това беше неговият замък. Тук той задаваше въпросите.

— Изяснете се. Каква е тази работа да примамвате доверчиви жени в дома ми?

— В дома ви ли? — Арчър се засмя с тих, смущаващ смях. — Това вече е любопитно.

Изи имаше чувството, че е попаднала в трето действие на някоя пиеса. Нямаше ни най-малка представа какво се случва, но всичко беше изпълнено с ужасен драматизъм.

Лорд Арчър беше великолепен в ролята си. Колосаната му вратовръзка и удобните му ръкавици й носеха спокойствие. Знак, че цивилизацията все още не е изчезнала от света.

— Ако ми позволите да разговарям с госпожица Гуднайт — заяви Арчър, без ни най-малко да се обезпокои от импровизираното оръжие, насочено към гърдите му, — струва ми се, че ще откриете отговорите на всичките си въпроси.

Херцогът на Ротбъри — защото това в крайна сметка беше той — свали ръжена. С неохота.

— Говорете!

Лорд Арчър се обърна към Изи. Усмихна се и потри ръце.

— Така. Горя от нетърпение да се запозная с известната Изи Гуднайт. Племенниците ми ще позеленеят от завист. — Той я огледа и възторгът му повехна. — Трябва да ви кажа, че не изглеждате така, както очаквах.

Изи възпря въздишката си. Цял живот все това слушаше.

— Представях си ви като дете с големи, любопитни очи.

— Бях на дванадесет, когато историите на баща ми започнаха да се появяват в „Джентълменс Ривю“. Но оттогава изминаха почти четиринадесет години. И според естествения ход на нещата, от този момент насам всяка година пораствах с по една година.

— Да. — Той поклати глава. — Вероятно така е станало.

Изи само се усмихна в отговор. Отдавна си бе изградила навика да пести думите си, когато разговаря с почитателите на баща си. Лорд Арчър и другите като него не желаеха Изи да става голяма жена със свои възгледи, мечти и стремежи. Те искаха тя да си остане

момиченцето с огромните, любопитни очи от приказките. По този начин те щяха да продължат да четат и препрочитат любимите си истории и да си представят, че са на нейно място.

Защото в това се криеше магията на „Приказките за лека нощ“^[1]. Когато се настаняваше удобно в креслото си с ежеседмичната глава, читателят сякаш се пренасяше под топлите пурпурни завивки. Виждаше се как се взира в сребърната луна и блесналите звезди, изрисувани по тавана, а ръката на любещ баща го гали по косата, разстлана по възглавницата. Те всички очакваха да чуят все същото познато обещание:

Угаси лампата, мила моя Изи, и аз ще ти разкажа една приказка...

Истината за детството ѝ се различаваше от публикуваното в списанията. Но ако Изи вземеше да си развърже езика — о, как само негодуваха хората! Те я поглеждаха така, сякаш току-що беше открила крилцата на Последната Истинска Фея в Англия!

Лорд Арчър се настани на страничната облегалка на креслото и се приведе решително към нея.

— Е, знам, че не спират да питат, но племенниците ми ще ме удушат с въженцата си за скачане, ако не опитам. Баща ви вероятно...

— Не, милорд. — Усмивката ѝ се изопна. — Не знам по какъв начин Кресидата се измъква от кулата. И се боя, че нямам представа кой в действителност е Сенчестият рицар.

— И Улрих все така виси от парапета?

— Доколкото ми е известно. Съжалявам.

— Както и да е. — Лордът се усмихна добродушно. — Вие нямате вина. Неизвестността вероятно ви измъчва повече от всеки друг.

Нямате ни най-малка представа.

Неизвестността я измъчваше наистина. Минимум три пъти седмично се намираше някой, който да ѝ зададе същите въпроси — в писмо или на вратата. След като баща ѝ ненадейно се спомина от удар, сагата му остана недовършена. Любимите му герои бяха изоставени във всякакъв род опасни ситуации. Заклучени в кули, увиснали от скали.

Ала от всички Изи се озова в най-голямата беда. Лишена от имуществото си, изхвърлена от родния си дом на улицата. А никой

дори не се сецаше да попита как е. Всички се тревожеха за заключената в кулата Кресида и за любимия ѝ Улрих, който висеше от парапета на три пръста.

— Баща ми щеше да се радва, че се интересувате — рече му Изи. — Аз също съм ви благодарна. — Това беше самата истина. Въпреки сегашното си положение, тя се гордееше с бащиното си наследство.

Отсреща до камината херцогът се покашля.

— Милорд — продължи Изи, — нашият домакин е нетърпелив да напуснем замъка му. Може ли да ви попитам какво е това наследство, което кръстникът ми е завещал?

— А, да. — Лорд Арчър порови в ръчната си чанта. — Взех всички документи с мен. Може още днес да приключим. Ротбъри ще ви предаде ключовете, ако изобщо има ключове.

— Ключове? — Изи се изправи. — Не ви разбирам.

— Това е вашето наследство, госпожице Гуднайт. Замъкът.

Изи спря да диша.

— Какво?

С мрачен глас херцогът също възрази:

— Невъзможно!

Лорд Арчър огледа с присвити очи документите.

— Така. „На госпожица Изолда Офелия Гуднайт завещавам замък, известен като Призрак.“ Как се пише — Празрак или Призрак? И двете ми се виждат подходящи.

— Мислех, че ми е оставил пари — Изи разтърси глава. — Стотина лири, двеста може би.

— Няма пари, госпожице Гуднайт. Само замъкът е. Линфорт имаше няколко кръщелници и през годините, изглежда, им е правил дребни подаръци — понита, панделки за коса. В последните месеци от живота си той реши да им завещае мечтата на всяко момиче. Собствен замък.

— Почакайте — прекъсна го херцогът. — От столетия този замък принадлежи на семейството ми.

Арчър погледна документите.

— И както изглежда, преди няколко месеца е бил продаден на Линфорт. — Той погледна над листовите към Изи. — Предполагам, че всичко ви идва като гръм от ясно небе.

— Нямам думи — призна Изи. — Графът винаги е бил добър към мен, но той дори не ми е кръстник. Не точно. Беше покровител на баща ми в двореца.

Изи беше срещала лорд Линфорт два-три пъти, за последен път, когато баща ѝ получи рицарското си звание. На това знаменито събитие благият старец бе мушнал в ръката ѝ бонбон от джоба на жилетката си, а сетне я потупа с обич по главата. Нищо че по онова време до двадесет и втория ѝ рожден ден оставаха само няколко дни. Намеренията му бяха добри.

А сега милостивият старец ѝ беше завещал замък?

Замък!

Арчър тикна книжата в ръцете на Изи.

— Всичко е тук. Копие от завещанието, актът за собственост. Замъкът и всичко в него ви принадлежи.

Тя примигна.

— Какво да правя с това място?

— В случай че не желаете да живеете тук? — Лорд Арчър вдигна поглед към високия таван и сви рамене. — Почистете го. Опитайте се да го продадете...

Тряс!

Нещо се блъсна с грохот в отсрещната стена и Изи се сви.

Огледа се да види какво става. В нов, страховит изблик на сила херцогът надигна едно кресло и пак го запрати в стената.

Тряс, част втора.

По пода заваляха дървени отломки.

Задъхан, младият мъж стоеше с изопнати, пращящи мускули. Той представляваше великолепен, опасен и безспорно мъжествен образ на гнева. Изи се разкъсваше между възхищението и страха.

— Няма да го получи! — извика той. — Няма да живее в него! Няма да го почисти, за да го продаде! — Той се тупна с юмрук по гърдите и косъмчетата по ръцете на Изи настръхнаха. — Аз съм Рансъм Уилям Дейкър Вейн, единадесетият херцог на Ротбъри. Това е моят замък!

Вълчакът изръмжа. Въздухът запука от напрежение и изпълни залата чак до сводестия таван.

Лорд Арчър спокойно прелистваше книжата си. Като че Ротбъри току-що не бе направил две кресла на трески.

— Е, да. Херцог или не... Напоследък нещата не вървят добре за вас. Прав ли съм, Ротбъри?

Херцогът мълчеше. Освен ако осезаемата ярост не се броеше за отговор; в такъв случай той отвърна доста бурно.

— Боя се, че документите са ясни и точни — рече Арчър. — Замъкът вече принадлежи на госпожица Гуднайт.

— Не е възможно! — възрази херцогът. — Аз не съм го продавал.

— Когато човек изчезне от лицето на Англия за седем месеца, адвокатите започват да се разпореждат с имуществото му. — Арчър хвърли поглед на дългата маса, затрупана с неотворени пликове. — Най-вероятно уведомлението е някъде сред лавината от писма.

Изи се вторачи в бумагите в ръката си. Беше пристигнала с празна кесия и стържещ корем. Кесията ѝ си оставаше все така празна и коремът ѝ все тъй стържеше. Но вече си имаше замък. А в него и херцог.

— Е, това беше. Приключихме. Аз ще потеглям. — Лорд Арчър затвори чантата си, взе я и понечи да си тръгне.

— Почакайте. — Изи скочи подире му и го улови за ръкава. Сниши глас. — Нима ще ме оставите тук? Сама, в този... този призрачен, мрачен замък? Не бихте го направили.

— Госпожице Гуднайт, колкото и да ми се ще да остана на това очарователно място за по-дълго, аз съм зает човек. Заради имотите на Линфорт ми се налага да кръстосвам Англия надлъж и шир и да раздавам тези плесенявали купчини камъни на нищо неподозиращи млади дами. Бих могъл да ви предложа да се върнете с мен обратно в селцето. Но кочияшът ви и бездруго скоро ще пристигне, нали?

Кочияшът ѝ?

Разбира се. Лорд Арчър никога не би повярвал, че е била доведена до просешка тояга — без пукнат грош, без покрив над главата си, без кон и карета. Той си мислеше, че стегнатият ѝ екипаж с бели понита вече се задава по пътя.

И ако не искаше да петни паметта на баща си, като разкрие небрежната му, разточителна природа, Изи трябваше да държи езика си зад зъбите.

— Да, той скоро ще дойде да ме вземе — рече тя немощно. — Не се съмнявайте.

Лорд Арчър се огледа наоколо, после спря поглед върху нея.
Веждите му се повдигнаха развеселено.

И тогава стори най-непростимото нещо на света.

Потупа я бащински по главата.

— Та това е малката Изи Гуднайт. Тя обича приключенията.

[1] Goodnight Tales. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 3

— Е — отбеляза дръзко Изи в напрегнатото мълчание няколко минути след заминаването на лорд Арчър, — стана малко неудобно.

— Неудобно. — Херцогът закрачи напред-назад, като размахваше ръце. Изведнъж се закова на място и повтори: — Неудобно!

Думата отекна звучно в свода на залата.

Изи стоеше. И се чувстваше неудобно.

— Съзряването е неудобно. Да отидеш на сватбата на бившата си изгора, е неудобно. Да се любиш върху гърба на кон, е неудобно.

Що се отнася до първата част, младата жена беше напълно съгласна. Но за втората и третата трябваше да разчита на неговата дума.

— Тази ситуация не е неудобна — заяви той. — Това е предателство.

— Предателство? — Тя стисна здраво книжата. — Ваша милост, аз не съм извършила предателство. Не съм молила лорд Линфорт да ми завещава замъка. Та аз едва го познавах, точно като вас.

— Този замък никога не е принадлежал на Линфорт, че да ви го завещава. — Гласът му беше тих и строг. — А вие изобщо не ме познавате.

Може би. Но искаше да го опознае. Желанието беше по-силно от нея. Той бе тъй загадъчен.

Сега, когато отново бяха останали само двамата, тя се възползва от възможността да огледа лицето му. Без белега топографията на лицето му представляваше горд, благороден пейзаж, с ясно изразени скули и широка, четвъртитя челюст. Косата му беше жълтеникавокафява като на лъв, със златисти кичури. А очите му... това бяха келтски очи. Тъмни, хоризонтални цепки върху лицето му, разположени на разстояние едно от друго. Предпазливи.

Човек трудно би ги разгадал, дори да виждаха отлично. Ако не беше запалил толкова мъчно свещта, може би щяха да минат часове,

преди Изи да разбере, че е сляп.

Стотици въпроси напиреха в нея. Не, хиляди. А най-глупавите бяха тези, които вдигаха най-голяма врява да изскочат от устата ѝ.

Наистина ли сте се любили върху гърба на кон? — щеше ѝ се да попита. Това изобщо възможно ли е? Така ли се наранихте?

— Ваша милост, аз не възнамерявам да ви изгоня. — Изи не си въобразяваше, че мъж като този може да бъде принуден да действа против волята си. — Аз не съм ваш враг. Както по всичко личи, сега сте мой наемател.

— Ваш наемател! — повтори той изумено.

— Да. И несъмнено двамата ще можем да постигнем разбирателство.

— Разбирателство.

С широки гневни крачки Рансъм отиде в другия край на залата, като се движеше сред мебелите с лекота, на която Изи завидя. Тя се препъваше по-често от него, а очите ѝ си бяха наред.

Ако след раняването херцогът се бе възстановявал само тук, то той се бе трудил неуморно, за да си състави мислена карта на замъка. Тя започна да разбира неохотата му да си тръгне. Дори да разполагаше с по-подходящи за живеене замъци, едно преместване означаваше да започне всичко отначало. Изи не искаше да бъде безсърдечната господарка, която ще изгони слепаца от дома му.

Той вдигна куфара ѝ от мястото му — две крачки от вратата, както ѝ беше казал по-рано. Сетне прекоси същия път на обратно и го остави на масата.

— Разберете, че си тръгвате!

— Какво? — Тя погледна куфара и страх изпълни гърдите ѝ. — Но аз няма къде да отида, нямам и пари.

— Не ви вярвам. Щом баща ви е бил известен в цяла Англия, дори е бил произведен в рицар, значи, сте заможна. Или поне имате приятели.

Кучето в нозете му изръмжа.

— Какво има в този куфар? — попита той смръщен.

— Моята... — Тя махна с ръка. — Точно сега това няма значение. Вече ви казах, че няма да искам от вас да си тръгнете, Ваша милост. Но и вие не можете да ме изпъдите насила.

— О, няма? — Той взе шала ѝ, който се сушеше пред камината, сви го на топка и понечи да го натика в куфара.

Кучето изръмжа и излая.

— Какво, по дяволите, има в това нещо? — Той отвори закопчалката.

— Не, недейте — Изи се хвърли напред. — Внимавайте. Тя спи. Ако я уплашите, ще ви...

Твърде късно.

С животински вой той отдръпна ръка от куфара.

— Майчице...

Изи трепна. Както се опасяваше, от пръста му висеше нападател. Грациозен хищник с бяло-кафява козина и едри зъби.

— Снежинке, недей!

Побеснялото куче се хвърли с лай срещу съскащото същество, нападнало господаря му. Рансъм изруга, вдигна ръка и заотстъпва в кръг, като се мъчеше да държи двете животни настрана. Но Снежинка си беше Снежинка и го захапа още по-силно.

— Снежинке! — Изи затича в кръг около вкопчените животни. — Снежинке, пусни го!

Накрая се покатери върху масата и сграбчи херцога за китката. Сключи двете си ръце около неговата и с цялата тежест на тялото си го задържа на място.

Сетне остана неподвижна, като се стараеше да не мисли за неочакваната близост на телата им. Твърдото му като камък рамо се опираше в корема ѝ. Лакътят му се бе впил между гърдите ѝ.

— Не мърдайте, моля ви — рече тя, останала без дъх. — Колкото повече размахвате ръце, толкова по-силно стиска.

— Аз не размахвам ръце. Никога.

Така беше. Докато държеше ръката му по този начин, Изи ясно почувства мощта на тялото му. В същото време осъзна и присъствието на друга сила. Сдържаността му.

Ако поискаше, Рансъм би могъл да запрати и нея, и Снежинка в стената със същата лекота, както бе сторил с креслата.

Тя овладя треперещите си ръце, погали животинчето и разтвори с пръсти малката му паст.

— Пусни го, миличка. Заради всички ни. Пусни херцога.

И най-сетне успя да откъсне Снежинка от кървящия пръст.

Всяка жива твар в залата си отдъхна.

— Мили боже, Гуднайт! — Херцогът разтърси ръка. — Какво е това? Плъх?

Изи слезе от масата, гушнала Снежинка до гърдите си.

— Не е плъх. Това е белка.

Той изруга.

— Носиш невестулка в куфара си?

— Не. Нося белка.

— Белка, пор, невестулка. Все едно.

— Не е — възрази Изи и погали нежно по бузата възбудената Снежинка. — Добре де, може и да е, но белка звучи по-благоородно.

Тя гушна Снежинка в едната си ръка, а с другата я погали по коремчето, сетне я отнесе при куфара и отвори малката вратичка на сферичната клетка, изработена от позлатена мрежа.

— Ето така — прошепна тя. — Сега бъди послушна.

Кучето изръмжа срещу Снежинка. В отговор тя изви устната си и обели острите си резци.

— Бъди послушна! — прошепна Изи, но този път строго. Обърна се към херцога. — Ваша милост, позволете ми да се погрижа за раната ви.

— Оставете.

Без да се обезсърчава, младата жена го улови за китката и огледа пръста.

— Боя се, че има доста кръв. Трябва да се почисти. Не бива да чакаме. Може да... Ооо.

Докато тя бърбореше, той беше взел от масата гарафата с уиски и изля обилно количество от кехлибарената течност върху кървящата рана.

Изи се сви, само гледаше.

Рансът дори не трепна.

Тя измъкна чиста кърпичка от джоба си.

— Дайте на мен. — И докато попиваше раната, огледа ръката му. Голяма, силна. Обезобразена с най-различни дребни следи от порязвания и изгаряния — едни по-пресни, други избледнели. На средния десен пръст херцогът носеше златен пръстен с печат. Овалният герб беше с внушителни размери. Личеше си, че херцозите обичат всичко да се забелязва.

— Раната все още кърви — рече тя. — Надали ви се намира пластир тук?

— Не.

— Тогава ще я притиснем, докато кървенето спре. Позволете ми. Не ми е за първи път. — Тя надипли кърпичката около пръста му и стисна силно. — Ето. Сега ще почакаме минута-две.

— Оставете на мен. — Той се отскубна и сам притисна раната.

И тъй започна да тече най-дългата и чувствена минута в живота на Изи.

В миналото тя бе преживяла не една несподелена любов. Но обикновено си губеше ума по някой вгълбен учен с костюм от туид или поет с рошави черни къдрици и печално лице.

Херцогът на Ротбъри не приличаше на нито един от джентълмените, в които се бе влюбвала. Той беше суров, неотстъпчив и дори преди раняването си не бе обичал да чете. На всичкото отгоре двамата си оспорваха правото на собственост върху замъка и той бе заплашил да я изхвърли в студената нортъмбърландска нощ.

Въпреки това от трепет и вълнение й прималяваше.

Той бе тъй близо до нея. Тъй снажен. И тъй властен.

Истински мъжкар.

Всяка брънка от женското й същество обединяваше усилията си, за да отвърне на предизвикателството. Вероятно това изпитват алпинистите, когато застанат в подножието на някой заснежен връх, зареян във висините. Изпълнени с възторг от невероятната възможност, но и със страх пред опасността. С омекнали колене.

— Снежинка — с насмешка рече херцогът, подпирайки се на ръба на масата. — Трябва да я прекръстиш на Пиявица. Кой нормален човек гледа невестулки в дома си?

— Беше ми подарък.

— Кой нормален човек избира невестулка за подарък?

— Един от почитателите на баща ми.

— Човек ще си рече, че е бил някой от враговете му.

Изи седна до него на ръба на масата и се примири — трябваше да разкаже цялата история. Тя добре показваше как литературният успех на баща ѝ и обичта на хората така и не им донесоха никаква полза.

— Баща ми пишеше сага за рицари, техните дами, злодеи, магьосници... замъци. За всичко, свързано с романтичните рицарски подвизи. Историите до една бяха представени като приказки, които той разказва за лека нощ на дъщеря си. Малката Изи Гуднайт.

— Ето защо Арчър очакваше да види малко момиченце?

— Да. Те всички това очакват — отвърна тя. — Героинята в приказките притежава белка. Измислена белка, естествено. Но смела и вярна, съвършено величествена, бяла и с тънко вратле като господарката си. Та тази измислена белка върши всякакви измислени хитрости и номера като например да прегризе въжетата, с които Сенчестият рицар, също измислен герой, връзва господарката ѝ, когато я отвлича за трети път. И тъй, един от преданите читатели на баща ми решил, че би било чудесно да подари на истинската Изи Гуднайт истинска белка, която да си бъде само нейна.

Няма ли да е чудесно? — трябва да си е казал глупакът. — Няма ли да е прекрасно, очарователно?

Е, не. В действителност не беше. Нито за Изи, нито за Снежинка.

Истинската белка не беше мило, смело и вярно животинче. Да, Снежинка беше лъскава и грациозна — особено когато зимата оцветяваше гъстата ѝ козинка в бяло. Но макар да тежеше четвърт килограм, тя беше зъл хищник и през годините Изи беше понесла своя дял от ухапвания и щипания.

— Глупав подарък — рече херцогът.

Тя трябваше да се съгласи с мнението му. Но въпреки всичко вината не беше на Снежинка. Тя си беше такава. Беше се родила невестулка. А и вече беше стара, почти на девет години. Изи не можеше да я хвърли ей така на вълците — или пък на кучето.

— Допускам, че лорд Линфорт е следвал подобен импулс. Вярвал е, че ще бъде прекрасно да подари на малката Изи Гуднайт неин истински замък.

— Ако не искате чудатия си подарък, може да се откажете от него.

— Но този подарък не е като белката. Замъкът е недвижимо имущество. Не разбирате ли каква рядкост е това за жена? Имотите принадлежат на бащите, братята, съпрузите, синовете ни. Ние все оставаме с празни ръце.

— Не ми казвайте, че сте една от онези жени, които имат радикални идеи.

— Не — отвърна тя. — Аз съм една от онези жени, които нямат нищо. Броят ни е доста голям.

Тя сведе поглед.

— Когато баща ми почина, всичко премина в ръцете на братовчед ми. Той наследи родния ми дом, цялата мебелировка в него. Всяка чиния в шкафовете, всяка книга в библиотеката. Дори дохода от разказите на баща ми. Какво имам аз, освен доброто си име? Снежинка.

Ръцете ѝ затрепериха. Не може да се овладее; все още беше бясна на баща си. Яд я беше, че трябваше да умре, и то по този начин. През всичките години тя беше до него, беше се отказала от личен живот, а той така и не бе намерил време да поправи завещанието си и да я осигури, в случай че ги сполети най-лошото. Освен това бе твърде зает да играе ролята на любещ баща, който разказва приказки на дъщеря си.

Херцогът като че недооцени несправедливостта на положението ѝ.

— Значи, все пак имате къде да се подслоните. Имате братовчед. Той ще ви помогне.

— Мартин? — тя се разсмя при тази мисъл. — Още от деца той винаги ме е презирал. Това е момчето, което ме блъсна в езерото, когато бях на осем, а сетне застана на брега и се смя, докато аз плюех вода и махах безпомощно с ръце. Тогава не ми хвърли въже и сега няма да го стори. Остава ми само едно. Точно както и тогава.

— Какво?

— Да се науча да плувам. По най-бързия начин.

Широката му уста се понадигна в единия край. Изи не може да реши дали с одобрение, или насмешка. И в двата случая полуусмивката му я обезпокои.

— Слушайте ме, докато аз бърборя. — Тя наклони глава настрана и надникна под импровизирания компрес. — Мисля, че кървенето спря.

Мъжът откъсна със зъби една ивица от кърпичката, уви с нея пръста си, внимателно загърна краищата и я върза здраво.

— Знам, че не искате да напуснете замъка „Призрак“ — рече тя.
— Може да се споразумеем за наем на всяко тримесечие.

Наемът от имот с тези размери щеше да ѝ стига да си намери добре обзаведена къща. Не ѝ трябваше много. След няколкомесечните си странствания по чуждите домове тя жадуваше за дребни домашни радости. Пердета, свещи. Да спи под завивки, избродирани с нейния собствен монограм.

Просто нещичко, все едно какво, което да може да нарече свое.

— Това е лудост! — възкликна херцогът. — Няма да плащам наем в собствения си замък!

— Но той не е ваш. Вече не. Граф Линфорт го е купил и завещал на мен.

Той поклати глава.

— Линфорт е бил измамен. Някой мошеник е подправил документите, за да оскубе умирация старец. Аз държа на служба повече от дузина икономии и адвокати, които управляват делата ми, и те не биха продали нищо без моето съгласие.

— Съвсем сигурен ли сте? — Изи повдигна вежди и огледа камарата неотворени писма. — Откъде знаете, щом не сте преглеждали пощата си от месеци насам?

Тя издърпа един плик от купчината и го завъртя.

— Ако желаете, аз бих могла да ви помогна да прочетете писмата и да им отговорите. Годици наред бях секретарка на баща си.

— Не ми трябва помощта ви!

Изрече го тъй рязко, че тя изпусна плика.

— Нека ви дам един урок по история, след като баща ви тъй много е обичал приключенията от миналото. Моите предци са получили земите и титлите си, защото успешно са бранили границата от шотландците. А това не е ставало, като са вдигали ръце с думите: „Добре, така да бъде“ всеки път, когато някой е почуквал на вратата, за да отмъкне замъка им.

Изи се засмя.

— Но аз не съм банда шотландски разбойници. Пък и ние не живеем в шестнадесети век.

— Съвсем вярно. Ние имаме закони и съдилища. Затова, ако искате да предявите претенциите си върху замъка, намерете си адвокат. Дайте му да прегледа книгата ви и да пише на моя. Двамата могат да

си разменят аргументи. Накрая делото ще се гледа в съда. Някъде след около три години. Ако имате късмет.

Три години?

Изи не разполагаше с толкова време. Ако я изгонеха със сила, не беше сигурна, че ще преживее и три дни. И пари за адвокати нямаше, още по-малко за способен адвокат, който да се изправи срещу херцога.

Нямаше друг избор, освен да държи на своето. Да се държи, сякаш е господарката на замъка. Ако Ротбъри успееше да я отпъди днес, втори път нямаше да може да прекрачи прага му.

— Ако вашите адвокати желаят да дойдат тук и да проверят документите, са добре дошли. Но аз няма да си тръгна.

— Нито пък аз. — Здравата половина на челото му се смръщи. Ако можеше, помисли си Изи, мъжът би ѝ хвърлил такъв свиреп поглед, че и диамант би се пръснал под него.

— Вашата суровост е безполезна. Мръщете се колкото желаете, но за бога, та вие сте ме пренесли тук на сушина от дъжда. Мога пак да припадна само като си помисля за това.

— Не и от галантност.

— Тогава защо?

— От практичност. Не можех да ви оставя на дъжда. Щяхте да привлечете злосторници.

Тя се усмихна.

— Мили боже! Освен всичко друго, и чувство за хумор.

Личеше си, че напоследък не му бяха правили комплименти. Херцогът имаше вид на човек, по когото бяха хвърлили граната. Или пък мокро коте.

Той беше богат, могъщ, гневен и силен. Но поне по един въпрос Изи го превъзхождаше. Тя не губеше кураж. Умееше да се справя с докачливи създания и можеше да извлече полза и от най-лошата ситуация.

Захвърлена в езерото, тя се научаваше да плува.

— Положението не е чак толкова нерешимо, колкото изглежда — рече тя. — Вие искате да останете. Аз искам да остана. Докато съдът реши въпроса, ще си делим замъка.

— Да си делим замъка?

— Да, ще го делим. Той е огромен, строен е да приюти стотици хора. Аз ще се настаня в някоя свободна кула или в самостоятелно

крило. Дори няма да ме забелязвате.

Той се приближи.

— О, ще ви забелязвам, госпожице Гуднайт. Ще ви забелязвам. Не съществува достатъчно голям замък, който да попречи на мъж като мен да усеща всеки миг жена като вас. Не е нужно да продумвате и дума. Аз ще чувам шумоленето на полите ви. Ще надушвам аромата на кожата ви. Ще долавям огъня на тялото ви.

Небеса! Щом можеше да долови огъня ѝ, навярно и сега го усещаше. Тя гореше цялата.

— Аз не съм лорд Арчър — продължи той с онзи нисък, дрезгав тембър. — Аз никога не съм чел блудкавите истории на баща ви и за мен вие не сте някое малко девойче. Аз прокарах ръцете си по цялото ви тяло. А те имат отлична памет.

О... божичко!

Тя не знаеше. Нямаше как да знае с безметежния живот, който бе водила, а той нямаше как да се досети. Но мъжът току-що бе изрекъл всичко, което жената до него тъй отдавна бе жадувала. Да бъде забелязана. Не просто като момиченцето в някакви предвзети приказки, а като жена.

— Разбирате ли какво ви казвам? — попита я той.

— Да — задъхано отвърна тя. — И сте луд, ако си мислите, че ще се откажа.

Те стояха в напрегнато мълчание.

— Добре тогава — след известно време рече той. — Тръгвате си по същия начин, по който дойдохте.

Той приклекна, улови я за краката и я праметна през рамо с лекотата на мъж, премятал не една жена така. Това определено не му беше за първи път.

Но не така стояха нещата с Изи и тя не знаеше как да реагира. Да го заблъска с юмруци по гърба ли? Да зарита с крака и да се разпищи? После щяха да ѝ хрумнат куп възможности. Остроумни отговори, духовити реплики. Сега обаче цялата ѝ кръв нахлуваше в главата ѝ и съзнанието ѝ пустееше и пулсираше жарко.

Той я намести и я потупа лекичко отзад.

— Само кожа и кости сте.

Пренебрежителните думи развързаха езика ѝ.

— Грешите. Аз имам дух, Ваша милост. Повече, отколкото някога сте виждали. Повече, отколкото предполагате. Изнесете ме отвън, щом искате. Аз пак ще вляза. И пак, и пак! Колкото пъти се наложи. Защото сега това е моят замък. И аз няма да си тръгна.

ГЛАВА 4

Рансъм поклати глава. Смела реч за дребничка жена, сега праметната през рамото му. Госпожица Гуднайт можеше да си говори каквото поиска. Но в действителност тя беше една беззащитна неомъжена жена, останала почти без пари, а той — херцог. Той решаваше какво да става.

Остатъците от здравия му разум — и от болния пръст на дясната му ръка — държаха на своето: жената беше напаст. С увреденото си зрение Рансъм зависеше от детайлната карта в главата си, която включваше всяка стая, всяко стъпало, всеки камък в замъка. В нея нямаше място за немирни невестулки и жени, които го разсейват.

Гуднайт трябваше да си тръгне.

Но сега, когато пак я държеше в ръцете си, гърдите ѝ се притискаха в гърба му, а сладко закръгленото ѝ дупе се опираше в ръката му, други негови части, разположени далеч от мозъка му, имаха други предложения. Опасни предложения.

А това означаваше, че тя наистина трябва да си тръгне.

Дори преди да бъде ранен, Рансъм не допускаше жените близо до себе си. О, много от тях отвеждаше в постелята си. Ала винаги им се отплащаше щедро за това — с удоволствие, злато или и двете, а сетне се сбогуваше с тях. На сутринта винаги се будеше сам.

Единствения път, в който потърси по-продължителната връзка, нещата не свършиха добре. И той се озова в този грохнал замък... ослепен и разорен.

Една част у него обаче — едно повехнало, занемарено кътче в душата му — болезнено съзнаваше беззащитността и самотата на госпожица Гуднайт. И въпреки всичките ѝ храбри слова усещаше треперенето ѝ.

Мили боже, Гуднайт. Какво да правя с вас?

Не можеше да ѝ позволи да се настави в замъка му. И дума не можеше да става да „си го делят“. Но наистина ли само това беше

останало от него? Жесток, безчувствен скот, готов да изхвърли навън в нощта една беззащитна млада жена?

Не му се искаше да вярва, че е така. Нищо не изоставяше с лека ръка и това важеше и за шепата късчета от разрушената му душа.

Той изправи госпожица Гуднайт отново на крака. Когато я сваляше на пода, тялото ѝ се плъзна по неговото като дъждовна капка по скала.

Рансъм знаеше, че ще съжалява за думите, които се канеше да произнесе. Защото така беше правилно да постъпи, но ако имаше нещо, което беше научил в живота си, то беше, че всеки път, когато постъпваше правилно, си плащаше за това.

— Една нощ. Можете да останете една нощ.

Ама че глупак беше да си губи времето в спорове за законността на книгата. Замъкът щеше да свърши работата и сам да я склони. Една нощ в замъка „Призрак“ и тя щеше да побегне по-бързо, отколкото краката я държат.

На госпожица Изолда Гуднайт ѝ предстоеше една Наистина Ужасна Нощ.

Можете да останете една нощ.

На Изи ѝ идеше да извика от радост, но се въздържа.

Вместо това отстъпи назад и приглади полите и косата си. Страните ѝ горяха, но поне той нямаше как да разбере.

— Само една нощ — рече херцогът. — Съгласявам се на толкова, защото очаквам, че една нощ на това място ще ви бъде достатъчна.

Това беше малка победа, но все бе начало.

— Хайде, елате с мен. Ще ви покажа стаята. Икономът ми ще ви донесе нещата по-късно.

Изи го последва извън залата и нагоре по спираловидното стълбище. Близостта на шахтата я накара да потръпне. Паднеше ли мракът, каменните стълбища и коридорите навярно заприличваха на гробница.

— Естествено, вие бихте желали най-хубавата стая. Нали замъкът вече е ваш.

Излязоха пред дълъг коридор. Тежки крачки го отведоха до средата му. Рансъм не броеше на глас, но Изи усети, че пресмята разстоянията наум. Съвършеното му познаване на замъка беше изумително.

Най-сетне спря, после рязко се обърна настрани.

— Пристигнахме. Предполагам, че тази стая е тъкмо за вас.

Изи надникна и с изненада откри, че стаята е богато обзаведена. Масивно легло с махагонови колони, които стигаха почти до тавана, заемаше едната половина. То бе поставено върху издигната платформа. От всички страни висяха кадифени и тъкани драперии. Другите мебели не бяха много — кресло с изтърбушена седалка, няколко захвърлени пътни сандъка и тоалетна масичка, покрита с два пръста прах. Галерия от сводести готически прозорци опасваше отсрещната стена, но стъклата на почти всички бяха изпочупени.

— О — рече Изи, поглъщайки окаяното състояние на стаята, — мили боже!

— Хубавичко я огледайте — рече той иронично. — Вижте пълния блясък на „вашето“ наследство. До моето пристигане тук преди няколко месеца замъкът дълги години е бил необитаем. Ограбили са го напълно. Останали са две-три обзаведени стаи и във всичките цари разруха.

— Ако това е истина, радвам се, че и толкова е оцеляло. — Изи влезе в стаята. Килим на фигури застилаше пода. Протрит, но щом бе изкарал толкова дълго, значи е бил добре изтъкан. — Само вижте леглото!

— Широко е осем стъпки. Стига да побере един херцог и половин дузина жени. Човек се разтъжава по средните векове.

— Не е било предназначено за спане — рече му тя. — Поне не за... това. Тук са били господарските покои. От тези легла средновековните владетели са управлявали делата си, както кралете от тронове си. Затова е издигнато на платформа и е направено с тези внушителни размери.

— Изумително.

— Баща ми беше вещ по тези въпроси. — Изи доближи леглото и огледа драпериите. Направи гримаса. — Платовете са станали гощавка на молците. Срамота.

— Да. А плъховете са превзели матрака.

Плъхове? Изи отскочи назад. Закри лицето си и надникна между пръстите си към леглото, обгърнато с парцаливите драперии. Да, матракът е бил изтърбушен — сламата и конските косми бяха раздърпани и приличаха на...

О, божичко, това май бяха гнезда!

Ако се вгледаше, можеше да се закълне, че прогнилата слама се движи.

Тя изрече с мъка:

— Снежинка ще се зарадва. И добре ще си хапне. — Далечно стенение я сепна. — Какъв е този шум?

— Сигурно някой от призраците — сви рамене Рансъм.

— Призраци?

— Това е крайграничен замък, госпожице Гуднайт. Ако действително знаете нещо за замъците, би трябвало да ви е ясно какво означава това.

— Да.

Първоначално замъкът „Призрак“ бил построен за потушаването на шотландските бунтове. А това означаваше, че заловените бунтовници били държани тук, но не като гости. Кой знае колко хора през вековете са били заточавани в замъка, дори измъчвани и убивани. От предците на херцога.

— Аз не вярвам в призраци — рече тя.

— Почакайте да мине нощта — подсмихна се той.

Нощта. Скоро щеше да падне мракът. При тази мисъл стомахът на Изи се сви на топка.

— Вярвам, че сте доволна от стаята си. — Той се облегна на вратата.

— „Доволна“ не е думата.

По-скоро „ужасена“. Мисълта да изкара нощта в тази стая караше сърцето ѝ да тръпне от страх. Но не биваше да се издава. Той се надяваше на точно такава реакция. Искаше тя да побегне сама оттук.

За тази вечер това беше домът ѝ. С плъховете, молците и всичко останало.

Изи си придаде бодрост, каквато не изпитваше.

— С малко труд и въображение от стаята ще излезе прекрасна спалня — рече. — Просторно е. Само леглото плаче за нов матрак и драперии. — Тя отиде до редицата прозорци. — А гледката към залеза е прекрасна.

— За тези, които могат да я видят.

Изи трепна и съжали за грубите си думи.

— Мога да ви я опиша.

— Не си правете труда. Виждал съм залезите.

— Но не и този.

Изгледът от прозореца беше поразителен. Облаците по небето се бяха разкъсали и сивите валма се редуваха с ивици искрящо синьо и розовеещо оранжево. Оттук човек виждаше как стените на замъка лъкатушат през вечерните мъгли, които се стелеха по целия път от морето.

— Слънцето залязва зад кулата. Но „залязва“ не подхожда. Твърде спокойно е. Слънцето се бори мъчително. Като окървавен воин потъва в пастта на грамадния каменен звяр.

Тежките му крачки го отведоха зад нея.

— Скри ли се вече?

— Почти. Един последен златен лъч, плъзга се отвъд и... — Тя изпусна стаената си въздишка. — Това е. Изчезна.

— В този замък при залез-слънце си имаме правило, госпожице Гуднайт.

— Така ли?

— Да. — Той я завъртя към себе си. — А мъжът и жената, застанали точно на това място, трябва да го спазват. Нямаат избор. Могат да направят само едно.

— И какво е то?

Сърцето й прескочи. Едва ли говореше за...

Той приведе глава и с очарователния си тембър прошепна:

— Залегнете!

Да залегне?

Тя все тъй примигваше насреща му... объркана, когато странен шум я накара да извърне поглед. Приличаше на... дълго въже с мокро бельо, развявано от силен вятър.

Тя се обърна към стаята.

О, боже!

Огромният балдахин оживя пред очите й. Първо затрептя, сетне се раздвижи като мантия от живак, понесена от вятъра.

Парчета от нея започнаха да се откъсват едно по едно и всяко следваше предишното.

— О, не. — Тя застина. — Това не са...

Но бяха.

Прилепи.

Цяла колония спеше в най-високите части на драперията. А сега разперваха крила и излитаха един след друг, после по десет наведнъж... а накрая — стотици.

Тя обърна очи точно навреме, за да види още един черен облак да се изсипва от комина. Сигурно наброяваха хиляди.

И всичките прииждаха право към прозорците.

— Залегнете! — повтори той. — Сега!

Но тъй като тя не реагира мигновено, херцогът я обгърна с ръце и я дръпна към пода.

След миг прилепите изпълниха стаята, рояха се над главите им в неспокоен черен облак. Изи сведе глава и се скри под ръцете му. Брадичката му се заби в главата ѝ и тя усети по скалпа си остро дращение на бакенбардите му.

През цялото време сърцето му биеше със силни, постоянни удари. Тя хвана ризата му и зарови лице в неизменния ритъм, докато той изпълни слуха ѝ. Пляскането на крилата изчезна. Изчезнаха острите, пронизителни викове. Остана само едно туп-туп-туп.

Най-сетне той вдигна глава. Изи последва примера му.

— Нали казахте, че това е най-хубавата стая.

— Че какво ѝ има. Прилепите до един отлетяха. Няма да се върнат до сутринта. Стаята е безопасна.

О, как ли не! Мракът вече се бе спуснал, а тя бе замръкнала в този обладан от духове и гъмжащ от прилепи замък. В ръцете на жестокия, интригуващ, непочтен херцог. Какво да прави с него? Та тя със себе си дори не знаеше какво да прави.

Идеше ѝ да размаха ръце и да запелтечи. Но нито от едното, нито от другото щеше да има полза.

И в този миг... почувства как нещо я драсна.

Точно зад ухото.

И нададе писък.

Рансът тъкмо се канеше да я пусне, когато тя се вкопчи в него с всичка сила.

— Помогнете ми! — Шепотът ѝ затрепери. Тялото ѝ също.

— Какво има?

— П-п-прилеп.

Той се усмихна въпреки волята си.

— П-п-прилепите отлетяха, госпожице Гуднайт.

— Не, не са. Не са. Един се е оплел в косата ми.

— В косата ви няма нищо. Това са бабешки приказки. Прилепите не се заплитат в хорските коси.

— Има. Прилеп. Във. Косата. Ми — изрече тя отчетливо сричките и с всяка дума гласът ѝ се вдигаше с полутон. Накрая завърши с един обезумял, пронизителен писък: — Махнете го от мен!

Естествено, прилепите обикновено не се заплитаха в хорските коси. Но Рансъм беше забравил, че нейната коса не е обикновена. Тази нейна къдрава грива можеше да впримчи и заек. Даже и кон.

Херцогът пхна пръсти в гъстите къдрици и се разтревожи, че тази коса като нищо може и него да го впримчи.

Със сигурност беше позаплела любопитството му. Вероятно къдриците ѝ бяха черни. Гуднайт звучеше като тъмнокоса жена с чувствения си глас, а и повечето момичета с толкова гъсти къдрици биваха матови. И щом косата ѝ беше черна, значи, и очите ѝ щяха да са черни.

Преди да е успял да я стъпче, в ума му разцъфна картина. Красавица с гарвановочерна коса, черни очи и плътни червени устни.

— Не мърдайте! — рече ѝ той.

Това се отнася и за теб, прошепна на вълнението в слабините си.

Рансъм вплете пръсти в корените на косата ѝ и разтръска къдриците.

— Излезе ли?

— Не, още е там. Усещам го. — И тя цялата потрепери.

— Така значи. Вие сте силна, независима жена с имот. До момента, в който нещо пропълзи в косата ви. Тогава се почва — о, божичко! Помощ! О!

Тя изръмжа.

— Това е малко прилепче — каза ѝ, когато го намери. — Голямо е колкото синигер. И е много по-уплашено от вас.

Тя въздъхна.

— Защо хората вечно все това повтарят? На никого не е помогнало.

— Бих ви казал да се съсредоточите върху лицето ми, за да не мислите за прилепа, но това няма да помогне. Последния път припаднахте.

— Не съм припаднала заради вашия...

Той изшътка и започна да си пробива път надолу, като разделяше сплетените коси. Не искаше да слуша обясненията и извиненията ѝ.

Със свободната си ръка я хвана за рамото и успокоително я загали с палец.

За да я накара да стои мирна, си рече.

Не защото го беше грижа.

Той искаше тя да се уплаши. Искаше да побегне от замъка му, от него. Точно както би сторила всяка жена с малко ум в главата.

Той категорично не желаше тя да остава в прегръдките му, топла и доверчива, със сърце, биещо по-бързо от крилца на прилеп.

Рансът усети, когато прилепът се освободи и отлетя. Тежестта изчезна от косата ѝ и свалили товара си, къдриците ѝ изпълниха шепите му — меки, неукротими, чувствени.

— Ето на, отлетя — каза той.

— Вие знаехте, че това ще се случи — нападна го тя. — Залезът. Прилепите.

Той не се опита да отрече.

— Това е моята отплата за невестулката.

— Ах, вие... Вие...

— Жесток кучи син? Безсърдечен подлец? Мерзавец? Злодей? Наричали са ме с всички тези имена, че и с много повече. Любимото ми е „негодяй“. Хубава дума е „негодяй“.

— Вие, клети човече с ужасни обноски, на когото досадох в един дъждовен следобед, а сетне завинаги оставих на мира. — Тя го изблъска от себе си и се изправи. — Задръжте прилепите за себе си. Тръгвам си!

Нима? Вече си тръгваше?

Беше твърде лесно.

Рансът я последва извън стаята и обратно по коридора, по стълбището, което водеше към просторната зала.

— Няма нужда да си тръгвате веднага. Поне почакайте завръщането на иконома ми. Ще ви дам малко пари, а той ще ви намери екипаж в градчето.

— Не ми трябват нито карета, нито пари. Ще вървя пеш.

— Пеш?

— Имам познати в Нюкасъл. Градът едва ли е чак толкова далеч.

— О, ни най-малко. Само на... някакви си четиридесет и един-два километра.

Тя спря наред крачката си.

— В такъв случай ме чака доста ходене. Най-добре да не губя време.

Той я последва към вратата. Ще върви до Нюкасъл друг път. Какво, по дяволите, си мислеше тази жена? Може би приказките, с които беше израснала, бяха проявили мозъка ѝ. Нима смяташе да заподскача през горите и тресавищата, като къса калпачетата на гъбите за чадър и остави добрите горски животни да я водят по пътя?

— Не мислете, че сме приключили с вас — уведоми го тя и грабна клетката с невестулката и куфара си. — Прав бяхте, аз имам много приятели. Влиятелни приятели. Хиляди хора, пръснати по цяла Англия, са готови с радост да приютят у дома си малката Изи Гуднайт. Сред тях със сигурност има адвокати. — Той чу шумоленето на хартия. — Ще се свържа с господата... Блейлок и Ригет, а с вас ще се видим в съда след три години. Сбогом, Ваша милост.

Докато минаваше забързано край него, той стрелна ръка и я улови за лакътя.

— Не бързайте толкова. Какво знаете за Блейлок и Ригет?

— Техните имена са върху книжата. Казах ви, че работех като секретарка на баща си. Умея да чета юридически документи. А сега, ако обичате, пуснете ме и аз ще ви кажа не твърде нежното си сбогом.

Той я стисна по-здраво.

— Няма.

— Няма? — повтори тя.

— Няма.

Рансът продължи да стиска ръката на госпожица Гуднайт. След онова, което току-що бе казала, той нямаше да я пусне да си тръгне. Не и тази вечер.

— Обърквате ме, Ваша милост. Преди малко вложихте доста усилия, за да ме прокудите отгук със страх.

Така беше. Но това стана, преди да чуе от устата ѝ имената на най-доверените си адвокати. Блейлок и Ригет от години управляваха делата му. В негово отсъствие те имаха властта да се разпореждат с всичко. В пълномощията им обаче не влизаше да слагат подписа си под договор за продажба без неговото знание и съгласие.

Нещо ставаше. Рансъм беше в неведение и това хич не му се нравеше.

— Усилията ви сполучиха, Ваша милост. Поздравления. Тръгвам си. Нямам никакво желание да прекарам и една-единствена нощ в онази отвратителна стая.

— Оставате.

Тя се изсмя кратко.

— Да не би да се отказвате от правото си на собственост върху замъка?

— Не. Освен това не ви предлагам да останете тук като мой гост.

— В такъв случай не виждам...

— Предлагам ви служба. Като моя секретарка.

Тя посрещна новината с каменно мълчание.

По дяволите, Рансъм също не беше доволен от това развитие. Но с тези две имена — Блейлок и Ригет — тя му бе показала с болезнена яснота, че се нуждае от човек, който да прочете писмата му. Той имаше много имоти и задължения. Ако в негово отсъствие адвокатите му ръководеха зле делата му, това щеше да засегне хиляди хора. Той трябваше да открие какво става.

— Ще ви наема да прочетете писмата ми. Знам, че това не е най-доброто споразумение.

— Прав сте. Не е.

— При обичайни обстоятелства никога не бих поверил подобна задача на жена. Но трябва да действам бързо, а друг, освен вас няма наоколо.

Той я чу да си поема бавно дъх.

— Ще ви възнаградя щедро. Петдесет лири.

— На година?

— На ден.

Тя издиша шумно.

— Помислете си. Вие не сте глупава жена, ако и да не използвате по най-добрия начин ума си. Твърде вероятно е отговорът на малкия ни спор да лежи някъде сред купчината писма. Когато намерим потвърждение, че замъкът е мой, ще имате достатъчно пари да идете на ново място.

Той почувства, че жената омеква.

А може би сетивата му го заблуждаваха.

— Сто — рече тя.

— Моля?

— Искам сто лири на ден. Ще използвам парите да поправа замъка, щом намерим потвърждение, че е мой. — В гласа ѝ се прокрадна престорено свенлива нотка. — И искам да ми кажете „моля ви“.

Той хвана ръката ѝ и я дръпна към себе си.

Тя се блъсна в гърдите му.

— Не ставайте глупачка — рече ѝ тихо. — Вие се нуждаете от пари. И двамата се нуждаем от отговор. Споразумението ще е от полза както за мен, така и за вас.

— Тогава ме пуснете. И ме помолете учтиво.

Той сведе глава, докато усети една от къдриците ѝ върху лицето си.

— Двеста. Двеста лири на ден е доста тлъста сумичка.

— „Моля ви“ няма да ви струва нищо.

Херцогът замълча, решен да не отстъпва. Ако госпожица Гуднайт щеше да работи за него, тя трябваше да се научи, че заповедите издава само той.

— Мили боже! — прошепна Изи. — Наистина ли толкова много се боите да помолите за помощ? Толкова ли се ужасявате от това?

— Изобщо не се боя — запъна се той.

— Така казвате. — Тя допря ръка на гърдите му. — Но това безумно туптене на сърцето ви говори друго.

Малка хитруша.

Имаше точно една причина кръвта му да бумти и тя нямаше нищо общо с моленето за помощ. В ушите му кънтяха викове: „Да!“ и „Божичко, да!“, „Точно така, но по-силно“.

— Простете ми. — От вратата се чу познат глас. — Май ви прекъсвам.

Дънкан.

Рансъм тръсна глава.

— Не те чух да влизаш.

— Това е очевидно, Ваша милост.

Очевидно и тревожно. Доказателство, че тази жена оказваше върху него такова влияние, че той не бе чул връщането на иконома си.

— Никога не съм мислил, че ще кажа това, Ваша светлост, но е странно окуражително да видя, че отново се връщате към старите си разгулни навици. Ще ви оставя насаме за вечерта.

— Не — госпожица Гуднайт подскочи за повече убедителност. — Моля ви, тълкувате погрешно сцената. Тук не става дума за разгул. Аз тъкмо си тръ...

— Дънкан, това е госпожица Изолда Гуднайт. Новата ми секретарка. Утре ще ѝ намерим ново жилище. Но тази вечер ще остане тук. Ще ѝ трябва чиста и удобна стая, хубава вана и топла вечеря. — Той я стисна за китката, преди да я пусне. — Нали?

ГЛАВА 5

Изи бе отгледана с вярата, че „моля“ е вълшебна дума.

Но беше излъгана.

Явно вълшебната думичка беше „вечеря“. В допълнение към нея думите „вана“ и „удобна стая“ имаха свое собствено очарование. Произнесени в бърза последователност, те имаха силата на магическо заклинание. Изи не можа да откаже.

— Надявам се тази вечер това да свърши работа. — Дънкан я въведе в малка и оскъдно обзаведена стая. — Знам, че е мизерна, но това е единственото прилично легло в замъка. Тук спя аз.

— Много щедро от ваша страна да ми го преотстъпите. — И колко необичайно, че е единственото. — Херцогът няма ли си стая?

— Не. — Дънкан въздъхна, издавайки, че този факт е повод за чести препирни. — Той спи в залата.

Изи огледа икономата. Беше слаб, източен мъж, с черни коси, посивели по слепоочията. За разлика от херцога, носеше изчеткано черно сако, чист шал и лъснати ботуши.

— Значи, вие сте икономът на Ротбъри?

— Да. При все че казвам това с горчивина, когато видът му е тъй преднамерено немарлив. Неловко е.

— Откога живеете тук?

— От седем месеца, госпожице. Седем дълги месеца.

Божичко. Седем месеца бяха много време.

— Какво се е случило? — попита тя. — Как е бил ранен херцогът?

— Госпожице Гуднайт, аз служа на семейството още преди раждането на Негова милост. Дългът и честта ми налагат да избягвам сплетните по адрес на господаря ми.

— Да, разбира се. Простете волността ми. Но трябваше да ви попитам.

Изи си помисли, че ще се наложи сама да измъкне разказа от херцога.

С няколко курса до долния етаж Дънкан качи куфара ѝ, както и поднос с проста, но обилна вечеря, кана с топла вода и леген.

— Боли ме, госпожице Гуднайт, че не мога да ви предложа поизискана стая.

— Моля ви, не се тревожете. Тук е чудесно. — Всичко беше чудесно в сравнение с онази стая на ужасите с прилепите.

— Толкова е досадно. След като месеци наред отхвърлят всичките ми опити да изпълнявам безукорно службата си, най-сетне имаме гостенка в замъка „Призрак“. Гостенка, която заслужава голям апартамент и вечеря от седем блюда. — Той снижи гласа си до ненужен шепот. — Вие сте онази госпожица Изи Гуднайт, прав ли съм?

Тя кимна.

— Учудена съм, че сте чували за мен. Херцогът не беше. Каза ми, че не чете.

— О, съвсем вярно. И преди не четеше. Нито пък аз. Ходих на училище само една година. Но икономката ни четеше историите на баща ви в отделението за слугите. Сенчестият рицар? Кресида и Улрих? Можете ли да ми кажете нещо?

Тя тъжно поклати глава.

— Не.

— Простете ми волността. Но трябваше да ви попитам.

Тя се усмихна. Всички имаха тайни.

— Разбирам.

Мъжът излезе и затвори вратата след себе си.

Останала сама, Изи се разположи удобно.

Естествено, за Снежинка тук беше все едно е умряла и душата ѝ се е пренесла в рая. Замъкът с готовите си припаси от гризачи бе за малкото зверче като престой в най-изискания лондонски хотел.

Докато се събличаше и сплиташе косите си, Изи си припомни докосването от ръцете на херцога. Вълнуващото неспокойствие на телата им, когато залегнаха, за да се скрият от прилепите.

Усещането и в този час още гореше у нея.

Той не те харесва, рече си тя. Просто бе поискал да я сплаши, пък и всеки флирт от негова страна се основаваше на заблуда. Ако не беше сляп, той нямаше да ѝ обърне внимание.

Преди да си покачи в тясното легло, с кремъка си Изи запали къса и дебела свещ, сетне покапа восък и я закрепил на пода.

Чакаше я студена, самотна нощ. Тя стисна зъби, за да я понесе.

Беше получила акта за собственост върху замъка. Сега трябваше да заяви правата си и да спечели мястото си на негова господарка. И щеше да го стори. Освен дрехите и чифт перлени обеци като зрънца, които леля Лилит ѝ бе оставила, замъкът „Призрак“ беше първото нещо на стойност повече от една-две лири, което Изи бе имала.

Тя нямаше да се откаже от него.

Тази вечер нито прилепите, нито плъховете, нито раненият херцог щяха да я уплашат.

Ала от тъмното нямаше как да избяга.

Детинско беше да се страхува от тъмнината. Изи беше голяма жена и това ѝ беше ясно. Разбираше го с ума си, усещаше го с душата си. Но под лъжичката, о, под лъжичката все нещо я стягаше. А също и в сърцето, което я събуди с такова силно туптене, сякаш някой блъскаше с чук.

Объркана и потна въпреки студа, тя се изправи рязко в леглото. Свещта навярно бе догоряла. Всичко тънеше в мрак. Плътено, заплашително море от чернота без късче лунна светлина, за което да се хване.

Взираше се напрегнато във всички посоки, очите ѝ не можеха да се закачат за отблясък или сянка, но и не спираха да сноват насам-натам. Опипа леглото за кремъка, но ръцете ѝ останаха празни. Къде беше оставила проклетото нещо?

Как мразеше страха си! В каква глупачка я превръщаше само! Вчера сама бе пропътувала разстоянието до Нортъмбърланд, беше станала собственик на средновековен замък и не се бе уплашила от обезобразения, гневен херцог. По всички критерии трябваше да се чувства като силна жена. Но в мрака на нощта тя неизменно и винаги бе уплашеното момиченце на девет.

Далечни спомени се запромъкваха. Тя преглътна и гърлото я заболя. Сякаш часове наред бе викала.

Затрепери. По дяволите!

Изи притисна плътено коленете до гърдите си, обви ги с ръце и се сви на кълбо.

Колко ли беше часът? Надяваше се да е проспала по-голямата част от нощта, но в глъбините на душата си усещаше, че е някъде към полунощ или малко след това. Цяла вечност до разсъмване. Всяка

секунда, разтеглена до безкрайност. Трябваше да седи свита тук часове наред, да се взира в мрака и да се гърчи в агонията си.

Само тази нощ — повтаряше си. — Трябва да издържиш само тази нощ. И вече край.

В този миг го чу.

Не беше стенание или вопъл на призрак. А леко, ритмично дращение. Назад, после напред.

Назад... после напред. Косъмчетата по ръцете й настръхнаха.

О, господи!

Изи знаеше, че има избор. Можеше да се крие в стаята си и да трепери от страх до пукването на зората, без да мигне, изпълнена с отчаяние. А можеше да иде и да разбере какво дращи така. Ако наистина искаше да остане в замъка, то тя трябваше да бъде негова господарка.

С разтреперани колене излезе от стаята и пипнешком заслиза по спираловидното стълбище, докато излезе на главния коридор. Дращането не спираше.

Тя продължи да се движи към него.

Сигурно някой клон или капак на прозорец, развяван от вятъра, каза си Изи. Това определено не е призрак. Не са змии. Не е и обесеното тяло на някой пограничен бунтовник, оставено да виси от гредата, докато месата му изсъхнат и се разложат и от него остане да се полюшва само скелетът — толкова, колкото костта на някой пръст да се влачи по пода. Издълбавайки улей в камъка след толкова векове.

Изи спря и разтърси глава. Чу гласа на баща си.

Божичко, Изи! Ти имаш най-мрачното въображение на света!

Понякога това беше благословия, ала в мрака си беше проклятие.

Тя продължи по коридора, бързайки към слабата, но обещаваща червена светлинка от залата. Там беше топло и светло. Огънят в камината сигурно още гореше — херцогът беше сложил едно малко дръвче по-рано, плюс остатъците от двата счупени стола.

Веднъж да зърне мъничко, съвсем мъничко светлина, и щеше да се успокои. Така ставаше винаги.

Тя влезе на пръсти в залата и се взря напрегнато в камината. Отгоре на полицата зърна свещник с незапалена свещ в него.

Отлично.

С тихи стъпки прекоси залата и се пресегна за свещника. Това нещо тежеше петнадесет кила най-малко. Изи се отказа от месинговия свещник, измъкна със сила свещта и я запали от огъня.

Сега вече можеше да си откъдне. Застанала на място със светлинката си, тя цяла минута прави точно това. Диша.

— Госпожице Гуднайт.

Изи се сепна и едва не изтърва свещта.

— Вече си тръгвате? — попита той сухо. — Не можете да изкарате дори една нощ?

Тя се обърна и прибра разтвореното деколте на нощницата си. Херцогът стоеше на по-малко от пет крачки, все още бе напълно облечен. Явно не беше заспивал. И ходеше. Това трябва да е бил звукът, който чу — стъпките на Ротбъри по камъните.

— Не, аз... не си тръгвам. — Тя се помъчи да говори приповдигнато. — Не можах да заспя.

— От страх, предполагам. — Той мушна плоска бутилка в джоба на връхната си дреха.

— От вълнение — излъга Изи. — Наследих цял замък, а още не съм го разгледала. Нямам търпение да го разуча.

— Посред нощ? Върнете се в стаята си. Не може да се шляете по тъмно тук. Опасно е за вас.

Тя се приближи до него.

— В такъв случай ще ме придружите ли?

— Това също е опасно — измърмори той.

Въпреки това обаче сложи ръка на кръста ѝ и тръгна след нея нагоре по стълбите. Най-горе тя свърна по коридора и забърза към стаята на ужасите.

— Видяхте ли? Вече объркахте пътя.

Изи замълча, решена да не признава грешката си.

— Не съм се изгубила. Разучавам.

Той изсумтя недоверчиво.

— Ще се оправя и сама. Не ме е страх от плъхове. Прилепите отлетяха засега. Освен това не вярвам в съществуването на призраци.

— А в моето съществуване вярвате ли? — попита той мрачно.

Честно казано, Изи хранеше известни съмнения. Херцогът на Ротбъри не беше обикновен човек. Дори тя, с неудържимото си

въображение, не би могла да си представи личност, която поне малко да прилича на него.

Докато вървяха по коридора, ръката му остана на кръста ѝ. Кожата ѝ гореше под допира му.

Изи мушваше свещта си ту в една, ту в друга стая, всичките все пусти и просторни.

— Утре ще обходя внимателно замъка и ще си избира стая.

— И как предлагате да стане това? Ще ви трябват платове, мебелировка, прислуга. Аз няма да ви платя предварително нищо. А вие не разполагате с никакви средства.

Тъжна истина. Изи, естествено, беше помислила за това.

— Докато разглеждам стаите, ще опиша всички ценни предмети. Все ще има нещо за продан.

Той побърза да отрече:

— Ако имаше нещо за продан, отдавна да бяха го плячкосали. Тук няма нищо ценно. Нищо, което да заслужава да бъде спасено.

Нищо ценно? Нищо, което да заслужава да бъде спасено?

Нима той включваше и себе си в тази оценка?

Изи се обърна към него загрижена. Трепкащата светлинка на свещта танцуваше по красивата лява страна на лицето му. Но белегът от дясната остана в мрак, отдръпнал се от златистата топлина на свещта. Нощем в тъмното раната изглеждаше дори по-голяма, по-отчетлива.

Сякаш още не бе зараснала.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита го.

— Познавам всяка педя от замъка. От най-долното подземие до най-високата кула.

Малка, тъмна арка я призова вляво. Погледът ѝ бе привлечен към нея и към свенливия шепот на стълбището отзад. Едно дребно и непослушно опашле, което се извиваше нагоре, за да се скрие от погледа ѝ.

— Тук има арка — рече Изи. — Щом познавате замъка на пръсти, какво има натам?

— Тридесет и четири стъпала, а на върха — кръгла стая, широка около шест крачки.

— Боже! — възкликна Изи с възхищение. — Това беше много точен отговор.

— Пребройте ги сама, ако не ми вярвате.

Тя го остави и тръгна по малкото виешо се стълбище, като си светеше по пътя със свещта. Проходът беше тесен и дори Изи с тънката си талия трябваше да се катери под ъгъл. Широкоплещестият Ротбъри остана назад.

— Тридесет и едно, тридесет и две, тридесет и три...

Той беше прав. Точно след тридесет и четвъртото стъпало младата жена се озова в малка кръгла стая. Тук нямаше прилепи. Нямаше плъхове. Нямаше призраци. Само един тесен прозорец. С внимателни стъпки тя прекоси неравния каменен под и подаде глава през правоъгълния отвор.

О!

О, сърцето й.

Притисна ръка към гърдите си, сякаш да му попречи да изскочи и да тупне на земята.

Каква невероятна гледка!

Кулата се издигаше високо над замъка и предлагаше изглед, невъзпрепятстван от дърветата и хълмовете. Точно над тях едно късче от небето се бе прояснило. Изи се носеше сред звездите.

С греещата свещ в ръка тя си представи, че е звезда. Далечна. Незначителна сред множеството небесни светлици. Но точно като тях — изгаряща от огън и любов.

Странно как съзерцанието на необятната небесна шир я накара да се чувства не чак толкова самотна. Гледана много отдалеч, от някой друг свят, тя може би щеше да прилича на част от съзвездие.

— Реших — рече тя гласно, тъй че да не може да вземе думите си назад. — Моя е. Пукната пара не давам за прилепи, плъхове и призраци. Тази кула ще бъде моята стая, а замъкът — мой дом.

Херцогът, който вече беше изкачил тридесет и четирите стъпала, отиде при нея.

— За последен път — не може да останете тук.

— Защо? — тя огледа стаята. — Да не би кулата да е нестабилна?

— Не. Няма опасност стените да рухнат. Не се бойте от плъхове, прилепи и дори от призраци. — Той плъзна пръсти по стената и обиколи периметъра на кулата, докато докосна ръката й. — От мен трябва да се боите.

Той беше едър, силен мъж. Ако поискаше да я нарани, Изи нямаше да може да се защити.

Ала в душата си тя не вярваше, че той би го сторил.

Не че херцогът не би убил и муха. Но не беше пожелал да удари невестулката, а това говореше много.

— Госпожице Гуднайт, аз съм човек, живял дълго време в самота. Вие сте беззащитна, съблазнителна жена. Буква по буква ли трябва да ви го кажа? О-П-А... сен. Аз съм опасен.

Тя преглътна смеха си.

— Изрекохте го малко страшно.

— Мога да ви погубя.

Произнесе го с такъв сериозен тон, че Изи не се сдържа и се разсмя.

Челото му се свъси.

— Мислите, че се шегувам.

— О, не. Не се смей на вас. Простете ми. Не се съмнявам, че умеете да погубвате жени. Сигурна съм, че сте много изкусен в... в погубването. Експерт дори. Засмях се, защото никой никога не е заплашвал да ме погуби.

— Не мога да повярвам. С тази коса? — Той докосна шията ѝ. — И тази нежна кожа? Та вие имате глас на изкусителка.

Всъщност Изи беше настинала и можеше да си го признае. Можеше да му каже, че има съвсем логично обяснение защо никога не бе живяла под угрозата от погубване... и то беше, че е невзрачна.

Но дали наистина беше невзрачна, тук и сега? Със слепия мъж в мрака?

Щом той е бил съблазнен...

Това не я ли превръщаше в прелъстителка?

Винаги бе завиждала на хубавиците. Не само заради хубостта им, но и защото, когато богинята, която и да беше тя, раздаваше достойнствата, красотата винаги бе свързана със самочувствието. А тя мечтаеше за него повече от всичко друго.

Той плъзна леко ръка по гърба ѝ, отметна настрани сплетените ѝ коси и докосна голата ѝ шия.

Изведнъж в жилите ѝ се разли прекрасна и опиваща мощ.

— Що за мъж няма да изпита такава жена? — Той я погали по тила. — Не вярвам, че никой не е опитал.

— Нали знаете как е — рече тя ведро. — Навярно е заради изумителната ми красота. Отблъсква ги. — Той, естествено, нямаше как да пропусне шеговития ѝ тон. Но и дори да приемеше думите ѝ сериозно... На кого би навредило това? — Мъжете се плашат от нея.

Той погали с палец устните ѝ.

— Аз не се плаша.

Изведнъж дързостта ѝ изчезна.

— Мили боже, кое време стана! Ако утре искам да приведа в ред стаята, трябва вече да се връщам в...

Капчица разтопен восък се търкулна и я изгори по ръката. Изи изтърва свещта. Пламъкът угасна още преди да е паднала на пода.

В миг кулата потъна в мрак.

Сърцето ѝ затуптя бързо. О, по дяволите! И то точно когато изравни сили с него. Дотук беше с жената в неговите очи. Дотук беше с неговата прелъстителка. Той би ѝ се изсмял, ако знаеше как се чувства. Как можеше това малко момиченце да поиска някой замък? Тя беше глупачка, която припаднаше в дъжда, пицеше, като види прилепи, и трепереше безпомощно в тъмното.

Може би херцогът нямаше да забележи треперенето ѝ.

Ръцете му се спуснаха към раменете ѝ.

— Вие треперите.

По дяволите, по дяволите, по дяволите!

— Добре съм. Изтървах свещта, това е всичко. Ще бъдете ли така добър да... — Тя преглътна мъчително. — Да ме отведете обратно до стаята ми?

— Мисля, че не.

О, боже! Сърцето ѝ падна в петите. Той щеше да я зареже тук. Сама. В тази тясна стаичка, на края на тридесет и четирите стъпала, в злочестата и неспокойна черна нощ. Тъкмо да ѝ е за урок.

Ала той не я остави. Просто я взе в прегръдките си.

Притисна я до себе си.

Изи не знаеше как да се съпротивлява. Тези силни ръце... те бяха единствената ѝ опора в шеметната тъмнина. Всичко стана тъй внезапно, че ѝ се зави свят, уплаши се.

И изведнъж...

Той я целуна.

ГЛАВА 6

Рансъм я целуна.

Обви лицето ѝ с ръцете си, за да не мърда, и притисна устни в нейните. Без прелюдия, без финес. Просто един силен, напорист натиск на устните му върху нейните.

Тази жена трябваше да проумее някои неща, а на него му дойде до гуша да ѝ обяснява с думи.

Момичето беше тъй дяволски невинно. Беше отраснало с приказки за рицари и романтични любви. Нямаше представа колко опасен може да бъде мъж като Рансъм.

Много добре. Нищо не му струваше да ѝ покаже. Тази единствена нежелана целувка трябваше да я прати тичешком в стаята ѝ, а на сутринта и далеч от замъка.

— Така — рече той, като се отдръпна. — Изглежда, ме взимате за човек, благоприличен по природа. Дано това да ви изясни нещата.

Той я пусна и се отдръпна, за да може тя да побегне.

Но вместо това Изи стисна ризата му в юмруци и се вкопчи здраво в него.

— Целунете ме отново.

За миг той изгуби дар слово. Нищо не разбираше.

— Целунете ме пак — прошепна тя. — Бързо. Но този път както трябва.

— Какви ги говорите, за бога?

— Това беше първата ми целувка. Знаете ли откога мечтая за първата си целувка?

Рансъм не знаеше. И пет пари не даваше.

— Цял живот! — И тя заблъска с юмруци гърдите му, за да подчертае думите си. — И тъй, помогнете ми, Ваша милост. Аз няма да ви позволя да я опропастите!

— Вие не разбирате. Целта на това малко упражнение беше да унищожа романтичните ви фантазии.

— Не аз, вие не разбирате. — Тя се приближи, като продължаваше да го стиска здраво. — Винаги съм се старала да извлека полза от обстоятелствата, които животът ми сервира. Като дете мечтаех да си имам коте. Вместо него получих невестулка. Не беше животинчето, което исках, но пак се постарях да обичам Снежинка.

Той отстъпи назад.

Тя пристъпи напред.

— След смъртта на баща ми отчаяно търсех място, което да назова свой дом. И най-скромната къщурка щеше да свърши работа. Вместо това наследих обитаван от духове замък, в който гъмжи от плъхове и прилепи, наред Нищото, Нортъмбърланд. Не е къщата, която исках, но аз съм решена да го превърна в дом.

Тя завря лицето си в неговото. Той усети дъха ѝ по врата си. Нежни, парещи струйки.

— Откакто пораснах — прошепна тя, — мечтая за първата си целувка. В себе си знаех, че ще бъде романтична, нежна и от нея колената ми сладко ще омекнат.

— Е, сега знаете, че сте се заблудили. На тази възраст вече трябва да сте свикнали с разочарованията.

— Ето тук сте в грешка. — Тя стисна още по-здраво ризата му. — Започнах да се боря срещу тях. Вие няма да провалите първата ми целувка. Няма да ви позволя. Ще ме целунете още веднъж, още сега. И ще го направите по-хубаво.

Той поклати невярващо глава.

— Вече свърши. Край. Дори да ви целуна повторно, това няма да бъде първата ви целувка.

— Брои се. Щом като е част от същата прегръдка, всичко се брои за едно.

Проклятие! Откъде ги измисляха тези правила жените? В някоя книга ли се съхраняваха? Понякога Рансъм се чудеше дали жените не са адвокати с дълъг кодекс от закони за романтичната любов, който упорито криеха от мъжете.

— Стига сте умували — подкани го тя. — Това едва ли е най-добрата целувка, която можете да ми дадете.

Той се наежи.

— Естествено, че не е.

— Та вие сте се любили толкова пъти върху конски гърбове, че може да правите обобщения за тях. Би трябвало да знаете как да целувате. Няма да си тръгна от тази кула, докато...

Той я улови за раменете и пак я целуна. Този път по-настойчиво. Най-вече, за да спре дърдоренето ѝ, но и за да подчертае първоначалното си намерение. Ако тя искаше нежни срещи под звездите, Рансъм не беше нейният човек. В плътската наслада той беше агресивен, дързък и не се свенеше от това. Щом трябваше втори път да ѝ даде да разбере, така да бъде.

Ала докато я целуваше, нещо ужасно, ужасно се обърка.

Този път тя отвърна на целувката му. Не с просто любопитство или несръчен възторг, а с очарователна, освободена страст, която го прониза в гърдите.

Той отвори изумен очи — не че имаше някаква полза. Пак нищо не видя, можеше само да чувства.

Но, мили божичко на небесата, как само чувстваше!

Това беше... Това не биваше да се случва.

Устните ѝ бяха дори по-съблазнителни, отколкото бе дръзнал да си представя. Плътни, големи, чувствени. Той вкуси всяка поотделно, сетне мушна език помежду им. Тя отвърна на целувката с целувка, на глада с възбуждащ глад.

Той я притегли с една ръка. Когато проникна по-навътре с език, устата ѝ се разтвори и омекна под неговата. Щедра. Без да се скъпи.

Това беше всичко, което Рансъм тъй отдавна жадуваше. Близост, топлина, ласка, отдаване.

Въпреки че в месеците след раняването си се бе затворил в замъка, той не бе спрял да се движи. Всяка вечер бе бродил из галериите, изкачвал бе стълбищата, измерил бе стаите в крачки и бе научил как отекуват стъпките му от камъните. Час след час, ден след ден, а накрая и месец след месец.

Отначало вървеше, за да възвърне силата, изсмукана от крайниците му. После, за да опознае разположението на стаите в замъка без зрението си. Може и да се бе превърнал в руина, повтаряше си той, но проклет да е, ако остане инвалид.

Но имаше още нещо, което го крепеше в кръстосването по коридорите и кулите на замъка „Призрак“. Дори да искаше, Рансъм не можеше да намери покой. Не и без неприлично количество уиски.

Вечно беше неспокоен. Духът му не знаеше що е истински мир. И той започваше да си мисли, че никога няма да го познае.

А сега... сега тази жена сграбчи изтерзания му, блуждаещ дух и го целуна. Като отдавна изчезнала любима, която го посреща у дома.

Мили боже. Мили боже.

Целуна го с цялото си същество. Сякаш искаше да го целуне. Сякаш винаги го бе желала. Сякаш дребното ѝ, стройно тяло бе хитро измайсторена гарафа с омайна отвара. Есенция от копнеж, отлежала, запушена с корк, чакала с години. Сякаш в тази една-единствена целувка бе почувствала своя шанс да му прелее всичко, защото бремето ѝ я бе изтощило.

Вземи това благоухание — казваше целувката ѝ. — Вземи пламъка. Вземи всичко от мен.

Той отпиваше устните ѝ, отчаяно тръпнещ за още.

Трябваше да откаже неразумните ѝ дарове. Ала не можеше да събере сили да се отдели от нея. Дълго време стихииите бяха стояли затворени в него. Не можеше да не се поддаде на копнежа, който тя разгаряше в жилите му. Не можеше да отрече мощния, огнен отклик на тялото си — не и когато мъжествеността пулсираше напразно в обгърнатите му в еленска кожа слабини.

Божичко, чувстваше се жив. Напълно жив... за първи път от...

Откакто бе умрял.

Рансът не знаеше дали уловката „Пази се от опасните ми целувки“ оказваше поне малко въздействие върху Изи Гуднайт, но едно поне знаеше.

Целувката го бе разтърсила до пети.

Ето на, мислеше си Изи, че първата ѝ целувка не приличаше по нищо на надеждите и мечтите ѝ.

А беше милион пъти повече от тях.

Ето това беше истинска целувка.

Не просто грубо пресрещнали се устни, а истинска целувка от мъж, който знаеше какво прави. Херцогът я целуваше не просто умело, а страстно. С плам.

И език.

Най-хубаво от всичко беше, че тя някак успяваше да му отвърне тъй, че той стенеше. Чист късмет, мислеше си Изи. А може би в целувките той бе еквивалентът на онези майсторски танцьори в

Лондон, в чиито ръце жената изглеждаше грациозна и веща, докато те я водеха, а тя просто ги следваше.

Но това нямаше значение. Целувах я и на свой ред тя целуваше, и дотук нещата не вървяха към унизителна злополука.

Беше... прекрасно.

За втори път в един и същи ден коленете ѝ омекнаха по негова вина.

Тя обви ръце около врата му за опора. И не ги отмести повече заради простото удоволствие да сплете пръсти на врата му и да ги прекара през тежките му къдрици.

Той ухаеше толкова хубаво. Тъй обикновено и тъй мъжествено. Тя не разбираше как най-непретенциозни аромати могат вкупом да образуват този екзотичен одеколон. Ако човек вземеше бутилка уиски, каиш от стара кожа, парче обикновен сапун, сетне смесеше всичко с няколко кучешки косъма, едва ли би очаквал полученият „букет“ да мирише по-омайно от градина с рози. Но ето че беше точно така.

Освен това той сякаш гореше. Като че беше съграден от топлина. Приличаше на запалена пещ. Излъчваше горещина през жадните си ръце, през коравите си гърди, през устните си.

О, устните му! Бакенбардите и брадата му дращеха, но устните му бяха... не точно меки. Меки бяха възглавниците или венчелистчетата, а неговите устни съчетаваха безупречно устойчивост и нежност. Ти на мен, аз на теб.

Когато най-сетне отново я целуна, Изи не се затрудни да назове вкуса му. Уиски и чай. А когато мушна дълбоко езика си — уиски и глад.

Толкова силен, неутолим глад.

Това бе най-въълнуващата, опияняваща част. Всичко в прегръдката му ѝ подсказваше, че той изпитва глад, но най-удивителното бе, че търсеше заситата му у нея. Той стисна нощницата на гърба ѝ и я целуна по-дълбоко, по-настойчиво, сякаш преследваше това нещо. Търсеше го.

Част от нея копнееше единствено да му се отдаде. С радост да утоли глада му.

Внимавай, Изи.

— Достатъчно. — Отсече той рязко и я пусна. Тъй ненадейно, че тя едва не падна.

Кулата се изпълни със запъхтяното им дишане.

След малко той изруга:

— Това беше катастрофа!

Изи допря ръка в слепоочието си. Отново беше останала сама в мрака, а главата ѝ се въртеше. Мигът плачеше за остроумен, находчив отговор.

Вместо това обаче от устата ѝ излезе:

— Вие първи ме целунахте.

— А вие отвърнахте на целувката ми.

— Но сетне вие ме пак целунахте. — Тя въздъхна. Замина духовитият ѝ диалог. — Няма да правя от мухата слон, ако това ви тревожи. Знам, че ме целунахте само за да ме уплашите. Но трябва да сте наясно с едно. Не сполучихте.

— Аз мисля, че сполучих. — Той пак я притегли към себе си. — Усетих как мощно пулсира сърцето ви.

Но ако пулсирането на сърце бе признак на страх...

Тя допря длан до гърдите му, покривайки силните удари в тях. Херцогът бе изпълнен с ужас.

Изи изпита странно съчувствие към него. Детството с баща като сър Хенри Гуднайт я бе научило на всичко за мъжката гордост. Дълги години ученият се бе трудил усърдно в уединение срещу скромно заплащане. Но щом приказките му се сдобиха с успех, ласкателството на читателите се превърна в храната, която го поддържаше. Не можеше да изкара и седмица без нова порция любезни хвалебствия.

И щом гордостта бе тъй важна за един учен на средна възраст, Изи можеше само да си представя значимостта ѝ за мъж като херцога на Ротбъри. Колко ли трудно е било за мъж като него, млад, снажен, в разцвета на силите си, да се приспособи към слепотата. За първи път е бил принуден да разчита на друг. Сигурно ненавиждаше чувството на безпомощност.

И тъй, крачка по крачка, месец след месец той бе изучил замъка, старателно бе изградил карта на всяка от стаите в съзнанието си. И замъкът се бе превърнал в крепост на гордостта му. Единственото място, където се чувстваше сигурен и уверен.

А днес... просто заради извъртане на закона му го бяха отнели. И то някаква си невзрачна стара мома без петак в джоба.

Нищо чудно, че я презираше.

Но това, че Изи разбираше и му съчувстваше, не означаваше, че е готова да се предаде. Тя не можеше да отстъпи от интересите си само за да не накърни гордостта му. Веднъж беше направила тази грешка и сега се намираше тук, без пари, закотвена в разпадащ се замък, без да има къде да отиде.

Трябваше да се погрижи за себе си. Нямаше кой друг да го стори.

— Не се тревожете, Ваша милост. Ще направим всичко възможно, за да прегледаме писмата и документите. А междувременно ви обещавам, че няма да ви създавам главоболия. — И лекичко го потупа по гърдите.

Той хвана ръката ѝ и я отблъсна.

— Уговорката ни за утре отпада, госпожице Гуднайт. Сега ще ви изпратя до стаята ви. А на разсъмване ще ви намеря друго място, където да отседнете.

Изи отстъпи, пазейки силите си за следващия ден. На сутринта той щеше да се опита да я принуди да си тръгне. Може би щеше да я сплаши, да ѝ крещи, да я обсипе със заплахи или с целувки.

Ала тя щеше да остане силна като стените на замъка.

И нямаше да отстъпи и на йота.

ГЛАВА 7

На другата сутрин Рансъм се събуди с няколко сантиметра повече, които опъваха бричовете му отпред.

Мъгляви, приказни образи се въртяха в ума му. Черни коси преливаха от ръцете му, сочни устни целуваха неговите. Нежна ръка се опря в гърдите му.

Той се завъртя на една страна и простена. Божичко, онази целувка. Онази глупава, необмислена, възбуждаща, разбунваща душата му целувка.

Тя не биваше да остава нощем в замъка. Ще трябва да й намери друго жилище. Днес.

Той седна в леглото и прекара ръце през косата си. Нужна му бе вана. По възможност ледена.

— Дънкан — извика той.

Мълчание. Ни звук, ни стон от иконома му.

Херцогът излезе навън, отиде до резервоара в края на двора и извади кофа вода. Съблече се до кръста, вдигна кофата нависоко и изля ледената вода върху себе си.

Нека огънят на страстта бъде удавен.

Шокът от мразовитото плискане тъкмо бе почнал да преминава, когато се появи Магнус. Рансъм извади вода за кучето и го почеса по ушите.

— Добро утро, Ваша милост.

По дяволите! Един ден и вече би разпознал гласа навсякъде. Дрезгав. Тих. Току до него. Как така тази жена все успяваше да се промъкне крадешком зад гърба му?

— Гуднайт — измърмори той.

Стъпките й прекосиха двора и с всеки удар на сърцето му разрушаваха спокойствието му.

Рансъм се подготви да я зърне за първи път.

Освен Дънкан и двама-трима безполезни хирурзи никой не знаеше, че раната не го бе ослепила напълно.

О, през повечето време той не виждаше почти нищо — най-много четвъртити форми и сенки. А понякога беше изцяло сляп. Светът тънеше в тъмносив мрак.

Но денем се случваше за по няколко драгоценни часа да вижда отчасти.

Тогава зрението му беше като на деветдесетгодишен старец без очила. Различаваше неясните контури на предметите и три-четири мъгливи цвята. Дърветата приличаха на неясни, неправилни форми на фона на небето, листакът им — сиво-зеленикав нюанс, подобен на мухъл върху сирене. Ако се вгледаше в страницата на книга, успяваше да раздели черния квадрат на текста на редове. Но без да отличи думите и буквите. За лицата добиваше съвсем неясна представа — най-забележимите черти изпъкваха като простото лице на парцалена кукла. Две кръгли очи, цепка за устата. Без деликатните промени в изражението.

Това беше всичко, което можеше да види в най-добрия случай. И за първи път слепотата му се струваше благословия. Докосването, мирисът и вкусът на госпожица Гуднайт бяха смутили покоя му през изминалата нощ... но поне красотата ѝ нямаше да го поразии. Най-много да се яви пред погледа му като анемична, бледа колона с черна коса. Скучна и посредствена.

Херцогът разчиташе на това.

Ала щом влезе в полезрението му, тя има злочестия късмет да се спре точно пред източната арка на замъка, която сутрешното слънце обливаше в светлина.

Било отредено първия път да види Изи Гуднайт, окъпана в злато. Стройният ѝ, грациозно изваян силует изпъкна на огнената светлина, а короната от непокорни коси като че пламтеше.

Божичко!

Ако беше застанал прав, като нищо щеше да се свлече на колене. Сигурен беше, че чу песента на ангели. Красотата ѝ с право можеше да се нарече поразителна.

И Рансъм беше като поразен от гръм.

Помести се — безгласно ѝ се помоли той. — С две крачки надясно. Или наляво. А още по-добре си върви.

— Не знаех, че сте се събудили — рече ѝ.

— О, будна съм. — Той съзря усмивка — широка, червеникава извивка — да разцъфва на лицето ѝ.

Погледът му се спусна по тялото ѝ, поглъщайки неясните, но отчетливи извивки на гърдите и бедрата ѝ. Снощи бе държал тялото ѝ в ръцете си. И сега не можеше да разбере защо, за бога, го бе пуснал.

— Повярвайте ми — рече тя. — Будна съм, откакто зората пукна с прилеповите си криле. Обхождах замъка си.

Така. Ето защо била будна.

Той свирна на Магнус и тръгна обратно към замъка.

Тя, естествено, го последва. По целия път, та чак до залата.

— Знаете ли — рече му, като се прозина широко, — сутрин това място е прекрасно. Светлината струи през прозорците и прашинките танцуват в златистия въздух. Вчера имяхме трудно начало, но днес... започвам да чувствам замъка „Призрак“ като свой дом.

Не, не, не. Това не беше нейният дом. А още по-малко техният.

— Не бихте ли... желали да си облечете риза, Ваша милост? — попита тя.

В отговор той скръсти ръце върху голите си гърди. Пръста си нямаше да мръдне, за да я накара да се чувства по-добре.

— Ще приготвя чай — рече тя и се запъти към камината. — О, вижте. Пресен хляб. — Когато заговори пак, беше с пълна уста. — Дънкан ли го е донесъл, или някой друг? Вчера имаше мляко. — Тя се разшета из стаята и посудата задрънча шумно. — Яйца едва ли ще се намерят? Нищо че сама се хваля, но правя много хубави палачинки.

О, не! От зле нещата вървяха на по-зле.

Правя много хубави палачинки.

Отвратително.

Но още по-отвратително беше, че Рансъм изведнъж изпита глад за една хубава палачинка. Остър. Нечовешки глад. Дявол го взел, толкова много му се прияде една хубава палачинка, че чак му прималая.

Всеки уважаващ себе си женкар има два вида жени в живота си: жени, които нощем отвежда в постелята си, и жени, които на сутринта му правят палачинки. Ако ненадейно поиска и двете от една жена, това е предупредителен флаг. Голям и толкова червен, че даже и слепец да го види.

Махай се оттук веднага. Заплахата идва от вътрешността на замъка.

— Хапнете нещо дребно и набързо. След това Дънкан ще ви отведе до градчето. Ще гледаме да ви настаним в странноприемницата или...

— О, с удоволствие ще ида до градчето, но само за провизии. Каква риба се въди тук? Обзалагам се, че в реката има чудесна пъстърва.

Рансъм изскърца със зъби. Действително в реката имаше чудесна пъстърва. Но госпожица Гуднайт никога нямаше да я опита.

Той се надигна.

— Трябва да разберете. Не можете да останете тук. Не и след случилото се между нас снощи.

— Снощи — повтори тя. — Да. Говорите за онзи епизод, когато се опитахте да ме изгоните от замъка, който законно ми принадлежи?

— Не. Говоря за онзи епизод, когато като тайни любовници се целунахме.

— О! — рече тя провлечено. — За него. Но ние и двамата знаем, че това не беше нищо.

Нищо? Обиден, той прекара ръка през косата си.

— Как да не беше.

— Една целувка. А една целувка нищо не променя.

— Естествено, че променя много неща. Ако е хубава, целувката променя всичко. Целувката е първата стъпка по дългата, криволичеща и много опасна пътека на сладострастието. Тази сутрин вие, госпожице Гуднайт, се връщате обратно.

За миг тя остана смълчана.

— Обещавам, Ваша милост. Втори път няма да ви се нахвърля. Искрах целувка и вие ми я дадохте. Моето любопитство не ви заплашва вече.

Боже! Ето, значи, какво ставало тук. Момичето внимателно го отблъскваше. В нетърпението си да я зърне за първи път, беше забравил, че тя също ще го види добре за първи път на дневна светлина заедно с всичките му белези. Или за втори, ако броеше онзи път, когато бе припаднала.

Глупак, ти не си вече предишният напет, строен sameц.

Жената продължи:

— Когато не преглеждаме кореспонденцията ви, замъкът ще поглъща цялото ми време. Толкова много работа има. Стаите трябва да

се огледат. Гризачите да се прочистят. Да обзаведа спалнята си. — Тя се плъосна в креслото до него. — Хляб?

И докосна ръката му с комат хляб. Той го взе неохотно и отхапа.

Рансъм започваше да мисли, че ще трябва да се върне към първата си стратегия — да я метне на рамо и да я изнесе оттук. Но тъй като много му харесваше да я мятане на рамо, проблемът беше, че няма да стигнат много далеч.

— Но преди да съм се сетила за още нещо — тя извърна глава и огромната маса от разпуснати къдрици се превърна в огнена вихрушка, — трябва да си намеря фибите. Помните ли къде сте ги оставили вчера? — Тя се пресегна и мушна възглавничките до него. — Може би са на дивана.

Той се опита да пренебрегне мириса на розмарин, но не можа.

— Аха! — Тя скочи, щом откри една от фибите си, и леко докосна ръката му. — Ето една! И още една.

Мътните ги взели тия фиби! Той се надигна.

— Няма да останете тук.

— Ваша милост, вие направихте храбро усилие да ме прогоните със страх, но хвърлихте насреща ми най-силното си оръжие и то не сполучи. Не мислите ли, че е време да се предадете?

— Не! — Той забодя пръст в гърдите си. — Аз не се предавам. Пред нищо.

— Не се предавате ли? — Тя се засмя. — Простете ми, но доколкото разбирам, сте били ранен преди доста месеци, а оттогава не сте си подали носа навън от замъка. В Лондон ви мислят за мъртъв. Не отговаряте на писмата си, забранили сте на слугите си да прислужват и не сте си мръднали пръста, за да оправите рушачия се, грохнал замък. Не знам какво значение влагате в думата „предавам се“, Ваша милост, но дотук тя съвпада с моето.

Рансъм кипна. Как смееше? Тя нямаше никакво понятие за ада, през който бе минал. Не знаеше какви огромни усилия трябваше да полага през първите месеци, за да възвърне най-простите си способности. Умението да върви, без да се препъва. Да брои над тридесет. Дявол го взел, цяла вечност само му бе отнело да се научи отново да подсвирква на кучето си. И беше се справил без какво глезене, без властни жени, които да го развличат и окриляват. Беше се

справил сам, мъчително, стъпка по стъпка. Защото алтернативата беше да седне и да умре.

Той изрече ядно:

— Аз... не се... предавам.

— Тогава... докажете го.

Полека — рече Изи на галопиращото си сърце. — Полека сега.

Следващите минути трябваше ужасно да внимава.

Всъщност с този мъж и бездруго трябваше да следи всяка своя стъпка, всеки жест, всяка дума и всеки дъх... но сега беше различно.

Рансът се възправяше над нея. Гол до кръста, мокър, рошав. Греховно красив и дяволски бесен. Херцог, свикнал да получава своето. Този път не просто не му се бе подчинила, а открито го бе предизвикала.

Гласът му беше тих и равен, но думите му тлееха като запален фитил, който гореше все по-близо до барута.

— Не съм длъжен да доказвам нищо пред вас.

И сложи ръце на кръста си. Единият от гръдните му мускули гневно помръдваше. Сякаш за да покаже възмущението си. Малко ручейче вода криволичеше през златистокафявите косъмчета на гърдите му.

Изи стисна тъй силно фибите си, че те се забиха в дланта ѝ.

Тя стана на крака. Защото така постъпваше човек, изпитал истинско страхопочитание.

— Разбира се, че не сте длъжен, Ваша светлост — рече тя, колкото можеше по-спокойно на вбесеното му ляво зърно. — Но има неща, които се нуждаят от доказателства. Например валидността на прехвърлянето на собствеността и... и...

О, небеса! Сега пък собствените ѝ зърна решиха да вземат участие в разговора. Близостта ѝ с него събуди спомените от снощната им прегръдка.

В тялото ѝ се разбушуваха трепети и разбъркаха мислите ѝ. Да не говорим за потисканите чувства, които бе изляла в целувката им.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Имам здрава ръка, познания по няколко езика, само два от които са мъртви, и дискретност в излишък. Ще ви помогна да вкарате

ред в делата си и ще решим загадката за необяснимата продажба на замъка.

— Той не е бил продаден.

— Но няма да ви оставя да се държите грубо с мен. — Изи отвори очи. Мили боже, този човек беше голям инат.

И дали от вълнението заради близостта им, но тя изпита странното усещане, че той гледа в нея. Или през нея. И неочаквано се засрами ужасно, задето се бе вторачила в гърдите му.

Помъчи се да смекчи гласа си.

— Знам, че сте неспокоен.

— Спокоен съм. — Той прокара ръка през косата си. Мускулите на ръката му се издуха и огънаха, привличайки вниманието ѝ. — Божичко, Гуднайт. Вие сте от жените, дето могат да изкарат човека извън нерви.

Въпреки всичко Изи се усмихна на себе си.

Не можа да се сдържи. Той я бе нарекъл жена.

— Да живеем заедно под един покрив... това не е възможно. Ако сте решили да се установите тук, ще ви трябва нещо повече от смели думи. Ще ви трябват мебели, прислуга. И най-вече компаньонка.

— Защо компаньонка? Нали Дънкан е тук. А и вие.

Той изсумтя.

— Аз не съм компаньонка.

— Все още ли ви тормози онази глупава целувка? Нали се разбрахме.

— О, аз всичко разбрах от тази целувка. — Той пристъпи към нея и сниши глас до дрезгав шепот. Въздухът между тях пламна и Изи можеше да се закълне, че капчиците вода по гърдите му зацвъртяха и се превърнаха в пара. — Разбрах какво е да държа в ръцете си тялото ви. Разбрах колко опиващ е вкусът ви. И разбрах каква страст ще лумне помежду ни. В постелята. Върху масата. До стената. Изглежда, вие не можете да разберете.

— О — изрече Изи задъхана.

Вдигна поглед към него. Горкичкият объркан мъж. Вероятно си мислеше, че тези дрезгави, похотливи декларации ще я накарат да побегне с писъци в полето. Ала думите му предизвикаха точно обратния ефект. С всеки плътски намек нейната увереност политаше все по-нагоре към смайващи висини.

Той я желаше. Желаше я.

И на нея ѝ се прииска да танцува.

— Ваша милост? — Ведър женски глас долетя от двора като птича песен. — Не се бойте. Идвам. От каквото и да се нуждаете, аз съм тук.

Рансът се отдръпна рязко и посегна към захвърлената си на дивана риза. Миг-два опипва, докато я намери.

— Коя е тази жена? — попита Изи и взе връхната му дреха.

Която и да бе посетителката, той искаше да изглежда прилично пред нея.

— Госпожица Пелъм. — Той нахлузи ризата през главата си, провря ръце през ръкавите и пое от нея мундира си. — Дъщерята на викария. Още една жена, която си вре носа и от която не мога да се отърва.

Мили боже! Даже дъщерята на викария се хвърляше в обятията му? На Изи не ѝ бе трудно да повярва, но това малко я разочарова.

О, чуйте я само! Ще рече човек, че херцогът ѝ принадлежи. Една целувка в черната нощ и тя се бе превърнала в ревнива харпия. Изи пропъди ревността.

В този миг в залата влезе млада жена и ревността отново се върна неканена.

Изи беше ходила в двореца на приеми и дори на един-два лондонски бала. И с ръка на сърцето можеше да каже, че това е най-красивата жена, която бе виждала. Златисти коси на малки букли, нагласени умело около лицето ѝ. От синята муселинова рокля струяха воали. Обиграна усмивка. Безупречни дантелени ръкавици.

— Ваша милост? — Младата жена изрече думите с въздишка на облекчение и притисна ръка до гърдите си. — Добре сте. Слава на бога! Очаквах да ви намеря проснат да бълнувате от треска след разказа, който чух от господин Дънкан. Не може да е вярно. Не може вчера да сте приели посетителка на име... — Тогава погледът ѝ се спря върху Изи и тя млъкна рязко. — О, вярно е! Тя е тук!

Госпожица Пелъм изпусна кошницата си на пода и се хвана за лицето.

— Вие сте Изи Гуднайт?

Изи направи малък реверанс.

— Онази Изи Гуднайт?

— Да, това съм аз.

Младата жена извика развълнувано.

— Простете ми. Просто не е за вярване, че сте тук. Тъй близо до дома ми. О, моля ви, кажете, че ще наминете у нас.

— Аз... за мен ще бъде голямо удоволствие, госпожице Пелъм.

— Каква чест само! Но не мога да си представя какво ви води в Нортъмбърланд.

— Това. — Изи описа широк жест с ръка. — Замъкът „Призрак“. Наследих собствеността от наскоро починалия граф Линфорт.

— Наследили сте? Това? — Младата жена ококори очи. — Не мога да повярвам.

Изи се усмихна.

— Повярвайте, новината беше шок за всички ни. Негова милост и аз уреждаме отношенията си като наемател и хазяин.

Госпожица Пелъм подскочи на място и токчетата ѝ изтракаха по каменния под.

— Ще бъда съседка на Изи Гуднайт!

— Госпожице Пелъм... — намеси се херцогът.

— Чела съм всичките приказки. Много пъти. Когато бях малка, изрязвах всяка от списанието и залепвах страниците в книжка. Донесох я с мен, в случай че слухът се окаже верен. — Тя бръкна в кошницата и извади голяма, хлабаво подшита книга. — За мен ще бъде чест да се подпишете на нея.

— Госпожице Пелъм.

— Ох, не мога да не ви попитам — избълва тя. — Ще ми дадете ли кичур от косата си, госпожице Гуднайт? За книгата.

— Госпожице Пелъм — прекъсна ги той и двете жени подскочиха. — Госпожица Гуднайт е останала с погрешното впечатление, че за нея е безопасно да се настани в замък, докато се реши имущественият ни спор. Бъдете тъй мила да ми помогнете да ѝ втълпя, че това е далеч от истината.

— О — възкликна госпожица Пелъм, като проточи „о“-то. — О, не.

Младата жена остави книгата. Приблужи се и Изи разпозна силно сладникавия аромат на ванила и... гардении.

Бялата дантелена ръкавица обгърна покровителствено китката на Изи. И госпожица Пелъм прошепна:

— Госпожице Гуднайт, не бива да живеете тук сама с него. От месеци насам идвам да го навестя без резултат. Същински дявол, от най-проклетите.

Изи се вгледа развеселено в нея. Дали си мислеше, че херцогът не чува шепота ѝ?

Ротбъри продължи:

— А сега ѝ кажете, че по-голямата част от замъка не става за живеене.

— Той е прав, госпожице Гуднайт. Цял живот съм изкарала надолу по хълма и на места замъкът е в руини. Прогнили греди, гризачи. Опасно е.

— Правилно и правилно — рече той. — А сега обяснете ѝ, моля ви, че това тук не е Лондон или Йорк. В провинцията хората държат на традиционните ценности. Неомъжена жена не може да живее под един покрив с неженен мъж.

— Вярно е — потвърди госпожица Пелъм. — Ще плъзнат ужасни слухове. Хората от градчето ще почнат да ви отбягват.

Ротбъри скръсти ръце.

— Е, решено е, госпожице Гуднайт. Не може да живеете сама тук с мен. Немислимо е. Сигурен съм, че госпожица Пелъм с радост ще...

— Остане с мен? — прекъсна го Изи.

— Какво? — вирна той брадичка изненадан.

О, всичко се нареждаше прекрасно. Надмощието вече беше на нейна страна.

— Госпожица Пелъм ще остане тук с мен — обясни тя. — Като моя компаньонка. Само за две-три седмици. Ще бъде много мило от нейна страна.

— Да остана? Като компаньонка на Изи Гуднайт?! — Госпожица Пелъм стисна ръката ѝ твърдо, че Изи я заболя. — Но аз с радост ще ви помогна за всичко!

На Изи вече ѝ ставаше ясно, че госпожица Пелъм е от младите дами, които много обичат да помагат. Дори когато хората не се нуждаят от помощта ѝ.

— Ще ви бъда благодарна, госпожице Пелъм.

— Сигурна съм, че татко ще ме пусне. Какво отлично решение за всички страни!

— Трябва да благодарим на херцога. Предложението беше негово. — Той нямаше как да я види, но при все това Изи погледна намусената му физиономия с предизвикателна усмивка. — Не е ли находчив?

ГЛАВА 8

Всичко беше решено само за няколко минути. Госпожица Пелъм преливаше от радост в очакване. Дънкан предложи да я придружи до дома ѝ, за да ѝ помогне да пренесе вещите си.

— Ето на — плесна с ръце Изи, щом двамата потеглиха. Обърна се към херцога. — Уредихме всичко. Докато те се върнат, двамата с вас можем да се заловим за работа.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита херцогът.

— За кое говорите?

— За вас. За поведението ви веднага след пристигането на госпожица Пелъм. Сякаш се превърнахте в друг човек. — Той повтори момичешкия ѝ говор. — „О, да, госпожице Пелъм.“ „Ще ви бъда много благодарна, госпожице Пелъм.“

Изи въздъхна.

— Няма защо да се тревожите.

— Не се тревожа. Завиждам ѝ. Защо с нея сте отстъпчивата госпожица Гуднайт, а с мен — вещицата с невестулка?

— Защото тя е моранглианка.

— Каква?

— Моранглианка. Действието в приказките на баща ми се развива в измислена страна на име Моранглия. Най-верните му почитатели наричат себе си моранглианци. Имат клубове, организират си събирания, разменят си писма. И очакват да видят невинно ококорената Изи Гуднайт. Не искам да ги разочаровам, това е.

Той потупа с пръсти по гърба на стола.

— Тъй значи. Ако прочета приказките на баща ви, ще бъдете покорна и мила с мен?

— Не!

Тя никога нямаше да бъде мила и покорна с него и никога нямаше да му позволи да прочете „Приказките за лека нощ“. И дума да не става. Изключено.

— А и дори да прочетете приказките на баща ми, не вярвам да ви харесат. За тях човек трябва да притежава известно количество...

— Лековерие? — подсказа ѝ той. — Неопитност? Преднамерена глупост?

— Сърце. Човек трябва да има сърце за тях.

— В такъв случай сте права. Не са за мен. Със сигурност никога няма да се нарека мордранглиец.

— Моранглианец.

— Ха — рече той видимо ядосан. — Има ли значение?

— Няма. Не и за вас. — Тя отиде до масата. — А и бездруго нямаме време да си четем приказки. Не и с всичките тези писма.

Тя огледа купчината писма и пратки, като се чудеше откъде е най-добре да започне.

— Изглежда, че са в хронологичен ред. По-старите писма са пред мен, а по-новите се разстилат към далечния край на масата. Със старите или с новите искате да започнем?

— Със старите — рече той без колебание. — Ако искам да разбера какво става, трябва да започна от началото.

Изчитането на всички писма вероятно щеше да отнеме седмици, но Изи не се оплакваше. Повече работа, значи, повече пари за фонда „ремонт на замъка“. Пък и ако трябваше да си признае, колкото и трудно да се живееше с херцога, тя не бързаше да остане сама на това място. Не и преди едно хубаво почистване. Може би дори екзорсизъм.

— Много добре. Ще започна оттук. Докато чета, ще разделяме писмата на две купчини: важни, които може отново да прегледаме по-късно, и маловажни. Одобрявате ли плана?

— Да. — Той се изтегна с цялата си дължина на дивана. Диванът беше доста голям, но и херцогът бе доста голям мъж. Магнус се сви на кълбо до него.

— Нима, докато аз чета, вие ще се изтягате там? Като матрона на шезлонг.

— Не. Ще се изтягам тук като херцог, който си почива в собствения си замък.

Ха! Нека се изтяга, докато все още може. Замъкът нямаше да бъде негов още много.

Изи взе един нож, разчупи печата и отвори първото писмо — най-дебелото, което успя да напипа.

Изглежда, беше улучила. Отвътре се показаха дълги редове и списък с числа.

— Това ми се струва обещаващо — рече тя.

— Тогава не ме карайте да чакам, Гуднайт. Четете.

— „На вашето внимание, Ваша милост — подхвана тя. — С прискърбие научихме новината за вашето скорошно раняване. Моля, приемете пожеланията ни за бързо оздравяване. По ваше искане ще препращаме всички писма, свързани с имотите ви, към земите ви в Нортъмбърланд и замъка «Призрак» до ново разпореждане. Прилагаме списък на баланса по всички сметки и плащания за имотите ви през изминалите...“

— Давате ли си сметка какво правите? — прекъсна я херцогът.

— Какво правя?

— Преправяте гласа си, като четете.

— Не е вярно. — Страните ѝ пламнаха. — Наистина ли?

— Да. Никога не съм виждал счетоводител, който да говори като Дядо Коледа.

Много добре. Тя наистина четеше писмото със задъхан чиновнически баритон. И какво от това? Той нямаше никаква причина да се оплаква.

— По-забавно е, когато си преправяш гласа. — И като сви леко рамене, тя продължи: — Прилагаме списък на баланса по всички сметки и плащания за имотите ви през изминалите две седмици. — Следваше списъкът. Сто и петдесет лири на търговеца на вино. Коне, живо тегло, купени на търг — осемстотин и петдесет. Месечен кредит за хазартния клуб „Черния лъв“ — триста.

Вино, бързоноги коне, хазарт...

Колкото по-надолу се плъзгаше погледът ѝ, толкова по-възмутителен портрет рисуваше списъкът.

Но на следващия ред тя се оживи.

— Благотворителна такса за подкрепа на „Кампанията за въздържателство“ на женската организация... — Тя го погледна над листа. — Цели десет гвинеи. Каква щедрост!

— Нека да се знае, че давам пари за благотворителност.

— Има редове за надници на прислугата, уличния търговец на плодове... Нищо необичайно. — Изи присви очи към един надраскан

ред. — Освен това. Сто и четиридесет — платени на „Скритата перла“. Какво е това, бижутерско ателие?

— Не. — Познатата самодоволна усмивка изви устните му. — Но там имат хубави играчки.

— О.

Подтекстът в ироничния му отговор и дяволитата му физиономия достигнаха до съзнанието ѝ. „Скритата перла“ беше вертеп, разбира се. А тя беше глупачка.

— Може да го наричате благотворително заведение, ако това ви помага — рече той. — Някои от онези жени, горките, нямат какво да сложат на гърба си.

Изи не му обърна внимание. Тя вдигна писмото.

— Важно или маловажно?

— Важно. Всичко, свързано с парите, е важно.

Тя сложи писмото на едно празно място от масата и то стана основата на малка, но устойчиво растяща купчина.

Преглеждаха писмата едно по едно. Две-три покани за отдавна минали приеми заминаха в купчината „Маловажни“, а също и вестниците отпреди месеци и молбите за дарения. Сведенията за имотите и счетоводните баланси отиваха в купчината „Важни“.

Изи издърпа тънък плик от морето непрочетени писма.

— Ето нещо с клеймото на член на парламента. Сигурно е много важно.

— Ако смятате, че всяко писмо, което носи печата на парламента, е важно, тогава и за правителството имате романтични представи като в приказките. Но моля ви, четете.

Тя отвори писмото и сетивата ѝ бяха връхлетени от дъх на изгубил свежестта си неприятен парфюм. Почеркът беше нечетлив и с много заврънкулки — много женски. Изглежда, писмото не беше написано от самия депутат, а по-скоро от жена му.

— „Ротбъри“ — започна да чете на глас Изи.

Виж ти, забележително фамилиарно обръщение. Писмото явно беше от жена, която го познаваше добре.

Тя продължи:

— „Писмото ми ще те изненада. Минаха месеци, а ние сме от хората, които не си разменят нежни послания. Но какви са тези новини, че си бил ранен мистериозно? И то в Нортъмбърланд, едно от

всички затънтени места на света. До ушите ми стигат хиляди слухове. Според едни си изгубил око, носа си или и двете. Според други — ръката. Аз, естествено, пет пари не давам кой израстък са ти окастрили, стига прекрасният ти, дяволски език да не е пострадал и да не си изгубил и сантиметър от твоя великолепен...”

Изи замръзна и не можа да продължи.

— Продължавайте — подкани я херцогът. — Това писмо ми хареса. Освен това премислих — моля ви, не се стеснявайте да си преправяте гласа. Малко по-ниско и пламенно би било отлично.

— Мисля, че не е необходимо да продължавам. Очевидно писмото отива в купчината „Маловажни“.

— О, госпожице Гуднайт. — Незасегнатата му вежда се изви нагоре. — Не внимавате ли? Няма нищо маловажно тук.

Тя пламна от срам.

— Не мислете, че ще ме засрамите с вашето предвзето мълчание. Ни най-малко не ме е срам. Само защото вие си намирате приятели, като се държите така, сякаш гномите са ви открили под тиквено листо и са ви отгледали, не значи, че всички обичат да са благонравни като стари моми.

— Благонравна? — повтори тя. — Аз не съм благонравна.

— Не, разбира се. Причината да спрете да четете, е, че писмото не е писано от невинната девойка на Англия.

Той склочи ръце зад врата си и качи крака на отсрещната странична облегалка на дивана. Ако някой художник уловеше образа му, картината щеше да се казва „Самодоволство, портрет“. На Изи ѝ се прииска да го разтърси.

— Чеп — изръси тя. — Ето нà. Казах го. На глас. Ето, пак ще го повторя. Чеп. Чеп, чеп, чеп. И не кой да е чеп. — Тя хвърли поглед на листа и снижи глас до дрезгаво мъркане. — „... твоя великолепен чеп. Мечтая отново да го усетя дълбоко в себе си.“

Той притихна.

Тя пусна писмото.

— Удовлетворен ли сте?

— В действителност, Гуднайт... — Той се изправи на дивана и се размърда неловко. — Далеч не съм удовлетворен. Искрено съжалявам, че ви накарах да продължите.

— Добре.

Изи духна една непослушна къдрица от челото си. Изопнатото ѝ тяло гореше, а между бедрата ѝ се бе появило потрепване.

Но най-лошо беше, че от любопитство главата ѝ жужеше като кошер. В какво точно се състоеше великолепието на мъжкия орган? В писмото имаше намеци, помисли си тя. Нещо за безценните сантиметри и дарбата да достига дълбини.

Тя се облакът на масата и изпъна показалеца си във въздуха. Колко ли дълъг беше, разсъждаваше тя? Може би най-много десет сантиметра? Но десет сантиметра не ѝ се виждаше големина, която да се асоциира чак с великолепие.

Изпъна двата си показалеца един към друг и докосна върховете им. Общата им дължина бе по-внушителна. Но и малко страшничка.

— Гуднайт.

О, боже!

Лакътят ѝ се подхлъзна и по пода се изсипа водопад от листове. Да се благодари на небесата, че херцогът не можеше да я види.

— Да?

— Ще продължите ли с работата си?

— Да. Да, Ваша милост. Разбира се. Да.

Стига вече с тези писъмца от бившите му любовници.

Изи прегледа купчината, като се надяваше да избере нещо суховато и отегчително. Някое сведение за състоянието на посевите с ечемик на арендаторите му. Някое писмо без никакви свидетелства за успеха му на възмъжал, безцеремонен, великолепен развратник.

— Тук има нещо, което е било изпратено с експреса — рече тя и от дъното на купчината измъкна смачкан плик. — Адресирано е до вас в Лондон, но, изглежда, оттам хората ви са го препратили тук.

Той се надигна и я погледна внимателно.

— Прочетете го.

— „Ваша милост“ — започна тя. Преди обаче да продължи нататък, свали писмото. — Колко странно. Досега съм отворила поне двадесет писма. Нито едно от тях не започваше с топъл поздрав. В цялата купчина нямаше нито едно „Скъпи херцоже“ или „Драги Ротбъри“.

— Нищо чудно — изрече той равно. — Така стоят нещата.

Тя се засмя.

— Но надали винаги са стояли така. Все някъде сред тези купища писма трябва да има поне едно, което показва умерена привързаност.

— Мислете така, щом ви харесва. Но не ви съветвам да затаявате дъх.

Наистина ли? Нито едно?

Изи прехапа устна и се почувства неловко, задето беше повдигнала въпроса. Но ако никой не дръзваше да се обърне с нежност към него, то причината сигурно беше суровото му поведение, което възпираше хората. Все някой някъде го обичаше или поне му се възхищаваше. И то не заради финансовите и природните дадености.

Тя се върна към писмото. След два-три реда осъзна, че то е много по-различно от прочетените досега.

— „Ваша милост. В този час вече сте узнали, че съм заминала. Не мислете, че се разкайвам. Съжалявам, най-искрено съжалявам само за едно нещо и то е, че не ми стигна кураж да ви го кажа в очите.“

Ботушите на херцога удариха глухо пода. Той стана. Лицето му бе заплашително. Но не й каза да спре.

— „Съзнавам — продължи да чете Изи, като се покашля, — че в този миг няма да можете да ми простите, но чувствам, че ви дължа обяснение за действията си. Простата истина е, че не бих могла никога да ви обич...“

Листът беше изтръгнат от ръцете ѝ.

Ротбъри го смачка на топка с една ръка и го запрати в камината.

— Маловажно.

Маловажно?

Глупости.

Текстът на писмото беше важен. Толкова важен, че той дори не можа да понесе да го чуе, затова го грабна от ръцете ѝ и унищожи истината.

Ала имаше още един важен факт, с който Изи трябваше да се заеме, и той нямаше нищо общо с кореспонденцията.

Тя се вгледа в него.

— Вие, подъл мошеник такъв! Вие не сте сляп!

ГЛАВА 9

— Вие не сте сляп — повтори тя.

Думите ѝ го хвърлиха в изненада, но не неприятна. Херцогът на драго сърце би разисквал жалкото си зрение до вечерта, стига тя да забрави проклетото писмо. Глупавата девойка, която го бе написала, е могла да си спести мастилото. Ако в онзи час не е бил способен да ѝ прости, сега това беше абсолютно безнадеждно.

— Сляп съм — уведоми той госпожица Гуднайт. — Защо да се преструвам?

— Но вие току-що прекосихте пет крачки и изтръгнахте от ръцете ми писмото без никакво колебание. Без да се лутате. — Тя замълча. — А има мигове, когато ме поглеждате, като че... Чудех се. Понякога изглеждате напълно сляп, а друг път не.

— Това е защото понякога съм напълно сляп, а друг път не.

— Не разбирам.

— Не само вие, ами и цялата медицинска общност. Казаха, че нервът е пострадал. Състоянието ми се мени. В някои часове на деня различавам форми, сенки. Два-три приглушени цвята. С лявото око предимно. В други всичко потъва в черна мъгла. Сутрин виждам най-добре.

Тя бавно избута стола назад и стана.

— Какво виждате, когато гледате към мен? С точност.

Очите му пробягаха по нея.

— Не виждам нищо „с точност“. Знам, че сте стройна. Виждам, че сте облечена в бяло или някакъв светъл цвят. Лицето ви е бледо, устните — червеникави. И по всичко личи, че някакъв тъмнокафяв октопод е атакувал главата ви.

— Това е косата ми.

Рансът сви рамене.

— Попитахте ме какво виждам. Виждам пипала.

Той долови раздразнението ѝ от този отговор и се зарадва. Тя какво очакваше — ласкателства? Той не би ѝ признал, че устата ѝ е

глътка вино, която жадува да отпие. А ръцете го боляха да обгърнат и погаят закръглените ѝ извивки. Нищо, че това беше самата истина.

— Кой друг знае? — попита го.

— Шепа безполезни лекари, Дънкан, а сега... сега и вие.

Рансъм не смяташе да го разгласява. Стигаха му усилията да обуздае собствената си глуповата надежда. Не би могъл да се сражава с чуждите очаквания. Ако Абигейл Пелъм, да речем, узнаеше, че той вижда понякога, нямаше да го остави на мира. Ще пише до лондонските специалисти за упражнения за очите и ще го обсипва с въпроси.

Оправяте ли се?

Забелязвате ли подобрение?

Има ли някаква разлика?

Ами сега?

А сега?

И, естествено, отговорите щяха да бъдат само не, не, не, не.

И не.

— Стига толкова за очите ми. Две са нещата, които трябва да знаете. Първо, мога да се оправям в замъка по-добре от вас. Второ, не мога да прочета тези писма сам. — Рансъм се върна на дивана и седна. — Затова вземете следващото и да продължаваме.

— Да, Ваша милост.

За късмет, този път Изи избра отегчителен отчет от един от управителите на именията му. Тимънс, в Съри. Много подробен и изчерпателен човек, господ да го благослови. Страница след страница се нижеше за здравето на овцете и плановите за сеитбообращение.

Херцогът можеше да я прекъсне още на първата страница. Не му трябваше да слуша за подобренията в старите обори. Но сърце не му даваше.

Харесваше му да я слуша как чете. И то твърде много. Гласът ѝ като че го понасяше по река. Не по бълбукащ поток, който скача от камък на камък, а дълбока река от див мед, от която се лее тиха, омайна мелодия. Беше готов да слуша всичко, само и само да не спира да се носи по течението ѝ. Даже и онези блудкави приказки от Менструалия, или както там се казваше страната.

— Ето още едно писмо от счетоводителя — рече тя след известно време.

Отлично. Още един дълъг, безсмислен списък с цифри, който ще му прочете. Но ето че тя едва беше почнала, когато спря.

— Странно — рече Изи.

— Кое е странно?

— Разходите за търговеца са се увеличили четири пъти в сравнение с предишния отчет.

— Какво толкова? Това е търговецът.

— Да... сумата не е голяма. Но е странно, че икономът ви изведнъж започва да харчи четири пъти повече за зеленчуци. А по това време вие дори не сте били там.

Рансъм си помисли, че действително работата е малко странна.

— Няма значение — рече тя. — Наби ми се в очите, защото вкъщи аз плащах домакинските разходи. На месаря, търговеца, перачката. За вас това е без значение.

Така беше. Подобен разход би убягнал от погледа на Рансъм. Което подсказваше едно нещо: ако някой се опитваше да краде от него, идеалният начин беше да надпише сметката на търговеца.

— Хайде пак да сравним двата отчета. — Той отиде до масата при нея. — Бавно, с всички подробности.

— Само момент да го намеря.

Ако можеше, той едва ли би си избрал госпожица Гуднайт за своя секретарка. Но тя имаше критично око и това бе добро дошло за него. С голямото състояние, което адвокатите му можеха да употребяват и дори да злоупотребяват, тя щеше да се окаже изгодна сделка.

Те обаче така и не получиха възможност да наченат внимателното проучване на сметките.

— Госпожице Гуднайт!

Рансъм простена. Госпожица Пелъм се бе върнала.

— Госпожице Гуднайт, не се бойте! Върнахме се! Взех всичките си вещи от дома, а скоро ще пристигнат готвачът и прислужницата ни, за да помагат.

— Чудесно — провикна се в отговор госпожица Гуднайт и се надигна от стола. — Идвам веднага. — А на Рансъм рече: — Ще трябва да продължим с това утре, Ваша милост.

— Почакайте — възрази Рансъм. — Няма да чакам до утре.

— Боя се, че нямаме избор.

О, ето тук Изи грешеше. Той бе херцог. И винаги имаше избор.
Той процеди през зъби:

— Вие сте моя секретарка. Не ви плащам по двеста лири на ден, за да подреждате стаите и да кичите пердета. А сега седнете и намерете отчета с плащанията.

— Чух ли „моля“? — Изи почака миг. — Не, струва ми се.

— По дяволите, Гуднайт!

— Отрежете надницата ми за следобеда, ако щете. — Тя понечи да тръгне. — Сметките ще трябва да почакаат до утре. Ако с госпожица Пелъм не ни оставите да си наредим топла и уютна стая без плъхове и прилепи, преди да е паднала нощта, обещавам ви, че няма да има утре.

Госпожица Пелъм се провикна от коридора.

— Елате, госпожице Гуднайт! Да запретваме ръкави и да превърнем този замък в истински дом.

Дом.

Щом чу това, през тялото му се изви ужас.

Нямаше смисъл да воюва повече. Госпожица Гуднайт се разполагаше в замъка. Съграждаше си дом. Просто прекрасно.

Дали пък действително бе сключил такава отлична сделка, зачуди се Рансъм.

Както се случва с младите жени, госпожица Абигейл Пелъм беше всичко, което докарваше Изи до отчаяние. От мига, в който дъщерята на викария бе влязла — не, бе се плъзнала през входа на залата, Изи бе разбрала, че двете са от различна порода.

Госпожица Пелъм бе от онези млади жени, които си имаха планове, правеха списъци, спазваха диета. От онези, които по необясним начин знаеха коя сламена шапка от магазина на шапкарят ще им стои най-добре и никога не изглеждаха като бостанско плашило с воали. От онези, които вечно ухаеха на ванилия и гардении, ама не защото обичаше да готви или да прекопава градината, а защото бе решила, че това е нейният личен аромат, и затова държеше торбички с ароматни билки между дрехите си.

Тя бе виртуоз в изкуството, което отрасналата без майка и непохватна Изи така и не бе овладяла. Изкуството да бъде женствена. Ако бе срещнала госпожица Пелъм на прием, двете щяха да имат помалко общи теми за разговор от един ярkokрил папагал, делеящ пръчката си с най-обикновено орехче^[1].

За късмет, те не бяха на прием. А се канеха да чистят и от самото начало стана ясно, че в това начинание Изи не би могла да иска по-въодушевен помощник.

Госпожица Пелъм огледа стаята на херцога и подуши проядените от молци драперии.

— Колко ужасно от страна на херцога да ви настани в тази стая. Тя си има хубавите страни. Но не е най-доброто място, откъдето да се започне.

— Съгласна съм — рече Изи.

— Сутринта ще направим обиколка на целия замък. — Госпожица Пелъм напусна стаята стремително. — Следобеда ще изберем стаята, с която ще започнем. — Продължи да нарежда. — Някоя малка, за да е лесна за чистене. Ще пометем и до вечерта ще сложим чисто легло. Ще проверим комина, естествено. Понякога се задръстват с птичи гнезда и един господ знае с какво още.

Тя се спря насред крачката си, потрепери и изпищя.

— Толкова съм развълнувана от всичко. Най-сетне. Цял живот се измъчвам, като гледам от подножието на хълма как този прекрасен замък се руши. И на това отгоре ще има работа и поръчки за местните енориаши.

Развеселена, Изи следваше неуморния ширит на брътвежа. Дори да се бе задъхала от бързия им ход, госпожица Пелъм с нищо не го показва.

От своя страна Изи държеше устата си затворена, а очите отворени. Вървяха по коридорите, а дневната светлина разкриваше отчайващото състояние на повечето стаи. Много от прозорците бяха изпочупени. Молците и мишките бяха изгризали де що имаше за гризане. А останалото бе зарито в прах и паяжини като че с пелена от синкав сняг.

— Трябва да си поставим разумни цели — нижеше госпожица Пелъм. — Този замък не е бил вдигнат за ден и няма да можем да го оправим за ден.

— Ако се съди по архитектурата, за построяването му са били нужни двеста-триста години — обади се Изи. — Дано не ни отнеме чак толкова много време.

В подножието на стълбището госпожица Пелъм се обърна и се усмихна.

— Сигурно знаете много за замъците. От любимия сър Хенри, разбира се.

Започна се.

— Да. — Изи залепи усмивка на лицето си. — Обичах да слушам лекциите му.

— Какъв късмет, че сте имали такъв баща. — Госпожица Пелъм я огледа от главата до петите. — И колко умно сте постъпили днес. Аз тепърва ще трябва да се пременя в работната си рокля, а вие сте проявили предвидливост и вече сте надянали своята.

Изи докосна полите на роклята си — нейната най-хубава сутрешна рокля — и се усмихна измъчено.

Когато завиха зад ъгъла, тя зърна познати стъпала.

— Да се качим горе.

Госпожица Пелъм я последва неохотно.

— Едва ли има нещо тук. Стълбището е тясно. Засега по-добре да се въздържахме от оглеждането на всяко ъгълче, иначе никога няма да приключим с разузнаването на замъка. Днес ще обходим основните кули и до следобеда ще успеем да сведем възможностите до две-три.

Тридесет и две, тридесет и три...

— Тази ще бъде — рече Изи, щом влезе в стаичката. — Това е стаята, която си избирам.

На дневната светлина тя бе дори по-пленителна. Сводестият таван се издигаше в остър връх нагоре и през единствения прозорец проникваше сноп слънчева светлина.

Изи отиде при прозореца и сърцето ѝ затуптя по-бързо. Отдолу се простираше прелестната гледка на зелените хълмове и стените на замъка. О, по стените дори имаше бръшлян и в него пойните птички бяха свили гнездата си.

— Тази ли? — попита госпожица Пелъм, сякаш чарът на стаичката оставаше скрит за очите ѝ. — Ужасно непрактична е с всичките тези стълби. Ще има и силно течение, сигурна съм. А даже няма камина.

— Щом няма камина, значи, няма да чистим комина. — Щом няма камина, няма и прилепи. — Сега е лято. Няколко одеяла ще ми стигнат. — Изи обиколи стаята. — Тази стая трябва да е моя.

— Нали наистина вие сте малката Изи Гуднайт? — Госпожица Пелъм се усмихна широко. — О! Да изрисуваме ли тавана със

сребърни луни и златни звездички?

Момичето говореше за спалнята на Изи от „Приказките за лека нощ“, която имаше лилава покривка на леглото, а на тавана беше нарисувано звездно небе. Стаята бе напълно измислена.

— Няма нужда. Нощем ще виждам истинските звезди.

Не ѝ се щеше тук да се чувства като малко момиченце. В тази стая тя беше жена. Прелъстителка. Тук беше получила първата си истинска целувка.

Целувка от лукав, непоносим херцог, който я бе целунал само по принуда. Но дори така целувката си беше целувка и тя все още я усещаше по угълчетата на издраните си от брадата му устни.

— В крайна сметка на долния етаж ще трябва да приготвим истински, удобен апартамент с дневна и стаи за прислужницата ви. Но за начало тази стая ще свърши работа.

— Радвам се, че ви харесва.

— Да ми харесва? — Тя хвана Изи под ръка и я стисна здраво. — Толкова съм щастлива, че ми иде да се разпищя!

Моля ви, моля ви, недейте.

— Чака ни тежка работа днес — рече госпожица Пелъм. — Но довечера ще си имаме истинска спалня. Ще ви сплета плитки, а после и вие на мен. Ще се мушнем под завивките и ще си разказваме приказки до безбожно късни часове. Ох, колко хубаво ще бъде!

И наистина беше хубаво... за час-два.

Ала накрая нощта заприлича на всяка друга нощ в живота на Изи.

Тя отново се събуди в мрака с разтуптяно от ужас сърце и с издрано гърло.

От всички страни я връхлетяха странни шумове.

Нали не съм сама — рече си тя, като се мъчеше да овладее дишането си. — Госпожица Пелъм е с мен.

Но щеше да ѝ олекне много повече, ако и госпожица Пелъм беше будна. Изи започна да се мятта насам-натам в леглото, та дано шаването ѝ да разбуди компаньонката ѝ.

Госпожица Пелъм обаче не помръдваше и тя пристъпи към по-директни методи. Сложи ръка на рамото на младото момиче и го разтърси рязко.

Нищо.

— Госпожице Пелъм. Госпожице Пелъм, съжалявам, че ви смущавам. Събудете се, моля ви.

Дъщерята на викария изхърка веднъж. Силно.

Но не се събуди.

Мили боже! Точно преди да си легнат, тя бе заявила, че не се бои от призраци. Че добрият християнин няма причини да не спи като къпан. И хич не се бе шегувала с последното. Жената спеше като пън.

А това в този час се стори на Изи крайно несправедливо. Та нима тя не е била добра християнка през целия си живот? Вярно — не ходеше на църква тъй често, колкото трябваше, но не беше и езичник.

Макар че, честно казано, през последните двадесет и четири часа безсрамно бе целунала херцога и дълго време бе разсъждавала върху понятието за... великолепието.

Далечен вой я разтърси из основи.

Това беше. Ставаше. Този звук определено не беше плод на въображението ѝ.

Изи разтърси рамото на госпожица Пелъм.

— Госпожице Пелъм. Госпожице Пелъм, събудете се.

— Какво има, госпожице Гуднайт? — Младата жена се обърна лениво с разрошена от съня коса. Изи изпита известно чувство на удовлетворение да види госпожица Пелъм с разчорлена коса.

Тогава стенанието отново започна и тя изгуби интерес към прическите.

— Чухте ли това? — попита Изи.

— Сигурна съм, че няма нищо.

— Много е силно това нищо. Шшт. Ето пак.

Госпожица Пелъм се заслуша навъсено.

— Да, чух го.

Слава богу! Не съм полудяла.

— Какво ли може да е? Чувала съм, че в парка има диви крави, но този звук идва от по-близо.

Те отново се заслушаха в ниския, накъсан вой.

Госпожица Пелъм се надигна.

— Овчар надува рога си?

— По това време на нощта? Отново и отново? — потрепери Изи.

— Е, не е призрак. Аз не вярвам в призраци.

— Аз също не вярвах, преди да се преместя тук.

— Има само един начин да разберем — въздъхна госпожица Пелъм. — Отиваме да проверим.

— Налага ли се? — попита Изи. — Като поразмислих, мога да живея и без да науча. Хайде да си легнем пак.

— Вие ме събудихте, госпожице Гуднайт. Едва ли ще заспите, докато не разплетем загадката.

Изи се боеше, че ще чуе точно това.

— Може би някой си прави шега с нас.

— Напълно е възможно. — Госпожица Пелъм се пресегна за халата си. — Херцогът е способен на такъв номер. Сигурно иска да ни измъкне от стаята по нощници. Вържете здраво халата си.

— Той е сляп. Как ще разбере?

— Ще разбере.

Да, помисли си Изи, щеше да разбере.

Тя не тръпнеше от радост, че пак ще се промъква дебнешком из замъка посред нощ, но беше по-спокойна, че този път и госпожица Пелъм идва на разузнаването.

Щом и двете вързаха стегнато халатите си и нахлузиха ботушите си, запалиха свещ. Изи се потупа по джоба. Празен. Снежинка сигурно е излязла на лов или се е свила в гнезденцето си.

Каква късметлийка.

Двете млади жени заслизаха бавно в мрака по стълбите. Една подир друга. От време на време госпожица Пелъм избързваше напред зад ъгъла и силуетът и свещта ѝ изчезваха от поглед. Тогава Изи ускоряваше крачка, за да я настигне, като все ѝ се струваше, че усеща по тила си нечий призрачни пръсти.

— Виждате ли нещо натам? — попита госпожица Пелъм, щом излязоха в коридора. Изи вдигна високо свещта с дясната си ръка и надникна между пръстите на лявата.

— Не.

— И насам няма нищо.

Звукът отново се чу.

— Не се тревожете, госпожице Гуднайт. Стари замъци като този издават всякакви необичайни звуци. Я дървото се намества, я някоя врата скърца насам-натам на ръждясалите си панти.

И двете обяснения бяха успокояващо правдоподобни.

Те излязоха на двора и почти го бяха прекосили, когато от сенките изникна огромна фигура и ги спря наред пътя им.

— Дънкан! — възкликна Изи и притисна с ръка разтуптяното си сърце. — Уплашихте ни.

Икономът вдигна високо лампата си и тя освети острите черти на лицето му.

— Защо не сте в леглата си, дами?

В нощта отново се надигна силен вой и косъмчетата по ръцете на Изи настръхнаха.

— Ето защо — отвърна тя.

— Какво може да е това? — попита госпожица Пелъм.

Дънкан поклати глава.

— Сигурно мяучат котки или се бият лисици. Каквото и да е, ще го подплаша. А вие се връщайте в стаята си.

— Идваме с вас — заяви Изи.

Бяха стигнали чак дотук. По-добре да се изправи лице в лице с опасността в присъствието на Дънкан, отколкото да се върнат сами в стаята си.

— Но, госпожице Гуднайт, не е...

Преди да успее да довърши предупреждението си, госпожица Пелъм изпищя и посочи с пръст.

— Призрак!

От бялата кула като мълния изхвърча някакво бяло, неясно привидение. То се гърчеше и виеше, притичвайки през двора като призрак.

Но не беше призрак.

Беше Магнус.

Горкият вълчак Магнус се бе оплел в една покривка, която бяха проснали с прането. Той тичаше с такава бързина, че на Изи й трябваша няколко мига да разбере причината за бедата му.

Как не се бе сетила по-рано?

Снежинка.

Белката бе излязла на лов, и то за едър дивеч.

Беше се вкопчила в края на опашката на Магнус и се държеше на здравите си, остри зъби. Кучето се мяташе из двора като побесняло, фучеше и виеше, опитвайки се да се отскубне от нея.

— О, горкичкият. — Изи се разсмя и хукна подире им. — Дънкан, можете ли да го хванете?

Отне им известно усилие, но накрая успяха да притиснат звяра. Дънкан задържа кучето, Изи отвори устата на Снежинка и тя пусна опашката му.

— Така. Ти, малка напаст.

Госпожица Пелъм огледа ухапването по опашката на кучето и потръпна.

— Горкичкият, трябва да го превържем. Раната е дълбока. В чантата си нося мехлем, който ще помогне. В голямата зала е. Дънкан, ще ни трябват превръзки.

Дънкан пое към замъка още преди да е свършила.

— Дадено, госпожице Пелъм.

Изи гушна белката.

— Аз ще кача Снежинка в кулата и ще я затворя хубаво в клетката ѝ, а сетне ще сляза при вас.

След като се разбраха, те се разделиха и всяка пое по своя път.

Изи се изкачи по стълбището, мушнала Снежинка на сигурно в джоба на халата си. Белката явно се бе уморила от гонитбата и мигновено заспа.

— Херцогът ще ти се разсърди — смъмри я Изи и заключи животинката в позлатената ѝ сфера. — Че не само на теб, а и на мен.

Но къде беше Ротбъри? Не може да е проспал цялата тази глъчка. Дори да не беше чул нищо, все трябваше да забележи, че в суматохата е пострадало собственото му куче.

Въпреки тези въпроси Изи стъпваше леко и безгрижно, докато вървеше към залата. След като бяха разкрили, че квичацият и виещ призрак е добрият Магнус, тя усети как в гърдите ѝ се надига нова смелост.

Можеше да се справи. Можеше да превърне замъка в свой дом.

И тогава...

Докато стъпваше леко по коридора, Изи зърна нещо в една от празните стаи.

Нещо бяло, което се гърчеше.

И стенеше.

Сърцето ѝ мигом понечи да изхвъркне през гърлото. Но тя не побягна. Приблужи се едва-едва, като стискаше здраво свещта.

Лека-полека призрачното видение доби форма.
Изи примигна.
— Ваша милост?

[1] Вид дребни птици. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 10

По дяволите, по дяволите, по дяволите.

Рансът трепна, когато познатият глас преряза пулсиращата му глава.

Тук ли трябваше да го намери, да го види в този вид. На земята, с подкосени колене. Парализиран от изгаряща болка.

Защо изобщо се бе съгласил на дуел с шпаги? Трябваше да настоява за пистолетите. Сега вече щеше да е мъртъв, разбира се. Но в мигове като този смъртта бе за предпочитане пред още една минута в лумналата, раздираща болка.

— Какво има? — попита тя. — Болен ли сте?

С тихи стъпки тя прекоси стаята и клекна до него.

— Вървете си! Оставете ме! — Той се завъртя на една страна, сви колене до корема си и притисна главата си в хладния, гладък камък.

— Пристъп ли имате?

— Просто... — Нова раздираща болка го атакува от очната ябълка до задната част на главата и той сгърчи лице. — Просто главоболие.

Но не беше просто главоболие. Беше агония. Болката тръгваше от основата на черепа, минаваше по едната страна на скалпа и се забиваше като нож точно зад окото.

Отново и отново, и отново.

— С какво да ви помогна?

— Вървете си.

— Няма да си вървя. Вие не ме оставихте, когато припаднах.

— Различно е — измърмори той. — Не беше...

— Не беше от добро сърце. Знам, знам. Заради злосторниците май. Ако не искате мен, да доведе ли Дънкан?

— Не! — Той успя да изрече думата със силата на пушечен изстрел, но откатът беше толкова болезнен, че зад клепачите му лумнаха бели ивици.

Изи не си тръгна.

— Искате ли вода? Уиски? Някакво прахче?

Той стисна зъби и поклати сковано глава.

— Нищо не помага. Трябва да чакам да отминем.

— Колко време?

— Час може би.

Час, който щеше да се проточи като вечност. Вечност, в която болката като острие пронизваше тила му. Непрестанно.

— Ще остана при вас — рече Изи.

Сложи ръка на рамото му и през тялото му премина трепет.

Рансът беше свикнал да понася страданията насаме. От съвсем малък не бе имал друг избор. Майка му беше починала по-малко от час след раждането му. Баща му не търпеше сълзите заради ударен палец на крака или ожулено коляно. Ако се наранеше или го повалеше болест, старият херцог смяташе, че синът му трябва сам да превъзмогне болката. На бавачките и прислугата беше забранено даже да го прегръщат. Никакви глезотии. Никаква милост. Баща му беше непреклонен в заповедите си.

И се бе оказал прав. Чрез тези уроци Рансът израсна силен, независим мъж. Недосегаем. Непобедим.

До мига, в който една къса шпага го преряза през лицето.

Той прекара леко ръка по разсеченото си чело.

— Нямам нужда от вас — рече й той.

— Естествено, че нямате. Вие сте голям, силен, смел херцог и нямате нужда от никого, знам. Не съм тук заради вас, а заради себе си. Аз имам нужда да остана.

Той въздъхна и се предаде. Нямаше сили за повече спорове.

Тя седна до него и взе главата му в скута си.

— Ето така. Отпуснете се. Успокойте се.

Пъхна пръсти в косата му и остави бразди наслада по скалпа му. Всяка милувка уталожваше по малко болката.

Докосването й беше като вълшебство — или най-близко нещо до него, на което мъж като херцога би хванал вяра. Тя откри острия възел на болката и с нежните ласки на пръстите си я приглуши.

А гласът й! Дълбоката му, сладка река го понесе надалеч от болката.

Тази непоискана нежност бе тъй нова за него. Но колкото и да я жадуваше, тя го плашеше до смърт. С всяка милувка, която приемаше, той трупаше неизплатим дълг.

Не заслужаваш ласките, обади се мрачното, безмилостно ехо. Бе чувал думите толкова пъти, че вече бяха станали част от него самия. Живееха в кръвта му, отекваха с глухите удари на сърцето му. Не заслужаваш милост. Никога няма да я заслужиш.

Намери с палец един възел в основата на черепа му и го натисна. Той изстена.

Тя мигом застина.

— Боли ли ви?

— Не. Да. — Той се завъртя така, че главата му се озова в скута ѝ, и без срам обгърна с ръка кръста ѝ. — Просто...

— Да?

— Не спирайте. — Нова вълна от болката го връхлетя и той едва не падна в несвяст. Пое шумно дъх. — Не спирайте.

— Няма — обеща тя.

Сърцето на Изи се сви. Имаше нещо много трогателно в този тъй едър, могъщ мъж, свит на кълбо като кутре на пода, плувнал в пот, сгърчен от явна болка.

Той склочи здраво ръце около кръста ѝ.

Тя отдавна живееше в самота. В известен смисъл много преди смъртта на баща си. Със самотата бяха стари познайници и тя знаеше — най-потискащото нещо за самотника не беше, че няма кой да го обича, а че той няма за кого да се грижи и кого да обича.

Изи не знаеше дали нежните ласки на пръстите ѝ можеха да заличат болката, но те събаряха огражденията около сърцето ѝ.

Тя го галеше по челото и скалпа, шепнеше тихо, мълвеше му, както се надяваше, утешителни думи.

Какво се е случило? — щеше ѝ се да попита. — Какво стана тази вечер? Какво се е случило в онзи ден преди месеци?

— Говорете — рече ѝ той.

— За какво?

— Все едно.

Колко странно. Изи ежедневно получаваше безкрайни въпроси, но никой никога не бе я карал... да споделя мислите си. И сега дори не знаеше какво да каже.

Отново погали косата му.

— Говорете — рече ѝ той. — Разкажете ми приказка, ако трябва. Една от Мъдпъдлия.

Тя се усмихна.

— По-добре нещо друго. Цял живот помагах на баща си. Но аз не съм малкото момиченце, което живее в неговите приказки. Наистина обичам романтичните истории, но също обичам вестниците и спортните списания.

Тя се спусна надолу и с нежни кръгове се зае да масажира напрегнатите мускули по врата му.

Той простена.

Пръстите ѝ замряха.

— Да престана ли?

— Не. Просто не спирайте да говорите. Кой спорт?

— Като малка следях всички. По онова време баща ми беше учител, а аз четях всичко, до което се докопвах. Един от учениците му ми подари купища списания. Бокс, борба. Надбягванията с коне ми бяха любими. Четях всяка статия, изучавах състезанията. Аз избирах конете, а баща ми залагаше на тях. Спечелените пари ни идваха добре.

Тя се подпря с ръка на пода и започна да му разказва за годината, в която уцели победителите едновременно в Аскот и Дерби^[1], без да му спестява подробностите по проучванията на родословните дървета и изчисленията на вероятностите. Той искаше от нея да говори и тя изпълняваше желанието му.

— Както и да е — завърши след няколко минути, — добре се справихме.

— Като че ли вие сама сте се справили добре. — Той изпусна дълга, тежка въздишка и се завъртя по гръб, за да може да вижда лицето ѝ.

— Отпусна ли ви поне малко, Ваша мил... — Тя не можа да довърши учтивата форма на обръщение. Държеше главата му в скута си и току-що му бе разказала отегчителния си живот. По-неуместен момент за вежливости човек трудно би си представил. Какъв беше смисълът да се придържа към етикета?

Спомни си всички писма, върху които бе мислила тази сутрин. Те до едно започваха с „Ваша милост“, „Представяме на вниманието ви, херцоже“ или друго подобно хладно обръщение.

Ротбъри се нуждаеше от човек, който да се отнася с него като с човек. Не като с недостъпен херцог, а като с мъж, заслужаващ грижи и внимание. А Дънкан по-скоро би глътнал вакса, отколкото да наруши традицията, затова Изи реши, че тя трябва да бъде този човек.

— Рансъм — прошепна тя. Той не възрази и тя опита пак: — Рансъм, по-добре ли сте?

Той кимна, закри очи с ръка и разтри слепоочията си.

— По-добре. Донякъде.

— Често ли получавате такива главоболия?

— Вече не толкова често. Просто връхлитат... внезапно. Отмъстителни са. Този път ми подкоси краката. Поне когато свърши, болката си отива тъй бързо, както е дошла.

Той се надигна с усилие.

— Не казвайте на Дънкан. Ще настоява да повикаме лекар.

— Може би идеята е добра — възрази Изи.

Рансъм поклати глава и се сгърчи от болка.

— Не, няма какво да се направи.

Изправи се. Изи също. И с ужас видя как почти двуметровата колона, която представляваше тялото на херцога, бавно се наклони надясно.

— О, божичко! — Изи се спусна, хвана го с две ръце и с тежестта на цялото си тяло го изправи. — Трябва да си починете, Ваша милост.

— Вие също. — Той я погали по ръката. — А впрочем защо не сте в леглото си?

— Аз... ъ... — Тя се поколеба. Не знаеше как да обясни „гонитбата на призрака“, пък и не й се щеше да му признае, че невестулката й едва не отхапа опашката на горкото псе.

А и по всичко личеше, че той не е готов да проумее разказа.

— Сигурен ли сте, че сте добре?

— Винаги е така. — Той се подпря с една ръка на рамото й. — Дори след като болката отmine, час-два умът ми остава замъглен. Все едно съм пиян.

Тя се усмихна на тежестта върху рамото си. Най-сетне приемаше нищожна помощ от нея, без да го насилва и подканя.

— Поне сте дружелюбен в пиянството си — отвърна. — Да не го забравяме. Всъщност така ми харесвате повече.

— А вие ми харесвате твърде много. — Завалените му, неясни думи едва се чуха.

Бяха крайно нелепи, за да им повярва.

Вие ми харесвате твърде много.

Бузите на Изи пламнаха. Сигурно не го мисли. Той не беше на себе си. Това бе обяснението.

— Наистина трябва да си починете. Позволете ми да ви отведа до залата, за да си легнете. — Тя понечи да провеси ръката му през раменете си като кобилица.

Той се обърна към нея. Вместо да провеси ръка през раменете, той я плъзна по гърба ѝ.

— Поне ме целунете за лека нощ.

Божичко! Той наистина се държеше като пиян. Сигурно на сутринта дори няма да си спомня за срещата им.

В такъв случай... Защо не?

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по брадясалата буза.

— Лека нощ, Рансъм.

— Не, не. — Той я притегли към себе си и двамата се залюляха напред-назад. — Не така. Изолда Офелия Гуднайт, целуни ме. С всичката страст в душата си.

— Аз... — Смутена, тя преглътна с мъка. — Но аз дори не знам как.

Устните му се огънаха в безсрамна усмивка.

— Използвайте въображението си.

Ето това беше поканата, която цял живот жадуваше да чуе.

Изи притисна нежно устните си в неговите. Той остана неподвижен, остави я тя да го целуне. Тя склучи ръце на врата му, приближи се. Зацелува го, без да бърза... първо по горната, а сетне по долната устна. Съвсем лекичко, нежно. Отново и отново.

Целувките ѝ бяха признание. Носеха вкуса на всичко, което таеше в себе си. Всичко, което можеше да даде на един мъж, стига той да притежаваше смелостта да го приеме. Целувка след целувка, тя оголваше душата си.

Това са нежните ми ласки.

Това е търпението ми.

Това е отзивчивостта ми.

А ето и нежното ми, туптящо сърце.

Той прошепна името ѝ и неподправеното чувство в гласа му разтвори сърцето ѝ. Вкопчи ръце в халата на кръста ѝ. Сякаш се нуждаеше от нея. Не само за да не падне, а за да продължи да съществува.

— Изи!

Леки стъпки отекнаха в далечния край на коридора.

— Госпожице Гуднайт? — беше госпожица Пелъм.

Изи се отдръпна. Той опря чело в нейното. Това беше лудост.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя.

Не можеше да ги сварят прегърнати. Щеше да се наложи да се обясняват надълго и широко и щяха да изпаднат в неловко положение.

— Госпожице Гуднайт, тук ли сте? — Госпожица Пелъм приближаваше.

— Ваша милост. Трябва да вървя.

Той я стисна здраво и тя не можа да помръдне. Рансъм още дишаше учестено.

А сетне изведнъж повдигна глава. Невиждащите му очи сякаш се присвиха.

Внезапно бе дошъл на себе си. Ненадейна светкавица го бе озарила с проникновението кой е, тя коя е и защо не бива да я държи в прегръдките си.

С познатата ѝ грубост той я пусна.

— Вървете си.

[1] Известни хиподруми в Англия. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 11

Тази нощ Рансъм сънува черна коса и сочни, червени устни. И огнен плам. Напрегнат, влажен плам над него, под него.

Да.

Не.

Не, не, не. Излизаше от съня.

Не се буди, рече той на съзнанието си. Не докрай. Още не.

Завъртя се на една страна. Без да отваря очи, разкопча бричовете си и уви ръка около стегнатия си клин. Вече рядко му се приискваше да се докосва въпреки дългите месеци, изкарани без жена.

Може би този път облекчението нямаше да му се изплъзне.

Той задвижи ръката си нагоре, после надолу. Най-напред бавно. Сетне по-бързо.

В просъницата му това беше нейната ръка. Сетне устата ѝ. А сетне прелестните, влажни, стегнати...

— Знаменито!

Рансъм скочи напълно разбуден. Мътните го взели. Познаваше този дрезгав глас.

— Гуднайт?

— Good morning.^[1] — Гласът ѝ звучеше отнесено.

По дяволите, какво търсеше тя тук в този час? Дано не го беше гледала с любопитството на ученичка, докато той лъскаше ли, лъскаше. Не беше точно засрамен, но и не гореше от желание да се обяснява.

— Не исках да ви събудя. Просто семейната ви история е знаменита.

Той чу разгръщането на страница.

Чела е книга. Не е гледала.

Той се изтегна върху сламеника си и даде воля на върволица от ругатни.

— Дявол го взел, Гуднайт! Още е дяволски рано.

— Съмна се. Почти. Чета книгата, която госпожица Пелъм ми даде за историята на региона. Историята на Ротбъри е просто чудесна.

— Доволен съм, че кръвопролитията, тиранията и заговорите срещу семейството ми през вековете ви забавляват.

Той примигна, опитвайки да я разгадае. Визуално, ако не рационално.

Тя седеше в профил, озарена от светлината на огъня, сгушена в едно кресло на по-малко от пет крачки от него. Цялото ѝ тяло беше една белезникава, чувствена, спираловидна извивка. Той зърна бос крак, който висеше от края на седалката и лениво се поклащаше насам-натам.

Кракът спря. Протегна се напред влудяващо бавно.

Тя отгърна нова страница.

— Стигнах само до петия херцог, който бил хвърлен в тъмница за предателство. Какво става по-нататък?

— Дълги години лежал в Лондонската кула. Кралица Мери се задържала на трона достатъчно дълго, че да свали обвиненията.

— А, късметът ви е споходил. Вероятно за да си върнат замъка, е трябвало наново да го откупят. Ето защо собствеността вече не се е предавала по наследство.

Рансъм се надигна с мъка до седнало положение. Слабините му още горяха с неутоления си плам. Той взе ботушите си и се захвана да ги нахлузи. Ако се съдеше по сивкавия светлик пред очите му, зората едва-що беше пукнала. И ако тя четеше в креслото от някое време, както подсказваше удобната ѝ поза, то значи беше слязла тук посред нощ.

— Добре ли се чувствате тази сутрин? — Въпросът ѝ бе предпазлив.

— Да. — Отвърна Рансъм рязко и парира по-нататъшните ѝ въпроси. Ужасяваше се от мисълта за изминалата нощ, дори не смееше да си обясни случилото се.

Изи остави настрана книгата си.

— Просто да знаете, днес ще работя до обяд. Госпожица Пелъм ще наеме прислужнички от града тази сутрин и следобеда ще почистим някоя стая за дамски будоар. Добре дошли сте да помогнете.

— Гуднайт — рече той с тих, заплашителен тон, — повече няма да губите време в чистене.

— Вие не сте единственият, който преследва някаква цел, Ваша милост. Искате да научите какво е станало с делата ви? Е, аз пък искам дом. Сутрин писмата, следобед замъкът. Ако приемете, и двамата ще получим каквото искаме.

Рансъм прекара ръка през косата си. Искаше хиляда неща, които не получавахе, и около деветстотин от тях засягаха устните й.

Но щом тя толкова желаете уютен дом, защо не си стоеше горе в стаята?

— Да не би да има проблем в кулата ви?

— Не, ни най-малко. Събудих се и... май ми беше малко студено. Затова слязох да се сгрея на огъня.

И издаде странен, тих звук.

— Чш.

— Какво беше това? — попита той.

— Какво беше кое?

— Звукът, който издадохте. Приличаше на бълха в разгара на страстта.

— О, това ли? Нищо. Просто кихнах.

Той спря.

— Това не беше кихане. Никой не киха така.

— Явно аз кихам така. — Тя подсмръкна. — О, боже! Пак ще кихна!

Нов приглушен, тънък и пронизителен спазъм, като мишле, което шътка на полевка^[2]. А после още един.

— Чш, чш.

Рансъм трепна и при двете.

— Мили боже, това ме плаши.

Тя подсмръкна.

— Не е нарочно.

— Сигурно е вредно. Щом ви се киха, кихайте като света!

Тя пак кихна. Този път три пъти поред. Тънички, конвулсивни звуци.

— Чш! Чш! Чш! Аз така кихам — простена тя. — Не мога да спра. Замъкът е потънал в прах. А в кулата има течение.

Това беше проблем. Гуднайт нямаше как да върши секретарската си работа, ако вземеше да се поболее. А Рансъм нямаше да оцелее още дълго в това съжителство, ако тя не си стоеше нощем в стаята.

Много добре. Ще ѝ отпусне няколко следобеда за чистене. А довечера, даде си той клетва, тя ще спи на топло в леглото си и, най-важното, далеч от него.

Направи мислена отметка.

Да осигурия две-три одеяла. И то дебели.

И той осигури одеялата. Все дебели.

Но на следващата сутрин тя пак беше там.

— Добро утро.

Рансъм отново бе изтръгнат от съня си с набъбнал член и бесен. Цяла минута сипа ругатни.

— Пак ли четете исторически книги? — измърмори под нос.

— Пиша писмо. — Писалката ѝ стържеше по листа. — Виждате ли, аз си имам своя кореспонденция. Срещу какво предпочитате да се борите — сто слона, големи колкото плъхове, или един плъх с размерите на слон?

Той разклати глава, опитвайки да я избистри.

— Какво?

— Питам ви: ако имахте избор, срещу кое от двете бихте повели битка? Сто слона, големи колкото плъхове, или един плъх с размерите на слон?

— Изглежда, смятате, че в думите ви има някакъв смисъл. Грешите.

— Естествено, това не е практически въпрос. Просто дискусия. С лорд Перегрин си пишем от години. В своите писма той винаги ми поставя смешни главоблъсканици и двамата спорим по пощата.

— Почакайте, почакайте. Някакъв стар развратник ви пише писма? Защо не кажете на наглия мерзавец да върви по дяволите?

— Нещата не стоят така. Горкичкият човек е прикован на легло. А и той не мисли за мен като за жена, уверявам ви.

Значи, този тип, лорд Перегрин, има достатъчно въображение да си представя битки с плъхове, големи колкото слонове, и слонове с размерите на плъхове, но не може да мисли за Изи Гуднайт като за жена? По този въпрос Рансъм беше скептичен. Дори на легло, лордът си оставаше мъж.

Заради раните, които имаше, много хора биха взели Рансъм за инвалид. Но той все още беше мъж. Всяка сутрин, когато се будеше от

дрезгавата мелодичност на гласа ѝ, членът му ставаше твърд като гранит.

— Е, кое избирате? — продължи тя. — Напастта от дребни слончета или един гигантски плъх? А също и какво оръжие бихте предпочели? — Тя почука с писеца по масата. — Аз самата съм раздвоена. Гигантският плъх ми се вижда по-лесен за убиване, ако успея да забия меч право в сърцето му. Но какво ще стане, ако не сполуча? Тогава насреща си ще имам разгневен, ранен гигантски плъх.

Едно нещо трябваше да му се признае на този лорд Перегрин, мислеше си Рансъм. Писмата му служеха отлично за попарване на плътското желание.

— Слончетата като че ли не са така смъртоносни — продължи тя. — Колко ли големи рани могат да причинят двеста миниатюрни бивни? Може би ще се изтощят, ако на прасците си нося здрави кори. Какво ще кажете?

— Ще кажа, че разисквате каква броня да носите при атака на миниатюрни слонове. Мисля, че това е налудничаво.

— Това, което наричате налудничаво, аз му казвам... творческо мислене. Няма да ви навреди да го пробвате, Ваша милост.

Той прекара ръце през косите си.

— Защо сте тук изобщо? Пишете си писмата горе.

— Горе няма писалище.

Задачата за днес: да набавя писалище.

— Буден ли сте? — прошепна Изи.

Не отново.

Рансъм потърка лицето си.

— Вече съм.

Исусе Христе! На това трябваше да се сложи край.

Продължаваше вече почти седмица. Всеки ден след пристигането ѝ херцогът се будеше от шумовете, които Изи Гуднайт издаваше около него.

Не знаеше по кое време на нощта тя се промъкваше крадешком в залата. И не искаше да знае. Беше започнал да се напива до безпаметност, за да стои в неведение.

През изминалите дни той ѝ осигури компаньонка, одеяла, мангал, писалище. Какво още трябваше да направи, за да я накара да

не мърда от проклетата стая, докато не дойдеше прилично време за ставане?

Верига и катинар... може би.

— Сетих се нещо — рече тя възбудено. — Хрумна ми нощес в леглото. Р-А-Н-С-Ъ-М.

Той разтри схванатия си врат.

— Какво?

— Онази първа вечер заявихте: „Буква по буква ли трябва да ви го кажа?“. А после наред думата забравихте как се пише опасен.

— Не съм забравил как се пише — възрази той. — Просто се отегчих да изговарям буквите поотделно.

Истината беше, че някогашната му бързина с думите беше изчезнала. Особено когато се уморяваше.

А тези разговори с Изи Гуднайт преди зазоряване бяха ужасно уморителни.

— Е, както и да е. Ето какво трябваше да ми кажете. — Тя снижи гласа си, за да имитира неговия. — Буква по буква ли трябва да ви го кажа? Р-А-Н-С-Ъ-М. Аз съм Р-А-Н-С-Ъ-М.

Той потърка лицето си, за да се отърси от съня.

— Това е нелепо. Никога не бих го казал.

— Защо не? Пасва отлично. Това е единствената дума, която не бихте забравили никога как се пише.

Смръщен, той поклати глава.

— Минаха няколко дни от този спор. Приключихме с него. Но през това време вие сте мислили за тази глупост?

— Знам, знам. Абсурдно е. Но аз съм си такава. Хрумва ми какво да кажа чак след няколко дни. — Тя се приближи към сламеника, върху който беше седнал Рансъм. — Знам, че е трудно сега да съживим духа на онзи миг. Но повярвайте ми, Р-А-Н-С-Ъ-М щеше да бъде съвършеният язвителен отговор.

Той не можа да реши как да ѝ отвърне. Затова замълча.

— Направих чай — рече Изи.

И се приближи съвсем близо до него. Твърде близо. Цялото му тяло се изопна, а кръвта забуча в ушите му.

Тогава тя се приведе и постави чашата чай на масата.

— Точно до десния ви лакът.

Рансъм усети топлина. Може би от чая, може би от нея. Тръпнеше между желанието да я стисне в обятията си и инстинкта да я отблъсне. На ръката му заигра мускул.

— Имате едно пухче ето тук. — Пръстите ѝ минаха леко през косата му и по гърба му на вълнички пробягаха тръпки. Той сви лице и Изи рече нежно: — Не мърдайте. Ще го махна.

Не, няма.

Той я улови за китката. А сетне я грабна в ръце и я дръпна в скута си.

— Какво правите? — рече тя запъхтяна.

— Аз ли какво върша? Какви, по дяволите, ги вършите вие?

Бедрата ѝ се размърдаха възбуждащо.

Той я стисна по-здраво, та да стои мирна.

— Слизате тук всеки ден призори и ме измъчвате. А сега ми правите чай. И махате пухчета от главата ми. Грижете се за мен, така ли? Не искам грижите ви.

— Не се грижа за вас. Не съм искала и да ви мъча. Просто... ми е приятно да ви казвам добро утро.

— Това е невъзможно.

Рансъм би приел всяко друго обяснение. Но тя не можеше да го убеди, че се промъква тук в ранните мъгливи утрини заради удоволствието от неговата компания.

— Не ви лъжа. Всеки път, когато се събудите, от устата ви излиза най-невероятната върволица от ругатни. Знаете ли, че никога не се повтарят? Много любопитно. Приличате на петел, който кукурига богохулства.

— О, че има петел, има, и вече е навирил глава — измърмори той.

Тя се усмихна и той чу. Или го почувства някак. В душата му се разля топлина, преди да може да я спре.

— Но на мен точно това най-много ми харесва — рече му. — Никой никога не говори с мен така. Вие сте толкова груб, вулгарен и непристоен. Аз... знам, че е нелепо, но нищо не мога да сторя. По един извратен начин намирам ругаенето ви за обаятелно.

Харесва ѝ грубостта му? Искане непристойност?

Много добре тогава. Ще си ги получи.

— Чуйте ме. Когато мъжът се събуди сутрин, се буди с желание. Буди се твърд, груб, с болезнен мерак. — Рансъм се намести тъй, че притисна набъбналия си член в бедрото ѝ. — Усещате ли?

— Да! — възкликна тя.

— Той желае да проникне във вас.

— В... в мен.

— Да. Във вас. Твърдо, дълбоко, бързо, докрай. Не ме бъдете повече в този час, освен ако не сте намерили съвършения отговор.

Тя замълча.

Добре.

Надяваше се, че този път тя хубаво се уплаши. Защото той беше уплашен. Потисканият копнеж в тялото му бе почти на ръба на някаква точка на пречупване, а вече имаше достатъчно счупвания по себе си.

А най-страшното нещо?

Изглежда, не можеше да я пусне.

През всичките години, щом замръкнеше нощем в постелята си с жена, Рансъм гледаше на сутринта да не се буди до нея. А сега не само че всяка сутрин се будеше с тази жена, тази странна, ексцентрична, предизвикателна жена, но дори не бе изпитал насладата да я вкара в постелята си преди това.

Това беше прекалено. Несправедливо. И крайно тревожно. Защото започваше да свиква с нея.

По дяволите, започваше да я харесва. Тъй лесно беше да седи тук, обвит в аромата на чай и утринни мъгли. С една ръка през тънката ѝ талия, докато другата си играеше...

Мътните го взели!

Без да мисли, херцогът бе навил един масур на пръста си. Ето го пред очите му. Току-що бе станало. А той дори не помнеше.

Какво се случваше с него? Една жена се бе настанила в скута му, най-напред той я наруга... а след десет секунди — ох, простете, да, да и хоп — навил на пръста си косата ѝ?

Такова поведение не подходеше на херцог. И категорично не бе типично за него.

Той се опита да измъкне равнодушно пръста си от срамното положение, но дръпна твърде бързо. Къдрицата се затегна около кокалчето му като примка.

Той пак опита, този път по-силно. В гърдите му се надигна паника.

Мили боже, косата ѝ не щеше да го пусне!

— Спрете — тихо рече тя и му изшътка. — Усещате ли?

Усещаше доста неща. Даже прекалено много.

— Като че земята трепери.

О. Това. Да, сега като го спомена, той почувства трептенето под краката си. Земята наистина се тресеше. Някой приближаваше по алеята.

Не просто някой, а много народ.

Той различи не само конски копита, а и по-спокойното потракване на колелата на каляска.

Рансъм стисна очи и набързо прегледа най-новата военна история на Англия. Датчаните, Наполеон, американците... доколкото му бе известно, всички тези конфликти бяха потушени. Но пък той отдавна живееше в изолация.

— През последните седем месеца Англия влизала ли е в нови войни?

— Доколкото знам, не — отвърна тя. — Защо?

Защото тропотът бе станал тъй силен, сякаш замъкът беше под обсада.

Тя стисна ръката му.

— Божичко! Какво е това?

— Полудявам ли, или...? — Той напрегна слух. — Тромпет ли изсвири?

— Да — рече тя задъхано. — О, не!

Злокобната нотка в гласа ѝ не му убягна.

— Какво има? Какво не е наред?

Тя скочи от скута му и започна да крачи по пода.

— Знаех си. Знаех си, че рано или късно ще се случи, но не предполагах, че ще е чак толкова скоро.

Той се изправи, улови я за раменете и я задържа на място. Беше сляп, отслабнал физически, на ръба на лудостта, но докато сърцето му биеше и в жилите му течеше кръв, нито косъм нямаше да падне от главата на жена, която живееше под неговия покрив.

— Успокойте се. Просто ми кажете от какво се опасявате. Незабавно.

— Това са те. Открили са ме.

[1] Добро утро. — Бел.пр. ↑

[2] Вид гризач, подобен на мишка, но малко по-едър. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Кой ви е открил?

Изи трепна пред изгледа да му каже истината. Ала след минути тя сама щеше да излезе наяве. И на херцога това нямаше да му хареса. Никак даже.

Тя тъкмо се канеше да му обясни, когато Рансъм я улови за раменете.

Беше сключил сериозно вежди.

— А сега ме чуйте. Не знам кои са тези хора, нито какво искат от вас. Но докато дишам и имам сили, кълна ви се, че няма да позволя и косъм да падне от главата ви.

О!

Ето че отново коленете ѝ омекнаха заради него. Никой в живота на Изи не ѝ бе давал такъв обет. Поне не спонтанно и категорично... не и мъж като този.

За миг изгуби дар слово. Обещанието му да я закриля я бе замаяло. А и малко я загриза съвестта, задето така го бе разтревожила.

Но само малко.

— Нападат ни, но приятели. Моранглианската армия ни е дошла на посещение. Елате да видите, ако можете.

Тя го отведе до редицата с прозорци, които гледаха към двора.

А там през входа се виждаха приблизително двайсетина ездачи, следвани от три каляски, теглени от екипажи. Облечените в доспехи ездачи слязоха от конете като един, вратите на каляските се отвориха и отвътре се изсипаха около дузина млади жени със средновековни одежди. Сутрешният вятър развя буйно знамената. Изи не можеше да различи извезаните по тях думи, но нямаше нужда. Знаеше какво пише там.

Не се съмнявай.

— Кои са тези хора? — попита Рансъм, докато ездачите и жените влизаха през крепостната врата в двора. — Какво, по дяволите, искат?

— Казах ви, че най-запалените читатели на баща ми се наричат моранглианци. Имат клубове и си разменят писма с новините. А най-отдадените моранглианци... или поне неколцина от тях, взимат всичко твърде сериозно. Обичат да се предрешват като героите, разиграват битки и сцени от разказите. Много са организирани. Дават клетва и се награждават с отличия.

— Какво е това адско дрънчене?

— Ами... — Тя въздъхна. — Доспехи. — Осмели се да хвърли поглед към лицето на херцога.

Както и очакваше, той изглеждаше възмутен.

— Доспехи?

— Знам, че ви се вижда глупаво. — Тя взе бродирания си шал. — Няма нужда да ги одобрявате. Просто не ги унижавайте.

Изи уви шала около раменете си, надвеси се от прозореца и помахаша.

— Благородници на Моранглия!

Всички млади мъже и жени в двора се извърнаха и погледнаха нагоре. Рицарите с импровизираните си доспехи се строиха.

Един от тях пристъпи напред и коленичи.

— Милейди. Аз съм сър Уендъл Бътърфийлд, първи рицар в рицарската конница на Уест Йоркшър в Моранглия, и представлявам също нашите сестри от местния орден „Помощниците на Кресида“.

— Вие и вашият отряд пристигате отдалеч, сър Уендъл.

— Така е. С госпожица Изи Гуднайт ли имам честта да разговарям?

— Да, това съм аз — извика тя от прозореца и се усмихна. — Госпожица Изи Гуднайт. Вашите рицари и дами са добре дошли тук.

Тълпата долу нададе радостни възгласи, а Рансъм издаде неприличен звук.

— Ето че пак заговорихте със захаросан глас.

— Престанете — укори го тя с крайчеца на устата си. — Не мога да ги разочаровам. Имат добри намерения.

— Как може да имат добри намерения, когато пристигат тук без предизвестие в такъв ранен час? Какво, за бога, искат от вас?

— Най-вероятно просто са дошли на посещение. Може би и за една бърза обиколка на замъка. Но няма как да знам със сигурност, преди да слеза и да ги питам, нали?

Тя се провикна към сър Уендъл:

— Благородни сър Уендъл, моля ви, чувствайте се като у дома си. Тутакси слизам при вас.

Рансъм я задържа.

— Почакайте. Не може да оставите всички тези маскарадно навлечени глупаци да топуркат из замъка ми. И... тутакси това, тутакси онова, да се превземат. Няма да стане, Гуднайт.

— Замъкът е мой. А и аз няма да ги каня на прием, но ще покажа сдържано гостоприемство към гостите си.

— Това не са гости. Те са неканени лепки. Не ги канете! Кажете им да си вървят! — Той посочи понамалялата, но все така масивна камара писма. — Ако искате да докажете, че замъкът е ваш, трябва доста да се потрудите.

— Работата ще трябва да почака. — Тя се измъкна от ръцете му и тръгна към предния вход. — Те са пропътували огромно разстояние. Не мога да ги върна.

— Можете и още как. Стига това, че ви тормозят с писмата и въпросите си. Теглете чертата, Гуднайт. Излезте навън и им кажете, че сте голяма жена, която може да произнесе „чеп“ с небрежността на куртизанка и на която визитите без предизвестие не са й по вкуса. После ги помолете най-любезно да се пръждосват, дрънкащите му идиоти с идиоти! Ако вие не искате, аз ще го направя!

— Не! — Изи уплашено сложи ръка на гърдите му и го спря наскреж крачката му. — Ваша милост, моля ви. Щом не ви харесва, няма да ги каня в замъка. Ще ги отпратя час по-скоро. Просто ми обещаите, че ще останете тук, далеч от очите им. Нека аз да се справя с положението. Повярвайте ми, като ви казвам, че няма да искате тези хора да видят лицето ви.

Рансъм стисна зъби.

Така значи. Жалкото му лице не е толкова грозно, колкото си беше мислил месеци наред.

А още по-грозно.

Очевидно е станал такова противно чудовище, че трябва да го заключат в кулата, за да не би да уплаши глупаците с нежни сърца, които в момента изпълваха двора му.

Така. Поне сега вече беше наясно.

И днес грозният му, страшен лик щеше да намери отлично приложение. Той сам щеше да изгони тези натрапници.

Херцогът мина край нея, излезе от залата и тръгна към външните стълби.

— Почакайте. Рансъм, моля ви.

Той не ѝ обърна внимание, а продължи напред и стъпи на най-горното стъпало. Тълпата тозчас притихна. Той чу няколко приглушени възклицания и не всичките дойдоха от жени.

Добре.

— Това е моят замък. — Гласът му отекна звучно в камъните. — Размърдайте се и да ви няма!

Той обходи с поглед насъбралите се глупаци. Младите дами по края бяха сбор от размазани цветове. Роклите им се влачеха по камъните зад тях. „Рицарите“ представляваха сблъсък на метални отблясъци и сребърни огньове.

Всеки миг те всички щяха да побягнат. Да излязат през сводестата крепостна врата, подобно на дъга, процеждаща се през сито. Всеки миг.

Мина известно време, но той още чакаше. Хората не побягнаха.

Най-сетне онзи, когото наричаха сър Уендъл, си върна дар словото.

— Рицари, отдайте чест!

В двора отекна тряс, сякаш всички едновременно бяха ударили юмруци в бронираните си гърди.

— Рицари, на колене!

С оглушително дрънчене рицарите коленичиха на едно коляно.

— Господарю наш. За нас е чест.

Какво... по... дяволите пък е това.

Те трябваше да побягнат с писъци. Вместо това коленичиха пред него и му отдадоха чест. Рансъм не можеше да проумее. Какво точно ставаше тук?

Госпожица Гуднайт застана до него, но не му предложи никакво обяснение.

— Сър Уендъл, как можем да ви помогнем в туй утро?

— Поели сме към Годишния регионален северен турнир, госпожице Гуднайт. Но научихме, че се намирате в околността, и не можахме да не се отбием. Нямахме никаква... представа.

Никаква представа за какво, чудеше се Рансъм. Никаква представа за благоприличие? За здрав разум?

— Скоро ще потеглим — обеща сър Уендъл. — Но може ли да ви обезпокоим само колкото да си отдъхнем и да напоим конете?

— О, моля ви, отбийте се в селцето ни! — госпожица Пелъм цъфна задъхана на стъпалото до тях. Изглежда, беше навлякла набързо роклята си и бе хукнала надолу по стълбите. И както обикновено, не можеше да пропусне да похвали храната и занаятите на енорията. — Само на по-малко от километър надолу по пътя. — Рече тя. — Конюшните на замъка са малки, но странноприемницата в Улингтън ще ви предложи прясна вода и сено. Имат и ковач, ако ви трябва. А в кръчмата сервират чудесна закуска. В селцето ще се зарадват на сделката.

Сър Уендъл се поклони.

— Прекрасно предложение. Благодаря ви, госпожице...

— Пелъм. Госпожица Абигейл Пелъм. Баща ми е местният викарий.

Да, наистина — съгласи се мълчаливо Рансъм. — Благодаря ви, госпожице Пелъм. В този момент вече не го интересуваше кой беше убедил тези хора да си вървят. Стига само да си заминат.

Рицарите се събраха и започнаха да обсъждат приготвянията по заминаването си, а в това време една от младите жени се качи по стълбите при тях.

— Госпожице Гуднайт, може ли да останем тук, докато мъжете отведат конете в селцето? Много ще се радваме да си побъбрим с вас. Може би ще имаме шанс да разгледаме и замъка?

— Боя се, че замъкът все още не е за посетители — побърза да отвърне мило госпожица Гуднайт. — Но ще бъдете ли така добри да се разходите с мен в парка? Тук има прекрасни руини, които отдавна копнея да разгледам.

— О! Звучи божествено! — Момичето махна с ръка на приятелките си и те се втурнаха нагоре по стълбите.

Една девойка в синкав или виолетов оттенък се промъкна боязливо от дясната страна на Рансъм.

— Вие също ще дойдете с нас, нали?

— Да, непременно елате. — Млада жена в бяло се настани от лявата му страна и дръзко го улови под ръка.

Преди да се опомни, те поведоха Рансъм на разходка в парка на замъка. Магнус затича в тръс по петите му.

Мътните ги взели тези негови очи. Защо беше тръгнал на разходка? Не искаше да ходи на разходка. Но никой не му даде избор. Той беше обграден. И много объркан.

Преди раняването на Рансъм му вървеше с жените и той с лекота се радваше на тяхното внимание. Но това бяха все светски, хладнокръвни жени. Не чувствителни и глупави момиченца. И той ли полудяваше, или те просто не забелязваха белега, който обезобразяваше едната страна на лицето му?

Мили боже! Една от тях го оципа по задника. И всички прихнаха.

— Няма ли да го кажете заради нас? — подкани го момичето в синьо.

— Какво да кажа? — попита той.

— Знаете — прошепна тя свенливо. — Кажете: „Не се съмнявай“. Моля ви! От деца мечтаем да го чуем.

Групичката спря напред обраслата градина. Цялото ято шумни девойки застина бездиханно в очакване.

— Не се съмнявай — повтори Рансъм, макар че изобщо не разбираше защо.

Край него се надигна хор от женски въздишки.

— О — изрече замечтано една. — Този глас. Успокой се, сърчице мое. Толкова е романтично.

Мили боже на небесата! Той сънуваше. Някакъв странен кошмар.

— Момичета — провикна се госпожица Гуднайт с онзи детински, невинен гласец, — виждате ли я в далечината? Порутената постройка. Тичайте натам, моля ви. Искam да видя коя ще набере най-големия букет цъфнали шипки, докато стигна при вас.

Дузината девойки изпищяха, повдигнаха полите си и хукнаха в надпревара една с друга напред към хоризонта.

— Така. Няколко минути поне ще имат занимание. Сега мога да ви обясня.

— И добре ще направите. Какво, по дяволите, става? Каква е тази глупост „не се съмнявай“?

Тя го хвана под ръка и двамата тръгнаха към руините. Полека, без да бързат.

— Това е известна реч от „Приказките за лека нощ“. Улрих я изрича пред Кресида, преди да поеме на път. „Не се съмнявайте, милейди, че ще се завърна.“ Продължава доста дълго в този дух. Не се съмнявайте в твърдостта ми, в силата, в сърцето ми...

— Защо поискаха да го произнеса?

— Боя се, че това няма да ви хареса много — рече тя печално. — Вие приличате на него.

— Аз? Приличам на Улрих?

— Да. Почти свръхестествено. Широки рамене, въздълга златистокестенява коса, небръснат... Вие сте негов почти съвършен двойник, та чак до износените ботуши.

— Но... — Рансъм се намръщи. Ето защо е искала от него да се скрие на горния етаж. — Този Улрих надали има белег.

— Напротив, има. От глава тридесет и четвърта нататък, когато влиза в битка със Сенчестия рицар в гората до Бантъруик.

Той си пое бавно дъх. Всичко започваше да му се изяснява. С болезнена яснота, от която стомахът му се преобърна.

Рансъм я дръпна рязко и я завъртя към себе си.

Тази сутрин виждаше добре. По-добре от друг път. Успяваше да отбегне коренищата по пътя си, да различи неясните форми на дърветата и разрушените сводове, ако не цвета и силуета на птиците, които прелитаха през тях.

Това бе най-жестокото изкушение — да я вижда отчасти и да знае, че никога няма да я види докрай.

Различаваше широката, червеникава извивка на устата ѝ, аурата на черната ѝ коса на фона на светлата ѝ... това жълто ли беше?... рокля. Но не виждаше достатъчно, че да съди за чувствата ѝ.

— Не вярвам нито дума — рече той. — Това е ваша измишльотина. Откакто пристигнахте, живеете в някакъв странен измислен свят. Във вашия собствен малък замък и с вашия собствен белязан и измъчен Улрих. Ето защо не щете да си тръгнете оттук и не ме оставяте на мира. Ето защо слизате всяка сутрин и ме гледате как спя. Аз съм като играчка за вас.

— Не! — възрази тя. Той видя как главата ѝ се заклати енергично. — Не, не, не. Не живея в измислен свят.

— Проумейте едно нещо, госпожице Гуднайт. Внимавайте с очакванията си!

— С очакванията за кое?

— За мен. За нас. За романтика. Не си мислете, че това е някоя от фантастичните приказки, с които сте израснали. Няма да участвам в това. Не съм преоблеченият блестящ герой.

Тя въздъхна шумно.

— Знам. Знам. Вие сте опасен прелъстител с дълга колкото ръката ми сметка в публичния дом. Мисля, че изчерпихте всичките си средства, за да ми го втълпите в главата, остана само да си пришиете отпред на бричовете „Внимавайте, жени“. Аз не съм глупачка. Разбрах. Не съм ви дала роля в някоя рицарска фантасмагория.

— О, нима? Тогава защо ме целунахте така в онази първа нощ?

Отговорът ѝ се забави.

— Как... точно съм ви целунала първата нощ?

— Сякаш искахте — рече той обвинително. — Сякаш винаги това сте искали. Сякаш години наред сте чакали точно тази целувка. От мен.

Тя закри лицето си с ръка и простена.

— Защо всичко трябва да е толкова оскърбително? О, вярно. Защото това е моят живот.

Рансът млъкна и чакаше обяснение.

Тя свали ръка.

— Повярвайте ми, Ваша светлост. Едва ли някога ще срещнете друга жена с по-малко романтични очаквания от мен. Видяхте отношението на лорд Арчър, на госпожица Пелъм и на всички тези хора — за тях аз съм едно наивно малко момиченце. Така е било през целия ми живот. Никога не съм имала дори един ухажор. Тъй че, да, целунах ви, сякаш цял живот съм чакала да ви целуна. Защото цял живот чаках да целуна някого. Просто вашите устни се случиха да срещнат моите.

Той поклати глава.

— Вие не ме целунахте така, сякаш това ви е за първи път.

— Разбира се. — Тя се обърна и продължи да върви. — Целунах ви сякаш това ще е последната ми целувка.

Последната?

Думите продължиха да отекват в съзнанието му, докато вървяха към порутената постройка. Той изобщо не разбираше що за абсурди му говореше.

— Това е нелепо. Изглежда, така сте натъпкали ума си с приказки, че не е останало място за здрав разум. Вие сте умна, схватлива, привлекателна. Мъжете сигурно се надпреварват шумно да ви искат.

Тя го улови за ръката и го побутна настрани, за да не се препъне по пътеката.

— Досега в живота ми се усеща значителна липса на подобна шумотевица.

— Това е, защото живеете в блудкавите истории на баща си.

— Не само заради това. — Тя понечи да се отдели от него.

Той я стисна и я задържа до себе си.

— Почакайте.

Трябваше да намери начин да я накара да проумее. Не можеше да я остави да броди по света с вярата, че не я очакват нови целувки. Или дори по-лошо — че не бива да ги търси сама. Замъкът не беше за нея. Тук човек можеше да се скрие в остатъка от дните си, докато умре и се превърне в пепел. Тази участ чакаше него, не нея.

— Рансъм — прошепна тя, — не разбирате ли? Няма значение какво намекуват тези девойчета, нито за какво се смеят. В моите очи вие не сте Улрих. Улрих е благоприличен и достоен мъж, а вие...

— Аз не съм. — Той махна нетърпеливо с ръка на думите ѝ. — По този въпрос вече се разбрахме.

Тя опита отново:

— В приказките, които за всеки разумен човек са само приказки, Улрих обича Кресидата с чисто, галантно сърце, нелепо в целомъдрието си. Те се гледат с копнеж от срещуположните си кули. По прислугата си изпращат кратки писъмца. За дванадесет години се целуват само два пъти. Ако исках мъж, който да прилича на Улрих, нямаше да се хвърля в ръцете ви в онази първа нощ. Нямаше да седя и да мисля колко дълго е „великолепието“. И със сигурност нямаше часове наред да се вирам в мрака всяка нощ, мечтаейки ръцете ви да докосват голата ми кожа.

Какво? Признанието ѝ срещна гневния му отпор.

— Нищо не разбирам.

Тя изръмжа с раздражение.

— Знам, всичко е много объркано. Аз не съм глупаво момиченце, което мечтае за рицари. Аз съм жена. Жена, която неуместно, изцяло и за първи път в живота си изпитва плътска страст. Просто гори от

копнеж по възможно най-неподходящия мъж. Вулгарен, безмилостен, ранен херцог, който отказва да напусне дома ѝ. О, вие сте ужасен.

— А вие мечтаете ръцете ми да ви докосват.

Слаб звук се изтръгна от гърлото ѝ.

— Навсякъде.

Страстта пламна буйно в жилите му. Обзе го желание да я просне в тревата, точно тук и сега, и да я разсъблече чисто гола. Тя копнееше за докосването му. Той копнееше да я докосва. Нищо не ги възпираше.

Тоест, нищо, освен дузина кикотещи се, глуповати девойки, които тръпнеха да ги поръсят с листенцата на дивите рози.

Как да се отърве от тях? Те бяха като конски мухи, които човек пъдеше с ръка. Все налитаха обратно.

Рансъм издигна глас:

— Момичета, елате тук!

Щом се насъбраха в широк, кискащ се кръг, той плесна с ръце.

— Хайде да играем на една игра. Казва се „Спаси девицата“. Госпожица Гуднайт ще брой до сто. Вие бягайте да се скриете и чакайте вашият смел Улрих да ви спаси. Но без да мамите. Не бива да надничате.

Момичетата хукнаха със смях, преди да е преброил до три, препъваха се в роклите си, докато се стрелкаха през арките и приклякаха зад плетовите.

Изи поклати глава.

— Много добре. Печелите тази точка. Трябва да призная, че тези момичета са малко глуповати.

Рансъм не го беше грижа за точките. В мига, в който всички девойки изчезнаха, той грабна Изи в обятията си и я завлече в порутената сграда.

— Имаме време до сто. Почвайте да броите.

— Едно. Две. Тр...

Той я притегли и залепи устата си върху нейната. Не ѝ даде възможност да се противи, а смело натика езика си между устните ѝ и я остави без дъх. Повдигна главата ѝ нагоре и проникна още навътре.

Тя имаше страстна натура. И непоносимо опиващ вкус.

Чиста лудост беше. Рансъм го разбираше. А и тя също. Ако ѝ бе дал време за отговор, тя щеше да му го каже.

Но от разумност тук нямаше нужда. Умът не участваше в това, само телата и страстта. И двамата желаеха това. Дявол го взел, той се нуждаеше. Нуждаеше се да докосва, да милва, да вкусва. Да обследва тялото ѝ с уста и ръце. Да я целува, докато изтръгне дъха от гърдите ѝ. Да се чувства всемоушен и жив.

Защото съвсем неотдавна си бе мислил, че никога няма да се завърне на това място: женското тяло, нежно и податливо до неговото, а над тях — припичащите лъчи на топлото лятно слънце.

Това беше животът.

Ярък и дивен живот наред руините.

ГЛАВА 13

Това бе някакво чудо.

Ето ги тук, в тази порутена постройка, където кой знае колко двойки преди тях са се целували и прегръщали. Беше обградена от истинско романтично наследство и за първи път Изи не бе останала извън него.

Вече не.

Тя се отпусна върху мъхестите камъни с цялата си тежест, а Рансъм я зацелува по шията.

Той спусна ръката си по тялото ѝ, опипа собственически кръста и хълбоците ѝ, а сетне дланта му обгърна гърдата ѝ.

Там се поспря, като че ли очакваше тя да трепне, да се отдръпне.

Но тя нямаше такива намерения. Докосването му пробуди сетивата ѝ за мечти, очаквания.

Край тях птиците пееха, цвърчаха. Най-различни видове мъх, папрати и бръшлян бяха забили зелените си зъби в камъните и никнеха от най-тесните, най-негостоприемни местенца. Цветята лееха аромата си във въздуха.

Изи също разцъфна. Тялото ѝ пламна, порозовя. Узря под дланите му.

Това бе нейното лято след дългогодишната пролет.

Тя продължи да брои с трескав, безразсъден шепот:

— Шестнадесет, седемнадесет, осемнаде...

Когато той отново я целуна, тя повдигна глава, плъзна езика си напред и се заигра с неговия.

Той простена. Пръстите му се извиха около пълната ѝ гърд и нежно я замачкаха през дрехата.

В това време Изи не чака, а обходи с пръсти мускулестите контури на предмишниците му — здрави и изопнати като въжета. Плъзна ръце нагоре, опипвайки масивните бицепси под ръкавите на връхната му дреха. Той инстинктивно стегна мускулите си. А може би нарочно. Кой би могъл да каже със сигурност с този мъж? Каквото и да

беше, Изи го намираше за абсурдно вълнуващо. С цялата тази мощ на тялото му той би могъл да я обследва и да ѝ достави наслада.

Тих, изненадан смях се изплъзна от устните ѝ.

— Бях изгубила вяра вече.

— Вяра в какво?

— Във всичко. В неочакваните благодетели, загадъчните замъци, романтичните руини, забранените целувки.

Той я целуна по врата.

— В какво още сте изгубили вяра, Изи Гуднайт? В това? — Той докосна с езика си ушенцето ѝ. — А може би в това? — Захапа я лекичко. — Направете списък на всички неща и двамата ще минем през него ред по ред.

Тя отпусна глава настрани, предложи му шията си, за да я целува.

— На какво ли вече не сложих кръст? Женитба, деца, вечна любов, покорна коса. Да получавам истинско разбиране от всеки.

О, горкият човек. Той се отдръпна, лицето му побледня.

Изи не хранеше никакво съмнение. Оставете арабските коне и африканските леопарди. На света няма друго същество, което да офейква така бързо, както развратник, изправен срещу думата „женитба“. Трябва да я използват за старт в надбягванията вместо пистолети.

На старт, готови... брак!

— Пошегувах се — увери го тя.

— Знаех си.

— Не възнамерявам да се омъжвам. И не бих си помислила, че вие някога... — Ей богу, сега пък прозвуча, сякаш няма да се намери човек, който да го обича. — Не и с мен.

— Да. Точно така. Да не говорим, че нищо не разбирам от женски коси. — Той се покашля. — Гуднайт, това не е...

— Знам.

— Това е само...

— Каквото е. Само това. Знам. — Тя обви ръце около врата му. — Нямам очаквания. Просто продължавайте да ме докосвате.

Той въздъхна облекчено.

— Това го мога.

Да. Наистина го умееше много добре.

Палецът му намери зърното ѝ, докосна го през муселина, докато то щръкна болезнено като връхче. Усещанията, които преминаваха през тялото ѝ, не приличаха на нищо познато досега. Как бе възможно палецът му лениво да се плъзга напред-назад по тази тъй мъничка част от нея, а тя да усеща ласката чак в корените на косите си и в свивките на коленете си?

Когато палецът му изостави връхчето, на нея ѝ се приплака.

Но той плъзна ръка от другата страна и сладкото мъчение начена отново. Изи се боеше, че коленете ѝ няма да издържат, ще се огънат и затова се улови здраво за врата му, сплитайки пръсти в косата му.

Той прогонваше мислите от главата ѝ и тя оглупяваше. Превръщаше се в разтреперана купчина усещания, на чийто връх стърчеше зрялата малинка на зърното ѝ, която той мачкаше под палеца си. Пак и пак, и пак.

Да!

Точно когато си мислеше, че ще се разтопи в локва в краката му, той плъзна ръце на кръста ѝ. С нисък, дрезгав стон я прикова в каменната стена, притискайки я с тялото си.

Изи едва си поемаше дъх. Беше в капан. Но вместо да поиска диво, необуздано да се измъкне на свобода, на нея ѝ хареса да бъде заградена от такава упоителна сила. Камъните зад гърба ѝ бяха стояли на това място векове наред, а мъжът пред нея бе оцелял в неизвестни изпитания. Тя се разтапяше ту от страх, ту от блаженство, но стената и мъжът я държаха да не се разпадне.

Той простена, стисна хълбоците ѝ. Нещо твърдо, знойно и горещо се притисна в нея.

Тя отвори очи. Познанията ѝ за любовта приличаха на сито. Схващаше основната идея, но детайлите и нюансите ѝ се изплъзваха. Но толкова поне разбираше. Органът на мъжа ставаше... дързък... когато той желаше да се люби.

Тази корава, дълга, разпалена твърд в слабините ѝ...

Значеше, че той я желае. Прекрасно.

Рансът отмести шала от раменете ѝ. Той се свлече на земята. После плъзна пръсти по ключицата ѝ, мушна ги под крайчеца на ръкава и погали голото ѝ рамо.

— Спряхте да броите — прошепна ѝ.

— Как да броя... — Тя ахна, когато той измъкна гърдата ѝ от корсета. Хладният въздух обгърна отвсякъде голото ѝ зърно. — Как да броя, когато правите това?

— Лесно е. Аз ще ви помогна. — Той наведе глава, зацелува я по гърдата, докато достигна оголената гърда. Езикът му премина по зърното ѝ. — Тридесет и едно. — Пак. — Тридесет и две. — И пак. — Тридесет и три.

Горещата му уста се редуваше с хладния въздух... Изи беше настръхнала цялата, сигурно даже и по ходилата. Ако херцогът продължаваше така, тя можеше да се превърне в пепел, преди да е стигнал четиридесет и пет.

Но той не продължи. Вместо това пое зърното ѝ в устата си и го засмука здраво.

От колко числа се състоеше вечността? Ето колко време ѝ се щеше да продължи това усещане. Езикът му описваше бавни, разтапящи кръгове около зърното ѝ, от които тя губеше ума си. О, биваше си го херцога. Даже много.

Сетне той падна на колене и едната му ръка се мушна под полите ѝ.

Когато улови крака ѝ, Изи се уплаши.

Стисна го за раменете и го възпря.

— Деветдесет и девет, сто.

Той застина с една ръка, повдигнал до средата полите ѝ, а с другата — обхванал глезена ѝ.

— Казахте навсякъде — напомни ѝ той с тих, лукав глас.

— Така казах.

Сърцето ѝ биеше гръмовно в гърдите. Той ѝ даваше възможност да му откаже и възпитанието ѝ крещеше да се възползва от нея.

Ала тя имаше само един живот. И досега в този един живот нито един друг мъж не бе показал и най-незначителния интерес да повдигне полите ѝ до кръста.

Друг шанс можеше да няма.

Какво толкова, само малко ласки, рече си тя. Безобидни. Нямахте да откъсне цветето ѝ я, докато една дузина девойки се криеха наоколо.

— Да не би да променихте решението си?

О, боже, о, боже, о, боже!

— Не.

Той измърмори нещо, което прозвуча като:

— Слава богу. — Събра полите ѝ в една ръка и с едно-единствено изкусно движение ги повдигна на кръста ѝ.

Изи се облегна на стената и протегна ръце нагоре. Чувстваше се необузdana, дръзка. Той прекара ръце по чорапа, нагоре по бедрото и тя разтвори леко крака.

— Да — простена той. — Разтвори се за мен. Точно така. Прекрасно, прекрасно.

Невъзможно, невозможно.

Ето какво щеше да си помисли Изи за сцената само преди две седмици. Чувстваше се като езическа богиня в древен храм. Облегнала се на обраслата с бръшлян стена на порутената беседка, целувана, опипвана посред бял ден от белязан, сладострастен херцог.

Това надхвърляше и най-смелите ѝ мечти. А Изи имаше живо въображение. Главата ѝ се замайваше от абсолютната радост на ласката му и острата сладост на... на всичко.

Между краката ѝ запулсира нов копнеж. Побързайте, биеше неговият ритъм. Побързайте, побързайте.

Ръката му се плъзна нагоре по бедрото ѝ, прескочи жартiera и продължи по гладкия склон на вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Колко е нежна кожата. — Той я целуна току над коляното. — Като сатен.

Плъзна ръка още по-нагоре и кресчендото на удоволствието стигна нетърпими висоти.

По-нагоре... по-нагоре... още малко по-нагоре.

Докато палецът му я докосна леко там.

— О!

В жилите ѝ се разля блаженство, разтърси я от главата до петите. Краката ѝ се подкосиха, тя стисна юмруци и увисна безпомощна на клоните на бръшляна.

Прах от бяла мазилка се посипа върху тях.

Рансът вдигна глава.

— Какво беше това?

— О, боже. Част от стената се разрони. — Тя пусна бръшляна, но още няколко камъчета се откъртиха.

— Тогава елате насам. — Той стана, пусна полите ѝ до земята и я притисна до гърдите си.

Туп. Едно парче с големина на ябълка се отчупи от стената и го удари право по главата.

— О, божичко! Рансът!

Той изруга, сви се и притисна с длан раната. Отстъпи назад и седна на тревата. Магнус взе да кръжи наоколо и да скимти.

Изи клекна до него. Отокът бързо се подуваше, а малка част от кожата бе одрана до кръв. Раната беше върху здравата половина на челото му. Тя не знаеше дали това е за добро, или лошо.

Беше почти смешно, като се замислеше. Руините я бяха спасили от... разруха.

Тя вдигна забравения си шал и притисна сгънатия крайчец към челото му.

— Добре ли сте? Вие ли ви се свят? Погледнете ме и ми кажете колко...

Абсурдният въпрос секна. Разбира се, че той нямаше как да й каже колко пръсти му показва.

Освен ако...

Освен ако внезапно не се е изцелил. Беше чувала подобни случаи. Войници, ослепели в битка, възвръщаха зрението си след един хубав удар по главата.

— Всичко в тялото ви наред ли е?

Той стисна зъби.

— Ушите ми бучат и главата ми се пръска от болка. Но виждам горе-долу толкова, колкото и преди десет минути. Ако това ме питате.

— О. Добре. Тоест, не е добре, разбира се. Просто се надявам, че нараняването ви не е сериозно, това е.

Изи въздъхна. Тя беше ужасен, ужасен човек. Той й каза, че не е прогледнал по чудо, а нейната първа инстинктивна реакция беше да си отдъхне. Що за човек би пожелал другиму слепота?

Някой невзрачен тип. Жена, която за първи път в живота си се радваше на чувството, че е красива.

Но това не беше извинение.

В опит да изкупи егоизма си, тя отметна въздългичкия му перчем и започна да попива кръвта от охлузването.

Той се отдръпна.

— Все се суетите около мен.

— Не се суетя. Подсушавам кръвта. Ако искате, в това време мога да ви обиждам. Какво ще кажете за: неблагодарник.

— Дяволска магьосница.

Тя се усмихна иронично. Явно характерът му не беше пострадал и тя се зарадва. Никой рицар от моранглианската армия нямаше да я нарече „прелъстителка“ или „магьосница“.

Той издърпа надипления шал от ръцете ѝ и го допря в главата си.

— Първо невестулки, а сега камъни по главата. Да не би да следвате списък с древни способности за мъчение?

— Трябва да призная, че с тревожна бързина цапате с кръв запаса ми от чисти дрехи.

— Лицето ми вече е уродливо. Още една подутина може само да го разкраси. — Той свали шала. — Какви са пораженията?

Тя докосна мястото с върха на пръстите си.

— Има малка подутина, но не си личи много.

— Не за отока. — Той завъртя главата си в профил, предоставяйки ѝ пълен изглед към извития белег. — Останалото. Грозен ли е? Кажете ми честно.

Изи притихна, изумена от неочакваната му настойчивост. Нима се безпокоеше за външния си вид?

— Не мога сам да се видя — обясни ѝ. — Все се чудя къде се намирам върху спектъра между обезобразения Адонис и мъртвешкия ужас. Ясно, че не мога да съдя по реакцията на тези глупави момичета, объркани от разказите на баща ви. Ще трябва вие да ми кажете.

Сърцето ѝ се сви. Как би могъл да се съмнява в себе си? Посред бял ден той беше великолепен. Кожата му сякаш с всеки миг добиваше бронзов оттенък, поглъщайки всяка частица от топлината на деня. Слънчевите лъчи проблясваха в златистите кичури на косата му, която беше израснала и падаше на челото му по елегантен начин. Тя се запита за причината. Дали не искаше да се остави в ръцете на Дънкан да го остриже, или нарочно я бе пуснал да израсте, за да прикрие белязаното му лице?

Тя протегна ръка и отстрани светлокестенявия перчем от челото му.

— Ще ми кажете ли как се случи?

— Удариха ме. С нещо голямо и остро.

Заслужи си го. Зададе ли човек директен въпрос, ще получи директен отговор.

Тя прокара пръст по белега по целия път от челото до скулата, а сетне бавно докосна небръснатата му буза. Каква ирония — ударът беше пощадил дясното му око, но бе отнел зрението и на двете.

— Е? — подкани я той.

— Е, с просто око се вижда, че някога сте били смайващ красавец.

— А сега?

— Сега... — Тя въздъхна. — Не искам да го казвам. Не ме принуждавайте.

Той я хвана за китката.

— Казвайте.

— Сега сте смайващ красавец с голям белег. Това е тъжната истина. Щеше ми се да ви кажа друго. С вас вече няма да може да се говори.

— Но... — Той я пусна със смутен вид. — Но в онзи първи ден. Когато ме видяхте, вие припаднахте.

Тя се засмя.

— Не припаднах заради лицето ви. Беше ми прилошало по-рано. От дни карах само на няколко корички хляб.

— Значи, белезите ми не са ви уплашили?

— Ни най-малко.

Това беше лъжа. Истината беше, че белезите я бяха уплашили, но само малко и най-вече защото будеха жал у нея. Дори сега сърцето ѝ се разтапяше в гърдите ѝ по-бързо от бучица масло на слънцето.

Не биваше да позволява това да се случва. Лесно беше да каже „нямам очаквания“, но Изи познаваше слабостите на своето зажадняло за обич сърце. Тя тъй отчаяно мечтаеше да обича и да бъде обичана, че в гърдите ѝ можеше да покълне нежност и към скала. А скалите не бяха я наричали „магьосница“ и „прелъстителка“. Те нямаха златистокестеняви коси, които да докосва.

Но имаха нещо общо с Рансъм.

Нито той, нито те щяха да я заобичат някога.

— Трябва да вървим — рече тя. — Досега да сме изброили най-малко до сто, а момичетата чакат.

Той се изправи и изтупа праха от бричовете и палтото си.

— Аз ще се върна в замъка.

— Сам? — Щом думата се изтърколи от устните ѝ, Изи трепна и съжали. Разбира се, че ще може да се върне сам. — Просто момичетата чакат техният герой да ги открие.

— Тогава най-добре ще сторят да чакат някого другиго. — Той мина край нея. — Аз не съм ничий герой, госпожице Гуднайт. Най-добре го запомнете.

ГЛАВА 14

— Госпожице Гуднайт, вие ли сте?

Изи застина на пръсти.

Да му се не види.

След няколкочасова обиколка из парка в сладки приказки, преброяване на дивите рози и париране на въпросите за двамата Улриховци Изи най-сетне се бе сбогувала топло с девойките и рицарите от Моранглия. Надявала се бе да се промъкне незабелязано обратно в замъка. Но дотук с намеренията ѝ.

Добре че поне не херцогът я залови.

— Да, Дънкан?

— Какво е това в ръцете ви, госпожице Гуднайт?

Изи погледна свития на топка мръсен шал. Разнасяше го със себе си още от сутрешния романтичен епизод с Рансъм.

Засрамена, тя мушна шала зад гърба си.

— О, нищо.

— Това вашият шал ли е?

Този човек имаше око на стрелец, когато ставаше дума за пране.

Тя въздъхна и извади шала отпред.

— Да. Аз... Виждате ли, случи се малка злополука.

Божичко, как да опише участта, сполетяла шала ѝ? Да беше го захвърлила в рова. И бездруго нямаше как да го спаси.

— Дайте го тук. — Икономът го взе от ръката ѝ. Тръсна фината, тънка материя, огледа я и цъкна с език: — Кал... трева... Виж ти. Това петна от кръв ли са? Или копринена бродерия?

Тя прехапа долната си устна. Дано само Дънкан не ѝ се ядоса заради тазсутрешния инцидент с херцога. Или по-зле — да ѝ поиска пълни обяснения за случката.

— Госпожице Гуднайт, не знам какво да кажа. Това... — Той поклати глава. — Това е чудесно.

— Чудесно?

— Да. — Той стисна шала с две ръце. — Икономът за това живее. Да премахва упоритите петна от качествените материи. Месеци минаха, откакто за последен път съм имал подобно предизвикателство. Трябва веднага да отида в пералното. Ако се позабавим още малко, петната никога няма да излязат.

Развеселена, Изи го последва до пералното помещение. Той хвърли дърва в огъня, сложи чайника да заври и си приготви сапун, ютия и кърпи за гладене.

— Петната от трева са най-упорити. — Постави шала на масата и огледа внимателно всяко петънце. — Най-напред лимонов сок и студено изплакване. Ако не излязат, ще опитаме със сода и вода.

— Ще ми позволите ли да ви помагам?

— Не, госпожице Гуднайт. — На лицето му се изписа лека уплаха. — Ще развалите удоволствието ми. Но на драго сърце ви моля да ми правите компания.

Изи се настани и го загледа, чувствайки се доста развеселена от усърдните му операции по атакуването на петната. Първо ги изстърга с нож. След това известно време ги търка с мека четка. Едва тогава взе малките си кафяви стъклени шишенца спирт и соли. На Изи ѝ се струваше, че наблюдава хирург по време на операция.

— Дънкан, как стана? Раняването на херцога.

Икономът тъкмо се канеше да поръси оцет върху едно петно от трева, но спря.

— Госпожице Гуднайт — рече той бавно, — вече говорихме за това. Добрият иконом не обсъжда господаря си.

— Знам. Знам и съжалявам, че си враг на носа, но... сега и аз работя за него. А нали с това се занимават наемниците? Обсъждат господарите си?

Той повдигна вежди в мълчаливо неодобрение.

На Изи не ѝ се щеше да се показва дребнава, не ѝ се щеше и да нарушава обещанието, дадено на Рансъм да не разказва на Дънкан за главоболието му онази нощ. Нито да повдига въпрос за писмото, което беше смачкал на топка и запратил в огъня.

— Просто се тревожа, това е. Херцогът тъй се... — Инати. Страда. И ме влудява с хубостта си. — Гневи. На света, но най-много на мен. Решен е да тълкува всичко във възможно най-лошата светлина

и мисля, че това не се дължи само на раняването му. Щеше ми се да мога да разбера.

Дънкан спря да търка шала, за да свали от огъня пищящия чайник.

— Госпожице Гуднайт, не е редно прислужник да разказва истории за своя господар.

Изи кимна. Беше разочарована, но не искаше да го притиска повече. В края на краищата човекът спасяваше най-хубавия й шал.

— Но — продължи среброкосият мъж, — като знам, че вие сте госпожица Изи Гуднайт и тъй много обичате приказките, може би ще мога да ви разкажа една за... съвсем друг човек.

— О, да. — Изи се изпъна на стола, като се мъчеше да скрие вълнението си. — Измислен мъж. Някой, който няма нищо общо с Ротбъри. Много бих искала да чуя тази история.

Икономът хвърли предпазлив поглед наоколо.

— Няма да кажа на никого, кълна се — прошепна младата жена. — Ето, дори ще подхвана историята. Живеем нявга млад благородник на име... Брансъм Фейн, херцог на Мотфеъри.

— Мотфеъри?

Тя сви рамене.

— Имате ли по-добро предложение?

Той остави чайника върху печката.

— Той не бива никога да научава за това.

— Разбира се. Как би могъл? Човекът, за когото говорим, не съществува. Но това е разказ за трагичното му минало. Когато бил малко момче, несъществуващият херцог на Мотфеъри...

— Често оставал сам. Майка му починала при раждането му.

Тя кимна. Това го бе научила от самия Рансъм.

— А баща му все едно погинал същия ден. Старият херцог се затворил далеч от света да скърби и се отнасял със сина си много хладно. Щом този Брансъм пораснал достатъчно, той започнал честичко да търси... компания. — Лицето на иконома се сгърчи, докато търсеше думи. — Женска компания.

— Искате да кажете, че повел разгулен живот.

— Съвсем разпуснат даже. Мили боже! Превърнал разврата в индустрия.

Изи повярва. Беше видяла сметките.

— Но когато навършил тридесет, най-сетне решил да изпълни главното задължение, което повличала след себе си титлата му. А това, естествено, било да даде живот на следващия херцог на...

— Мотфеъри — притече му се Изи на помощ.

— Да. — Дънкан се покашля. — Той избрал най-задиряната дебютантка онзи сезон в Лондон и дал гласност на намеренията си да я ухажда. Скоро след това двамата се сгодили.

Изи зяпна от почуда.

— Рансъм се сгодил?

Сега разбра защо се бе уплашил тази сутрин от глупавото й подхвърляне на думата „брак“.

— Не. — Дънкан я стрелна със строг поглед. — Брансъм се сгодил. Херцогът, който не съществува. Сгодил се за млада жена, лейди Еми... — По лицето му мина тревога. — Лейди Шемили.

— Лейди Шемили? — Изи се усмихна на себе си. Дънкан влизаше вече в тона й.

— Да. Лейди Шемили Ливърпейл. Дъщеря на граф. — Икономът се върна към работата си. Развинти малко шишенце, от което се размириша силно на лимон. — Когато годежът бил обявен, прислужниците на херцога, които отдавна се измъчвали, не могли да се нарадват. Някои от тях служили на семейството тридесет години без херцогиня. И нямали търпение в къщата да влезе новата господарка.

— В това число и неговият верен и благороден прислужник? — попита Изи. — Който се подвизавал под името... Динкинс?

— Най-вече верният му и благороден лакей. Динкинс нямал търпение разгулните дири по дрехите на херцога да намалее. Дяволски трудно излизат тези дири.

— Представям си. — Изи се почуди що ли за жена е успяла да накара херцога да обърне гръб на покварата. — Тази лейди Шемили Ливърпейл... Опишете ми я.

— Тя притежавала всички качества на пожънала успех дебютантка. Красива, образована, от сой. И млада. Само на деветнадесет години.

Изи потисна тъжната си въздишка. Разбира се. Разбира се, че лейди Шемили е била прекрасна.

— И какво станало? — попита тя.

Дънкан се поколеба.

— В тази напълно измислена приказка, която съчинявате, за да ме развлечете, защото знаете колко много обичам приказки за злочеста любов.

— Всичко било подготвено. Сватбата, меденият месец, богато обзаведеният апартамент за новата херцогиня. И тогава, по-малко от две седмици преди деня на сватбата, бъдещата невеста изчезнала.

— Изчезнала?

— Да. Изчезнала от спалнята си посред нощ.

Изи се приведе напред и подпря брадичка на ръката си. Историята ставаше все по-вълнуваща. И Дънкан, изглежда, се радваше, че най-сетне може да я разкаже. Горкият човек, да стои затворен тук месеци наред с този мелодраматичен сюжет, без да има пред кого да го излее. И без никакви петна.

— Лейди Шемили — рече той с глас, пропит с драматично напрежение, — избягала с друг.

— Избягала с друг? Но с кого?

— С един от арендаторите в извънградското имение на Ливърпейл. Вероятно двамата от години криели любовта си.

— Какъв скандал! И какво направил Ра... — Тя разтърси глава. — Какво направил Мотфеъри?

— Нищо благоразумно. Херцогът трябвало да остави глупавото момиче да избяга и да погуби честта си. Да се отнесе с шумно презрение към възпитанието й пред всеки, който пита, да подхвърли някоя и друга духовита шега как на косъм му се е разминало. А през следващия сезон да си намери нова невеста. Но гордостта му не могла да преглътне станалото. И той препуснал бясно да ги гони.

— Без своя верен и благороден прислужник?

Дънкан въздъхна раздражително.

— Динкинс препуснал след него в карета. И за съжаление, изостанал с цял ден назад. Твърде късно, за да предотврати разигралата се трагедия.

Тя прехапа устни и трепна.

— Херцогът паднал от коня си?

— О, не. В един хан на трийсетина километра южно от шотландската граница Мотфеъри се натъкнал случайно на бъдещата си невеста и нейния любим. Последвала свада, извадили саби...

Изи се сви, сякаш чувстваше как белегът на Рансъм гори от скалпа до скулата ѝ.

— Мога да си представя останалото.

— Ще се наложи. Не мога да ви разкажа какво точно се е случило. Не бях там. — Дънкан заряза преструвката, че ѝ разказва приказка. Опря длани на масата. — Когато го намерих, беше изкарал две нощи в една стаичка в онзи проклет хан. Не бяха повикали хирург. Съдържателят просто го чакаше да умре. Наложил се аз да го шия.

— Невероятно — възкликна Изи. — Ами избраницата му?

— Вече беше отпрашила. Вятърничавото му момиче. — Той поклати глава. — Херцогът не беше достатъчно добре, за да рискуваме да отпътуваме за Лондон, затова го доведох тук. Оттогава минаха повече от седем месеца. Той отказва да си тръгне. Дори не ми позволява да изпълнявам задълженията си на лакей. Външността му е за посмешище.

Изи взе да го увърта:

— Не знам дали бих се изразила така. — Запуснатият, грубоват вид на херцога по-скоро ѝ харесваше. А и дузина девойки нямаше как да грешат.

— През половината от времето отказва да носи вратовръзка. Срамота.

— Срамота наистина — повтори тя. Тук вече беше съгласна. Разгърдената риза на херцога ѝ навяваше доста срамни мисли.

Дънкан остави ютията, вдигна чистия ѝ шал и го огледа.

— Тази дребна работа запази здравия ми разум за още един ден — рече той. — Благодаря ви. Не знаете колко трудно е цял живот човек да работи едно, а сетне да е принуден да изостави задълженията си.

Изи замълча. Ала тя разбираше това чувство по-добре, отколкото си мислеше Дънкан. Когато баща ѝ почина, работата ѝ умря с него.

Икономът сгъна шала и ѝ го подаде.

— Не съм на себе си, избива ме на...

— На какво?

— Дори не знам. Там е проблемът, госпожице Гуднайт. Опитах какви ли не пороци, но никой не ме удовлетворява. Пурите ме отвращават. Енфието не е много по-добро. Не мога да понасям вкуса на силните напитки, а и не обичам да пия сам. Какво ми остава? Хазарт? С кого?

Тя сви рамене.

— Остават жените.

— Банално — обяви той. — В този дом този порок е запазен.

Изведнъж ѝ хрумна нещо. Тя бръкна в джобовете си и му подаде шепа бонбони с хартиени опаковки.

— Вземете. Бонбони.

Той погледна в ръката ѝ.

— Вземете ги — подкани го тя. — Ще ми направите услуга. Хората ми ги носят с шепи. След утрото с младите момичета имам повече, отколкото бих могла да изям. — Тя посочи един бонбон. — Мисля, че този е медена кайсия.

Дънкан взе бонбона, разви го и го мушна в устата си. Щом го сдъвка, раменете му се отпуснаха.

— По-добре ли е?

— По-добре. Благодаря ви, госпожице Гуднайт.

— Това е най-малкото, което мога да сторя. — Тя изсипа останалите бонбони на масата. — Благодаря ви, че спасихте шала ми и ми разказахте истината. Тоест... не истината. А една вълнуваща история.

Сега всичко си идваше на мястото. Естествено, че мъж, когото тъй коравосърдечно са зарязали и едва не е загинал от това, ще гледа с мрачно око на любовта и романтиката. Но дали гордостта е истинската причина, или сърцето му е било разбито?

— Дънкан?

— Мм? — измънка той, докато развиваше втория си бонбон.

— Дали...? — Изи събра смелост и попита: — Дали той я е обичал?

Мълчание.

О, по дяволите! Тъкмо да ѝ е за урок друг път да не задава деликатни въпроси точно когато човекът пъха бонбон в устата си. Дънкан ѝ даде знак да почака и сдъвка бонбона. В това време коремът на Изи се сви на топка.

По-лошо, остана ѝ време да попита себе си.

Защо беше важно дали херцогът е обичал годеницата си? Защо тя се интересуваше тъй много? Не че имаше вероятност някога да вземе нея за жена.

Мина цяла вечност, докато Дънкан преглътне. Но явно Изи бе чакала напразно.

— Не знам — отвърна той просто.

ГЛАВА 15

Изумително. На сутринта, докато преглеждаше пощата на масата, а слънчевата светлина очертаваше силуета ѝ...

Косата ѝ наистина приличаше на октопод.

Дължеше се на начина, по който я носеше, помисли си Рансъм. А може би косата носеше нея. Седеше на главата ѝ на голяма индигова топка. И колкото тя да се стараеше да я защити, черните тежки къдрици все се измъкваха на всички страни като пипала.

Естествено, това беше съблазнителен, необяснимо еротичен октопод. Рансъм с тревога си мислеше, че така сигурно се зараждат фетишите.

— Избягвайте ме, Гуднайт.

Черната ѝ глава се повдигна от писмата.

— Нима?

— Да.

Тя спря.

— Ваша милост, присъствието ми в тази зала в настоящия миг, а и самият ни разговор говорят точно обратното.

— Не казвам, че ви виня. — Той се облегна на дивана и склочи ръце на врата си. — Ако това беше физически възможно, аз също бих се отбягвал.

Тя взе следващото писмо и с безжалостно движение на ножа разцепи печата.

— Не ви отбягвам, Ваша милост. Не знам за какво говорите.

Малка лъжкиня. Отлично знаеше за какво говори.

От нашествието на идиотите насам и от онази върховна открадната прегръдка в каменната постройка, Рансъм беше забелязал значителна промяна в поведението на Изи Гуднайт.

Нови изненадващи посетители не пристигнаха вече и колкото и дълго да се разхождаше нощем из замъка, Рансъм така и не я срещна отново. Тя винаги чакаше нейде наблизо, когато се будеше сутрин, но

чудатите разговори за плъхове колкото слонове и слонове с големината на плъхове секнаха.

И макар и странно, Рансъм откри, че му липсват.

А може би тя му липсваше.

— Имам въпрос — прекъсна той четенето ѝ на оценка, отнасяща се до нова схема за инвестиции в парни двигатели. — В Мерлиния има ли дракони?

— Моранглия.

— Тъй де.

— И да имаше, вас какво ви интересува? — попита тя предпазливо.

Той сви рамене.

— Просто се чудех какво ново безумие да очаквам занапред, това е. Дали някой ден няма да осъмна със стадо еднорози, отбили се на гости, или да открия, че под моста ми лагеруват тролове.

— Не. Не, Ваша милост. Няма нито дракони, нито еднорози, нито тролове.

— Добре. — Но Изи едва-що бе прочела докрай новия абзац и той пак я прекъсна: — Какви са новините от лорд Прикованзалеглото?

— Нищо, което да ви заинтригува. — Тя удари юмрук по масата. — Ваша милост, наехте ме да изчета писмата ви. Не да обсъждаме моите.

Той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре.

Рансъм разбираше какво става. Тя увеличаваше дистанцията помежду им. Значи е интелигентна, благоразумна жена. А това още повече го привличаше. По дяволите.

— Не искам да бъда груба, просто... историите на баща ми обсъждам с всички хора. Нямам нищо против, но когато съм с вас, предпочитам да говорим за нещо друго, все едно какво. Даже за финансовите печалби от земеделските парни машини.

Вероятно това обясняваше нещата. Рансъм почваше да разбира как тези шантави приказки я бяха направили заложник на хорските очаквания.

Но тя скоро трябваше да се освободи от този затвор. Защото вече бяха преполовили грамадата от писма и пратки и той беше сигурен, че надушва какво става.

Някой го крадеше. И този някой ставаше все по-дързък. Отначало несъответстващите суми бяха малки, но постепенно нарастваха до десетки и стотици лири.

В главата му се оформяше хипотеза. Виновникът беше някой писар на служба при адвокатите му. А нищо чудно и някой от самите адвокати. Който и да беше крадецът, беше пристрастен към хазарта — карти или коне. Може би скъпоструваща любовница. А може и да бе решил, че заслужава повече от мизерната заплата, която му плащаха. И тъй бе започнал да краде на дребно така, че никой да не заподозре. Когато това е минало незабелязано, е продължил с по-големи суми.

И един ден е видял шанса си да изкара далеч по-тлъста печалба.

Хората на стария граф Линфорт трябва да са разпитвали тук-там дали могат да купят замъка „Призрак“ за неговата кръщелница. Разбира се, всяко подобно предложение незабавно е било отхвърлено. Всички знаеха, че Рансъм никога не би се съгласил да продаде наследствен замък. Ако крадецът обаче е изготвил фалшиви документи и с тях е отишъл при Линфорт на смъртния му одър, явно е успял да измъкне от умирация крупна сума.

Дотук това беше само хипотеза, но в нея имаше повече логика, отколкото в други възможности. И ако догадките на Рансъм се окажеха верни, това би направило продажбата невалидна.

Скоро Изи Гуднайт щеше да остане без дом. За пореден път.

— Още няколко седмици и ще приключим — рече той. — Помислихте ли къде ще отидете?

— Би трябвало аз да ви попитам. Аз никъде няма да ходя.

— А трябва. Точно там е работата, Гуднайт. Трябва да попътувате. — Той седна и се приведе, подпрял ръце на коленете си. — Войните свършиха. Хората с пари отново поемат на пътешествия. Намерете някоя палава старица, която иска да обиколи Европа. Някоя, която си търси компаньонка, за да ѝ чете с преправен глас по време на тягостните корабни пътешествия, да прави скици на голи статуи, които тя ще събира в кутия за спомен, и да разхожда декоративното ѝ кученце два пъти на ден. Ще видите Париж, Виена, Атина, Рим.

Дори от мястото си на дивана той зърна как широката ѝ, виненочервена уста се разтяга в усмивка. Това беше първата ѝ усмивка от дни насам.

— За зла участ не познавам ни една богата, палава старица с декоративно кученце. Но хубаво приключение щеше да бъде.

Решено, значи. Той също не познаваше старици, които да отговарят на описанието. Но ще намери. Ако трябва, ще наеме някоя позастаряла актриса от театър „Друри Лейн“, за да изиграе ролята на леля му „Как Изглеждаше Лицето ѝ“, и сам ще поеме разносните по цялото пътуване.

Беше време Изи Гуднайт да спре да живее в чужди книги с приказки. Тя трябваше да види света, а не да стои в прашните замъци и старомодните английски селца. Рансъм не можеше да ѝ предложи всичко, от което тя се нуждаеше и което заслужаваше. Но това поне можеше да направи за нея.

Решението успокои съвестта му, а в това време тя взе ново писмо от купчината, съкращавайки времето, което ѝ оставаше в замъка с още няколко минути. Още една песъчинка се изтърколи в пясъчния часовник.

След известно време преустанови работата си.

— Това стига за днес. — Гласът ѝ прозвуча бодро, когато добави: — Отивам горе да се преоблека за вечеря.

— Ще се облечете официално за вечеря?

Това беше новост. Официални вечери тук никога нямаше. Госпожица Пелъм и тя вечеряха в кухнята с Дънкан... или той поне така си мислеше. Рансъм вечеряше отделно.

— Привършихме с трапезарията вчера. С Дънкан и госпожица Пелъм. Затова решихме да си починем от чистенето и да го отпразнуваме с официална вечеря. — Тя се надигна от стола си. — Госпожица Пелъм цял ден подготвя менюто.

Той се почеса по гъстите бакенбарди.

— Не знаех.

— Аз... — Гласът ѝ се смекчи до онази нежна нота див мед. — О, съжалявам. Трябваше да съобразя да ви кажа. Засегнахте ли се?

— Моля? — Той скръсти ръце на гърдите си. — Не говорете глупости. Чувствата ми — не признавам, че имам чувства, забележете — не са засегнати.

— Не сме искали да ви изолираме. Добре дошли сте да вечеряте с нас, разбира се. Просто... никога не идвате. Никога не вечеряте с нас.

Денят превалаше и зрението му отслабваше. Тя беше блуждаещо тъмносиво петно в море от светлосива мъгла. Не можеше да прецени дали поканата ѝ е искрена, или е от съжаление.

Но и бездруго това нямаше значение. Тя имаше право; той никога не вечеряше с тяхната групичка. По разбираеми причини.

Херцогът стана на крака.

— Гуднайт, оценявам щедрата ви покана да присъствам на тази вечеря, платена с моите пари в моя собствен дом, но...

— О, моля ви, елате!

Думите ѝ се изплъзнаха — импулсивни и не по-малко необмислени от съпътстващия ги жест.

Тя го улови за ръката.

Взе я в своята и я стисна. Нежно. Сякаш херцогът беше сърдито дете, което се нуждаеше от малко съчувствие и поощрение.

Или поне той смяташе, че тези жестове карат човека да се чувства така. Детството му бе минало изцяло лишено от съчувствие и поощрение.

— Ще се радвам, ако дойдете да вечеряте с нас, Рансъм. Дори само защото това означава човек на масата, дето пет пари не дава кой е Сенчестият рицар.

Той се намръщи.

— За какво говорите?

— Именно. — Тя пак стисна ръката му. — Това е най-хубавото нещо, което са ми казвали от дълго време насам. Моля ви, елате на вечерята и донесете своето зло и прозаично лице. Моля ви.

— Казах на херцога за вечерята ни тази вечер. — Изи си пое шумно дъх, а в това време госпожица Пелъм пристегна връзките на корсета ѝ. — Поканих го да дойде.

— О, чудесно. — Госпожица Пелъм стегна пак връзките.

— Той отказа.

Ново пристягане.

— О. Колко жалко.

Колко ли пъти още ще може да събере кураж да поговори с него, чудеше се Изи. Ротбъри беше много вироглав и твърдо решен да живее в уединение. Откакто бе чула разказа на Дънкан, тя не знаеше какво да мисли. Дали херцогът страдаше по изгубената си годеница? Дали изпитваше гняв от загубата на зрението и независимостта си? Или

беше просто един зарязан мъж, който ближеше раните на гордостта си?

Във всеки случай той трябваше пак да се върне към света, и то скоро.

Досега Изи бе изчала повече от половината му писма и у нея се бяха породили съмнения. Без убедителни доказателства тя не се решаваше да отвори дума за тях. Но беше почти сигурна, че адвокатите на херцога кроят заговор срещу него. Поради каква причина, не ѝ идваше наум. Той обаче рискуваше да изгуби далеч повече от този замък, ако скоро не се завърнеше към Англия на живите.

Вечерята можеше да бъде стъпка в правилната посока.

Но, уви.

Госпожица Пелъм пристегна още веднъж корсета. Изи сгърчи лице и тя се извини:

— Съжалявам, госпожице Гуднайт. Но трябва да го стегна здраво, иначе роклята няма да ви стане.

Тя помогна на Изи да се намъкне в роклята от маковочервена коприна, която, разбира се, принадлежеше на госпожица Пелъм. Гардеробът на Изи не предлагаше нищо подходящо за вечеря като тази.

— О, цветът ви подхожда. Макар и да ви е възтесничка горе.

Горната част наистина беше тясна. Гърдите ѝ бяха две бели, потрепващи кълба, които преливаха от деколтето. Доста скандални одежди за малката Изи Гуднайт. Но нали имаше шал, а и там щяха да бъдат само госпожица Пелъм и Дънкан.

— Обещавам да не преяждам. — Изи приглади с длани пищната червена коприна. — Благодаря ви много, че ми я заехте.

— Няма нищо. Радвам се да помогна. — Госпожица Пелъм надяна дългата си до лакътя ръкавица и я поднесе на Изи да я закопчае. — Ужасно много време мина, а багажът ви още не е пристигнал.

— Да, така е. — Докато Изи закопчаваше ръкавицата, гърдите ѝ се свиха гузно.

— Всичко наред ли е, госпожице Гуднайт?

— Просто ми се иска...

Просто ми се ще да не ми се налага да ви лъжа. Да не ви завиждам тъй ядно за златистите ви коси, червените ви бузи и

самочувствието ви. И ми се иска да можех да ви накарам вие да ми завидите, като си призная за всичко, което сторих с херцога.

— Просто ми се иска да ме наричате Изи.

Ветрилото на госпожица Пелъм изтрака на пода. На лицето ѝ грейна ярка, слънчева усмивка.

— Наистина ли?

— Да, разбира се.

— Тогава вие трябва да ме наричате Абигейл.

— Ще се радвам.

Госпожица Пелъм, Абигейл, я прегърна силно.

— О, знаех си! Знаех си, че ще станем приятелки!

Приятелки.

Колко необичайно. Изи никога не би си помислила, че може да се сприятели с жена като Абигейл. Абигейлите от юношеството ѝ се бяха отнасяли към свенливата, непохватна Изи с презрение, дори с жестокост. Наричаха я Чорлавата Изи, Вещерска метла, Разплетена кошница, Плашило... списъкът нямаше край.

Ала това беше отдавна, напомни си тя. Двете с Абигейл бяха станали жени и може би беше нечестно да не даде шанс на приятелството им.

Абигейл се отдръпна.

— Щом вече сме приятелки, ще ми позволите ли да ви оправя косата? — Тя взе една от щръкналите къдрици на Изи и я погледна съжалително. — Имам рецепта за смес от жълтък и розова вода, която ще направи косата ви гладка като коприна.

Изи понечи да възрази, че сместа няма да помогне. Беше опитвала всичко, известно на женския пол, но без резултат.

Обаче Абигейл не искаше да чуе.

Тя обърна Изи към огледалото.

— Ще видите. С подходяща прическа и нова светла панделка... косата ви ще стане почти красива.

Почти.

Изи взе шала си, като се мъчеше да не обръща внимание на неволната обиди.

— Да слизаме на вечеря.

Абигейл пое ръката ѝ.

— Добре, да вървим. Имам няколко въпроса, които пазех за тази вечер.

О, божичко!

Трябва да ѝ се признае, че Абигейл изтрая, докато свършат със супата, и чак тогава начена разпита си.

Устните ѝ се огънаха в извинителна усмивка.

— Сигурно ви е ясно какво ще попитам.

Имам чувството, че знам.

— Простете ми. Не мога да се стърпя. — Абигейл сниши гласа си до шепот. — Сенчестият рицар. Кой е той всъщност? Не се бойте, никому няма да кажа.

Изи остави напрежението да вземе връх, докато тя преглъщаше крем супата от пашърнак, и без да бърза, се порадва на разкоша.

Цели два дни бяха работили в трапезарията — бяха варосали стените, изтупали килима, полирали мебелите и поправили столовете. Денем избледнелите петна по килима и драскотините по ламперията още се забелязваха.

Но на светлината от свещта...? О, всичко изглеждаше вълшебно.

Цялата стая сияеше. Масата беше застлана с чиста, бяла, добре изгладена покривка, а предметите — от най-малката лъжичка до най-големия свещник — бяха излъскани до блясък. Нямаше да е по-красиво, ако бяха втъкали диаманти. Кристалните чаши взеха назаем от викария, но всичко друго беше на замъка. Дънкан беше намерил ракла със сребърни прибори и две сандъчета с порцелан, опакован в слама, които, скрити под дъските в мазето, бяха останали незаграбени.

Високият таван над главите им създаваше усещането за величие, но иначе наоколо цареше чувство на уют и топлина, а във въздуха се виеше ароматът на печено агне.

Като в истински дом.

— Е? — подкани я Абигейл.

Да, да. Сенчестият рицар.

— Боя се, че не знам. Баща ми така и не ми каза. Не знам нищо повече от онова, което беше отпечатано в списанието.

— Нито за Кресида и Улрих? О, не понасям мисълта, че са останали разделени. Дали се женят, раждат ли деца, както винаги съм се надявала и мечтала?

— Сигурно, щом така сте се надявали и мечтали. Знам, че читателите се почувстваха разочаровани от недовършените приказки. Но за мен има известна красота в това, че Улрих остана да виси, и то буквално. Така приказките ще имат толкова щастливи завършеци, колкото могат да си представят читателите.

Дано с това въпросът да се приключи.

— О, но това не стига. — Госпожица Пелъм въздъхна. — Ами онзи евнух? Имам подозрения за него. Надали сър Хенри някога...

— За бога! Оставете я!

Гневното избухване сепна всички.

Защото дойде от херцога.

Рансъм стоеше на прага. А Изи съжали, че бе използвала думите „величие“ и „разкош“ за трапезарията, защото сега не ѝ останаха думи, с които да опише Ротбъри.

Е, може би ѝ остана една.

Великолепен.

Гладко избръснат, чист и облечен с черен фрак, който му прилягаше отлично. И явно се бе спретнал без ничия помощ, ако се съдеше по смайването на Дънкан, когато стана на крака. Горкият човек явно се уплаши, че са му намерили заместник.

Изи обаче не вярваше в това, като съдеше по неподходящия цвят на жилетката му и прясната, тънка като косъм резка по брадата му.

Сигурно беше глупаво. Но за Изи тъничката червена черта беше по-смела и дръзка от белега, разсичащ челото му.

— Това е той — прошепна Абигейл от отсрещната страна на масата. — Херцогът.

— Знам — измърмори Изи.

— Защо ли е слязъл? Как мислите, дали е увлечен по вас?

Изи се щипна по носа. Божичко. Защо това момиче не разбираше, че Рансъм чува всяка нейна дума?

— Сигурно е увлечен по вас — продължи да шепне Абигейл. — Няма ли да е вълнуващо? Вие може да го накарате да повярва в любовта и ро...

Херцогът се покашля.

— Ваша милост — рече Дънкан. — Простете ми. Не ви очаквахме...

— Седни. — Рансъм намери стола на челното място и го издърпа. — Не съм дошъл, за да те карам да работиш.

— Искате ли супа? — Абигейл даде знак на едно от момичетата, които скоро бяха наели за прислужници.

— Само вино. Не съм дошъл и да ям.

Настъпи мълчание. В ума на всички се въртеше въпросът, който никой не се осмеляваше да зададе на глас. Щом не бе слязъл, за да вечеря и да му прислужват... тогава какво търсеше тук?

— Дайте почивка на госпожица Гуднайт от Морбидия. — Той седна. — Има и други теми за разговор.

— Всичко е наред — каза Изи, мъчейки се да удържи пораженията върху приятната атмосфера на вечерта. — Наистина. Нямам нищо против.

— Аз имам против от ваше име.

Ах. Ето защо беше дошъл на вечерята. Да се застъпи за нея. Да бъде нейният груб, непристоен герой. Ако прекрасната й супа нямаше да иде по дяволите, Изи щеше да избухне в сълзи.

Той почука с вилица по чинията си.

— Нали днешната вечеря е за почивка.

— Да, Ваша милост — отвърна Абигейл.

— Тогава искам да си почина от приказките. Освен ако рицарите и девойките в тях не се хвърлят в постелите си за плътски наслади, не искам да слушам.

Бузите на Абигейл пламнаха в нежно розово.

— Ваша милост. Те не правят нищо подобно.

— Тогава не ме интересуват.

— Е, това е, госпожице Пелъм — намеси се Изи. — Херцогът не желае да слуша.

— Защото не знае какво изпуска. Трябва да преживее самите приказки. След вечерята можем да му почете.

Прислужницата махна супата и сложи поднос пред херцога. Вдигна сребърния капак и отдолу се показа агнешки врат с хрупкава кафява коричка.

Рансъм отпи от виното си.

— Нали не чакате аз да го разрежа.

Опомнил се, Дънкан взе ножа, отрязва по едно парче на дамите, а сетне сложи и на себе си. Рансъм отказа да си вземе от агнешкото.

Изи се почувства неловко заради него. Ето защо не слизаше да се храни с тях. Като благородник, той трябваше да нареже дивеча и печеното месо — задача, непосилна за него. Особено в края на деня, когато зрението му значително отслабваше.

Тя погледна агнешкия котлет пред себе си. Дори чинията с храна беше тест, на който той беше обречен да се провали. Тя затвори за миг очи и се опита да си представи как ще нареже месото на парченца, като не вижда. Може би, ако упорстваше, накрая щеше да се научи криволяво. Но ако искаше да се научи с изтънченост, с приличие? Успехът ѝ не беше тъй сигурен.

Известно време те си подаваха ястията и се хранеха в мълчание. Рансъм продължаваше да пие, което не вещаеше нищо добро.

Когато десертът — прекрасен пай със свежи горски плодове — беше сервиран, Абигейл стана от масата и скоро се върна с голямата си подвързана книга. Явно не беше забравила обещанието си да им почете.

— Така — подхвана тя. — „Приказки за лека нощ“. Тази вечер ще започнем от началото.

Рансъм изруга под нос:

— Няма ли спасение от това?

— Моля ви, не ги четете — настоя Изи. — Той не бива изобщо да ги чува. Но ако все пак четете, спестете му поне началото. Баща ми се срамуваше от тези глави в онези първи години. Смяташе, че не са най-доброто, което е написал.

— Но това е началото. Човек трябва да започва от началото. Помнете ми думата, Ваша милост. Скоро ще потънете в разказа за Кресида и Улрих.

Госпожица Пелъм отвори книгата си, а Изи бе връхлетяна от непреодолимото желание да се пхне под килима. И да заживее там през следващите няколко години. Да царува от добро сърце като почти красивата кралица на домашните гадинки.

— Част първа — прочете на глас госпожица Пелъм. — Над Англия се беше свечерило. В малко селце извън града имало една къщичка. Къщичка с каменен покрив и свещ на всеки прозорец. А в нея имало стая. Стая със сребърни луни и златни звезди, нарисувани по тавана. В стаята имало легло. Легло с пурпурна завивка. В леглото имало момиченце. То се казвало Изи Гуднайт и все не щяло да заспи.

Сконфузена, Изи хвърли поглед към Рансъм на челното място на масата. Добре че все пак не беше ял нищо. Имаше такъв вид, сякаш с мъка щеше да задържи храната в стомаха си.

Госпожица Пелъм продължи да чете с детско гласче:

— Татко, ще ми разкажеш ли приказка? — примоли се малкото момиченце.

— Стана късно, Изи, малката ми — отвърнах аз.

— Моля те, татко. Страх ме е от тъмното. А от твоите приказки сънувам чудни сънища.

О, боже. Той простена. Едва чуто, но си беше стон. Изи също изпъшка.

Срамът скоро щеше да стане непоносим. Съвсем непоносим.

— Добре тогава — продължи Абигейл. — Угаси свещта, мила моя Изи, и аз ще ти разкажа една приказка. Някога, когато по земята живеели храбри рицари и красиви девици, живеело и едно хубаво и безстрашно момиче на име Кресида. Тя имала очи, зелени като изумруди, и кехлибарени коси, меки като свила.

Изи се подготви. Ето, започваше се. Нейното вечно проклятие от три думи. Тя изрече словата безгласно, докато госпожица Пелъм ги произнасяше:

— Точно като теб.

Госпожица Пелъм вдигна глава от книгата и погледна Изи в очите.

— Не е ли чудно? Трябва да призная, че все това се питам, откакто се запознахме. Дънкан, вас не ви ли гложди?

Дънкан кимна.

— Да си призная, госпожице Пелъм, и мен ме гложди.

— Изи, на този въпрос все ще можете да ни отговорите. Защо баща ви ви е описал с очи, зелени като изумруди, и лъскави, кехлибарени коси?

— Аз...

О, боже. Изи така и не се научи как да обяснява това. Нима отговорът не беше очевиден? Изи от приказките трябваше да е различна. Защото кой ще иска да чете приказка за някое смешно момиченце с рошава черна коса и светлосини очи. А още по-малко да си представя, че е на нейно място. Защото тя, истинската Изи Гуднайт, най-много можеше да се надява да бъде почти красива.

Защото тя не беше достойна.

— Защото баща ѝ е бил магаре — рече Рансъм. — Очевидно.

Абигейл и Дънкан ахнаха едновременно.

— Не — обади се Абигейл. — Много грешите, Ваша милост. Сър Хенри беше... той е бил най-добрият, любвеобилен баща, за когото едно момиче може да мечтае. Нали, Изи?

Рансъм отново ѝ спести неудобството да отговори.

— Много добре, оттеглям думите си. Баща ѝ е бил хитро магаре. Всички е успял да измами. Но ако добрият сър Хенри е бил такъв добряк и любещ баща, защо не е оставил на дъщеря си сигурен доход и уютен дом?

— Ваша милост, смъртта му дойде много неочаквано — намеси се Дънкан. — Трагедия.

— Наистина беше ненадейна — вмъкна Изи.

Абигейл се протегна през масата и взе ръката ѝ.

— Сигурно е било съкрушително. Цялата страна скърбеше с вас.

Рансъм поклати глава.

— Това не е извинение. На пръсти се броят в живота истински непредвидимите случайности и смъртта е една от тях. — Той махна да му сипят още вино. — Ако питате мен, сър Хенри Гуднайт не е бил подобър от амбулантен търговец на долнокачествен джин или търговец на опиум. Пробутвал е на хората сантименталните си приказки, а сетне продължавал да ги тъпче с нови, без да го е грижа колко народ е удавил здравия си разум в това сладникаво бласто.

Изи си каза, че речта му отива твърде далеч.

— Не сте длъжен да се възхищавате на приказките на баща ми — рече тя. — Но не говорете с пренебрежение за читателите и идеята за любовта. Кресиди и Улрих са просто герои. Моранглия е напълно измислена. Любовта обаче съществува. Тя е навсякъде край нас.

Той тръшна чашата с вино и завъртя глава, сякаш оглеждаше залата.

— Къде?

Тя не знаеше какво да му отвърне.

— Нима очаквате да ви я посоча като архитектурна забележителност? Ето я там, поставена в рамка, виси на стената.

— Вие казахте, че любовта е навсякъде край нас. Е, къде е? На тази маса седим четирима души, все възрастни хора. Нито един роман.

Нито един пример за любов.

— Но...

— Какво „но“? Положението ви не е тайна за никого, госпожице Гуднайт. Заради приказките на баща ви сте обречена да останете стара мома. — Той посочи иконома. — Нашият Дънкан десет години вежна тук по една лондонска слугиня. Ирландка с буйни къдрици и още побуйни гърди. Тя не го погледна повече от веднъж.

Дънкан понечи вяло да възрази, но Рансъм не му обърна внимание.

Той се извърна към Абигейл.

— Ами вие, госпожице Пелъм? Вие сте весела и, както се говори, хубавица. Баща ви е джентълмен. Къде са вашите ухажори?

Абигейл зяпаше нахапания си пай.

— Имах един.

— Аха. И къде е сега този един?

— Замина моряк — отвърна тя. — Зестрата ми е малка, а той беше втори син без никакво състояние. Нещата така и не стигнаха подалеч от приятелство. — Тя се усмихна едва. — Навярно не ни е било писано да се оженим.

Рансъм подпря крак на крака на стола.

— Ето на. Виждате ли? За пореден път студената действителност потъпква чувствата. — Той посочи с ръка от Изи и Абигейл до Дънкан. — Пренебрегната, нежелана, отхвърлен. Ни един щастлив край в кръга ни.

— Не е честно — възрази Изи. — Нашите истории не са завършили. Освен това ние сме четирима души в необятен свят. Аз всеки ден получавам писма от читателите на баща си. Хора с най-различни професии, които...

— Които са отчаяни и заблудени?

— Които вярват в любовта.

Той се облегна назад равнодушно.

— Все същото.

— Изобщо не е същото.

Изи го изгледа. Не разбираше защо бе станало тъй важно за нея да защити мнението си. Ако херцогът желаше да изживее остатъка от живота си в горчивина и самота, това си беше негово право. Но самодоволството му я караше да се наежи. Той не просто обиждаше

любовта. Той обиждаше нейните приятели, познати. Собствения ѝ тежък труд.

Най-съкровеният копнеж на сърцето ѝ.

Това не беше академичен спор. Спорът беше личен. Ако не съумееше да защити идеята за вечно щастие, как би могла да храни надежди за себе си?

Тя опита отново:

— Всички... е, почти всички... разбират, че приказките на баща ми са само приказки. Но любовта не е заблуда. — И след като той изсумтя изумен, тя настоя: — Не е.

Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Почакайте. — Стана от масата и тръгна заднешком към стълбите. — Почакайте ме тук за малко и аз ще ви докажа.

Хукна към горния етаж, после по коридора и накрая изтопурка нагоре по тридесет и четирите стъпала към кулата. Там взе да рови в писмата си, докато намери плика, който търсеше, стисна го в ръка и се спусна надолу.

Върна се запъхтяна и тържествуваща.

— Ето — рече, като стискаше старото писмо. — В ръцете си държа доказателство, че приказките на баща ми са променяли човешки животи. Доказателство, че любовта винаги ще тържествува.

— Трябва да се подкрепя. — Херцогът вдигна чашата си и пресуши до дъно виното. — Продължавайте.

Изи разгъна писмото и започна да чете:

— „Драга госпожице Гуднайт,

С вас никога не сме се срещали, но аз ви чувствам като своя близка приятелка. Дори сестра. Моята гувернантка започна да ми чете приказките на баща ви още когато бях шестгодишно момиченце и откакто се помня, добрите хора от Моранглия винаги са населявали сънищата ми, както сигурно и вашите. Когато научих за преждевременната смърт на сър Хенри, месеци наред плаках всяка нощ.

Вече пораснах, както навярно и вие. Тази година баща ми ме сгоди за кандидат, когото не желая. Макар да не е жесток и зъл човек, той е безчувствен и студен. Сигурна съм, че не ме обича и никога не ще ме заобича. Той иска да ме притежава и се зае да постигне целта си

с по-малко чувство и уважение, отколкото демонстрира купувачът на коне. Мисълта да заживея с него ме ужасява.

Това ще ви прозвучи съвсем познато. Не съм ли и аз като Кресида в тридесет и пета глава, когато баща ѝ я сгодява за онзи ужасен лорд Даркскъл^[1]? С изключение на кулата без прозорци и услужливите мишки, разбира се.

И както става с Кресида, моето сърце отдавна принадлежи на друг. О, госпожице Гуднайт! Ще ми се да го познавахте. И той като Улрих произлиза от беден род. Но неведнъж е доказвал колко струва с разбирането и предаността си, които не съм намирала даже у най-близките си приятели и роднини. Обичам го с цялата си душа.

Изправена съм пред страшен избор. Но потърсих съвета на сърцето си и взех смело решение.

Ще последвам примера на Кресида и ще избягам. Със или без помощта на мишките.

Не се съмнявайте. Утре ще се съберем с моята истинска любов и заедно ще се впуснем в приключението на живота ни. Дължим всички благодарности на вас, госпожице Гуднайт, и на скъпия ви баща, който живее в приказките си и в сърцата на цяла Англия.“

Една сълза гореше в крайчеца на окото на Изи, когато вдигна глава.

— Подписано е: „Искрено ваша в безкрайната си благодарност, лейди Емили Ривърдейл“.

Тя свали победоносно писмото. Ето нà. Рансът не може да не се развълнува, като чуе написаното.

И херцогът действително беше развълнуван.

Без да продума, той се надигна от стола си. Изправи се начело на масата — висок, мрачен, заплашителен като буреносен облак. Ръцете му бяха свити в юмруци. Изи очакваше всеки миг да започне да хвърля гръмотевици.

Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха.

Неизменният, добър Дънкан махаше с ръце, обезумял, за да привлече вниманието ѝ.

— Какво има? — прошепна Изи на иконома. — Какво става?

Дънкан посочи писмото в ръката ѝ с облепени очи и изрече безгласно: Това.

Това?

Ротбъри напусна гневно трапезарията, а тя прегледа набързо писмото, търсейки думите, които бяха причинили такава неочаквана, непоносима обида. Нищо, докато...

Докато погледът ѝ падна върху името на подателя. Сърцето и стомахът ѝ смениха местата си.

О, не. Не.

Емили Ривърдейл.

Лейди Шемили Ливърпейл.

[1] Darkskull (англ.) — черен череп. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 16

Божичко, ама че глупачка.

Писмото в ръката ѝ беше от годеницата на Рансъм. Вятърничавото момиче. Същата жена, която беше побягнала с фермера, а това бе довело до обезобразяването на херцога и близката му среща със смъртта. А тя току-що прочете писмото на глас като доказателство за вечната любов.

Изи подаде писмото на Дънкан в крачка. Сетне взе един свещник, а с другата ръка прибра копринените си поли.

— Трябва да го настигна.

И като забърза колкото можеше с тясната рокля и прилепналия корсет, тя хукна след него по коридора.

— Рансъм, почакайте.

Без да спира, той изстреля предупредително през рамо:

— Не сега!

Думите я уцелиха право в сърцето и я приковаха на място. Човек не можеше да пренебрегне с лека ръка тона му. В заповедта отекна тежестта и достойнството на единадесет поколения херцози.

Рансъм беше ядосан, обиден и на ръба да избухне.

Изи събра смелост и въпреки всичко го последва.

С мъка успяваше да не изостава. Той познаваше отлично стаите и коридорите, по които бродеше всяка нощ в тъмното.

Най-сетне сви в една стая и Изи успя да го застигне.

Беше се пхнал в библиотеката.

Колкото и да е странно, библиотеката беше единственото помещение, което Изи избягваше досега. Тя беше просторна и махагоновите лавици се издигаха величествено до тавана, но за истинския любител на книгите сцената беше мъчително тягостна. Един бегъл поглед още първия ден ѝ бе разкрил, че всички ценни и интересни книги са разграбени или изнесени. Единствените останали томове бяха скучни земеделски трактати и остарели алманаси, но дори

и те или бяха хванали плесен, или бяха прегризани до такава степен, че не ставаха за четене.

Някой ден, беше си обещала Изи, ще намери пари да ремонтира библиотеката и да я напълни отново с хубави книги. Книги с богати, кожени подвързии във всички възможни цветове: зелено, синьо, червено, кафяво. Някой ден ще прекарва дъждовните дни, свита в меко кресло край огромното каменно огнище и потънала дълбоко в някой вълнуващ готически роман.

Ала тази вечер трябваше да се примири, че ще изживее един наяве.

Тя спря насред библиотеката и остави свещника върху стара прашна маса.

— Рансъм, аз...

Той вдигна ръка и тя замълча.

— Предупреждавам ви, Гуднайт. Не ме предизвиквайте точно сега.

— Моля ви. Не искам да спорим. Само ми позволете да ви се извиня. Много, много съжалявам. Беше ужасно безразсъдно от моя страна да ви прочета това писмо. То пристигна отдавна, а аз така и не направих връзката. Не знаех, че това е вашата лейди Емили.

Херцогът избухна гневно:

— Значи, знаете!

— Да, знам.

Той направи две ядни крачки към нея. От светлината на свещта по белязаното му лице заиграха страховити сенки.

— Слушали сте хорските одумки за мен. А може би сте прочели нещо в камарата писма. Навирали сте си носа в тях без мен?

— Не — побърза да отрече тя. — Нищо подобно. Научих от Дънкан.

— Дънкан! Той ви е казал. — Херцогът изруга гневно и се обърна. — Това е то, значи. Не ми остана нито един човек на земята, на когото да вярвам.

— Не, не. Моля ви, не го приемайте така. — Докато говореше, тя се приближи, стопявайки дистанцията помежду им предпазливо, стъпка по стъпка. — Дънкан се безпокои толкова много за вас. Той не е искал да ви одумва, кълна се. И съвсем не ви е одумвал. Разказа ми

историята на някой си херцог на Мотфеъри и някоя си лейди Шемили, а аз си направих изводите.

— Мот какво?

Изи се тупна по челото.

— Няма значение. Моля ви, забравете, че съм казала нещо.

Преди да се опомни какво става, той врѣхлетя върху нея. Улови я за кръста и я притисна в стената, опасана с празни лавици.

— Предупредих ви — изрѣмжа той. — Предупредих ви да не ме предизвиквате. Сега ще си го върна.

Той се хвана здраво за лавиците, улавяйки я като в клетка между ръцете си. Бедрата ѝ се притиснаха в твърд ръб. Още един я подпираше на тила. Миризмата на вино стана нетърпима.

Херцогът я бе приклепил и тялото ѝ реагираше, както би реагирало всяко живо същество, хванато в капан. Косъмчетата на врата ѝ щръкнаха. Дробовете ѝ работеха като духало, поемайки и изпускайки въздуха. Сърцето ѝ биеше с див, гръмовен пулс в гърдите ѝ.

— С-съжалявам — заекна тя. — Много съжалявам.

— Съжалявате? За какво? Съжалявате, че ми прочетохте онова писмо? Съжалявате, че ме е заболяло? Съжалявате, че имате прѣст в разгромяването на живота ми?

О, боже. Значи, все пак я обвиняваше!

— Съжалявам — рече тя предпазливо, — че лейди Емили така и не е разбрала що за човек сте.

— Ами! — Той плъзна ръка на кръста ѝ. После нагоре, после надолу по лъскавата, гладка коприна, проследявайки лениво извивките на гърдите и хълбоците ѝ. — И що за човек съм аз?

— Добър човек. Човек, който през една част от времето се държи грубиянски, а през останалата — отвратително арогантно. Но когато трябва, е предан и готов да закриля другите. Вие сте трѣгнали подире ѝ, Рансѣм. Хукнали сте да я гоните, а сте могли да я оставите да си замине.

— Да, хукнах подире ѝ. Но ако си мислите, че това ме превръща в героя от нейните приказчици, нищо не сте разбрали. Всичко, написано от нея, е истина. Аз не я обичах. Никога нямаше да я заобичам. За нея аз винаги бях злодеят.

Аз не я обичах.

Вместо да си отдъхне, че чувствата му не са били засегнати, Изи изпита егоистично успокоение за своите.

— Вие нямате представа. — Той се приведе към нея. Горещият му дъх премина по ухото ѝ. — Нямате представа как се изкушавам да ви погубя. Точно тук и сега. Отмъщението би било тъй дяволски сладко. Любимата непорочна девойка на Англия разтваря широко бедрата си за моя жезъл.

Краката ѝ се подкосиха от похотливите му думи. Въздухът не ѝ достигаше. Тези ужасни стегнати връзки на корсета. С всяко учестено дишане гърдите ѝ се надигаха от преградата на червената коприна. Върхчетата на зърната ѝ се бяха втвърдили от божественото триене.

— Вие не бихте постъпили така. — Тя преглътна мъчително. — Не сте от хората, които биха злоупотребили.

— Няма защо да бъда от тях. — Бръкна под полите ѝ. — А просто от хората, които не връщат покани.

Подпъхна ръка под коляното ѝ, вдигна го, избута го настрани и подпря петата ѝ на първата лавица над земята. С помощта на собствения ѝ крак я закова в тази непристойна поза.

Сърцето ѝ спря, когато отмести надиплените ѝ поли настрани. Отдолу тя не носеше нищо друго, освен дълги чорапи. Но не можеше да се реши да възрази или да избяга. Пламенното му докосване я вълнуваше и тя усети растящата си възбуда още преди той да я обгърне.

Не искаше да се връща в трапезарията и да продължава да се преструва. Искеше да остане тук с него, необузdana, пламтяща от страст. Опияненият ѝ, забързан отговор на ласките му... Той беше честен. Копнежът, който се трупаше между краката ѝ... Той беше истински.

Плъзна палец над гънката и нежно я разтвори за обследванията си. Тялото ѝ се разтърси от насладата и тя се улови за близката лавица за опора.

— Да. — Простена Рансъм. — Знаех си. Знаех си, че ще се къпеш в роса заради мен.

Прямите думи я подлудиха. Той приплъзна пръст в нея, а тя прехапа устни, за да не извика с пълно гърло.

Да!

Той знаеше точно за какво копнее тя. Движеше пръст навътре, навън и с всеки път потъваше по-дълбоко.

Ала това пак не ѝ стигаше. Тя залюля бедрата си напред и назад, като се мъчеше да го притегли още, още по-навътре в себе си. Жадуваше го. Жадуваше проникването му в дълбините ѝ.

— Никой друг не подозира, нали? Какво палаво, буйно момиче сте. Никой не вижда онова, което виждам аз. Никой друг мъж не ви е карал да се гърчите, да се задъхвате, да стенете!

Тя изви гръб и откликна без дъх:

— Никой!

— Само аз. — Пръстите му проникнаха надълбоко. — Кажете го.

— Само вие.

С тих, одобрителен стон той сведе глава и обсипа гърдите ѝ с целувки. Дръпна със зъби корсета надолу. Преди да успее да му каже, че е взела роклята назаем, пък и тя бездруго вече се опъваше по шевовите, усети как платът се раздра.

Гърдите ѝ се изляха напред и тя напълни дробовите си с опияняващ въздух.

— Да. — Той освободи гърдите ѝ от банелите и описа кръг с език около зърното ѝ. — Знам какво жадувате.

Плъзна ръце до кръста ѝ. Вдигна я на десетина сантиметра от земята и я настани на следващата лавица. Събра полите ѝ на кръста и се пхна между краката ѝ.

— Ако искате да спра, кажете ми. — Гласът му беше пресипнал. — Няма нужда да пицците. Няма нужда да ме блъскате. Само трябва да ми кажете.

Изи не знаеше какво да отвърне. Тялото ѝ жадуваше неговото. Това беше сигурно. Но нима това щеше да бъде първото ѝ и може би единственото любене? Потайно, гневно съешаване върху прашните лавици? Той не би правил любов с нея. Той би се възпротивил срещу самата идея за любов.

— Аз... — Тя си пое дъх с усилие. — Не казвам „не“.

Той изстена и я повдигна тъй, че бедрата ѝ го яхнаха през кръста.

— Но казвам „не така“. Аз искам чувства. Искam нежност. Мисля, че вие също ги жадувате.

Той прекара пръсти надолу по гръба ѝ и плъзна език по гърдта ѝ.

— Прокълнете нежността. Да вървят по дяволите чувствата. Аз не съм мъжът, който ще задоволи копнежите на сърцето ви, но мога да ви дам всичко, всичко, което тялото ви жадува.

— Само защото...

Той засмука зърното ѝ и гласът ѝ секна, удавен от поредната вълна блаженство.

Тя вплете пръсти в косите му и опита пак.

— Само защото тя е избягала от вас, не значи, че жените не могат да ви обичат. Рансъм, аз... аз знам, че у вас има повече, отколкото показвате на света.

— Има много, много повече. — Той притисна таза си в нейния и твърдият хълм на члена му погали ядката ѝ. — Може да го имате. Точно толкова дълъг, твърд и надълбоко, колкото искате.

Ох. Ох, как го искаше.

Той се притисна в нея с твърд, упойващ ритъм. Топлата, изтъркана от времето кожа галеше бедрата ѝ. Изи изплака и се хвана за лавицата, неспособна да направи нищо, освен да се държи здраво по време на ездата.

С всяко завъртане на хълбоците му тя политаше по-нависоко. Приближаваше екстаза.

И той го разбираше.

— Излейте се заради мен. — Той пхна ръка между телата им и пръстите му отново я изпълниха отвътре. Докато ги движеше напред-назад, дланта му притискаше перлата ѝ. — Трябва да го почувствам. Трябва да ви чуя.

В гърлото ѝ се надигна тънък вик наслада.

— Името ми. — Той мушна пръсти по-навътре. — Кажете името ми. Искам да знаете, че това съм аз.

— Рансъм! — Тя стисна силно лавицата.

И тогава ненадейно...

Нещо се отвори.

С трясък и свистене целият ѝ свят се завъртя на оста си. Запращайки и двама им в тъмница.

— Как...? — Тя се задъхваше. — Какво стана?

Проклет да е, ако знаеше. В един миг беше в рая. Изи изричаше името му на пресекулки, стиснала здраво в горещите си глъбини пръстите му... А победата беше в ръката му.

Миг по-късно двамата слязоха в ада. Цялата стена заедно с лавиците се бе завъртяла и ги бе изплюла тук.

Където и да беше това „тук“.

Той не би могъл да каже. Знаеше само, че вътре беше душно. И влажно. Миришеше на гнило и вековна плесен.

— Дали не е таен проход? — попита Изи, все тъй задъхана.

Той отдръпна ръката си от треперещата ѝ плът и свали полите ѝ толкова, колкото посмя. Но продължи да я притиска към лавицата с таза си, без да я пуска на земята. Един господ само знаеше какви гадости и чии останки се валяха в краката му.

Със свободната си ръка Рансъм опипа пространството.

— По-скоро е тайник. Ако някога е имало коридор, явно е бил зазидан.

— Сигурно е било бърлогата на свещеник. Скривалище. Строили са ги през шестнадесети век, когато католицизмът бил забранен. Но все трябва да има изход. Някакъв лост или...

— Оставете на мен.

Той опипа лавиците, подръпвайки и бутайки всяка. Нищо. Засили се с тяло към едната страна на стената, за да я завърти в обратната посока. Нищо.

— Дънкан и госпожица Пелъм ще дойдат да ни потърсят — рече той. — Щом чуем стъпки, ще викаме за помощ.

Тя го улови за връхната дреха. Той едва дишаше.

— Само не ме оставяйте.

— Какво има? Ударихте ли се?

Той усети как главата ѝ се поклати. Ръцете ѝ потърсиха реверите на палтото му и се свиха в юмруци.

— Просто... много е тъмно и аз...

— И вие не обичате тъмното. Спомням си.

Тя зарови глава в рамото му.

Богове на небесата. Изи не преувеличаваше. Това не беше просто страх, а ужас. Той го долавяше в потръпването, пробягващо под кожата ѝ. Чуваше го в учестеното ѝ дишане. Същата жена, която стоеше предизвикателно в лицето на прилепи, плъхове, призраци и херцози, беше вцепенена от страх...

От тъмното.

Рансъм не намери сили да се пошегува или да злорадства. Цялата му гневна похот се претопи в мрачна меланхолия. Той плъзна ръце по гърба ѝ и я притисна силно до гърдите си. Защото разбираше този страх, както познаваше собственото си сърце. Той бе тази злочеста душа, останала неотдавна самотна и уплашена в пъкъла на тъмнината.

— Всичко е наред — успокой я той. — Тук е тъмно, но вие не сте сама. Аз съм тук.

Тя продължи да трепери.

— Т-толкова е неловко и детинско. Така е, откакто навърших девет.

— Какво се случи тогава?

Виждаше му се късно на тази възраст да изпитва ненавист към тъмнината. Може би, ако говори за случката, това ще прогони страха ѝ. Най-малкото щеше да запълни тишината.

— Някога прекарвах летата на гости на леля си в Есекс. Тя нямаше дъщери. Само един син, Мартин. Може да съм го споменавала.

— Онзи, който ви беше хвърлил в езерото?

— Да. — Гърдите ѝ се повдигаха от забързаните дихания. Тя разказваше с кратки словесни пориви. — Точно той. Жалко, противно момче. Завиждаше ми, мразеше ме. Искаше да си замина. Щом ме свареше сама, почваше да ме бие и да ме обижда жестоко. Когато обичайният му тормоз не даде резултат, се опита да ме хвърли в езерцето. След като и така не се отърва от мен, един ден ме залови в градината, завлече ме в зимника и ме заключи там. Намираще се на трийсетина крачки от къщата и, естествено, беше под земята. Никой не чу виковете ми. Мина цяло денонощие, докато ме открият. А Мартин осъществи желанието си. Аз плаках толкова истерично, че леля Лилит ме прати у дома. Оттогава мразя тъмното.

Рансъм започваше да разбира.

— Ето защо са били приказките за лека нощ. Било ви е страх от тъмното.

— Да.

— И ето защо винаги сте в залата, когато се събудя на сутринта. Защото и сега ви е страх от тъмното.

Тя въздъхна бавно.

— Да.

Той изруга грубо и я погали по гърба.

— Този ваш братовчед е бил един малък, долен кучи син. Дано си е получил заслуженото.

— Ни най-малко. Сега е един напълно зрял кучи син, който пожъна всичките награди за злосторничеството си.

— Как така?

— Единственото завещание на баща ми е било изготвено още преди моето раждане, когато е навършил пълнолетие. Аз дори не знаех за съществуването му, а той така и не го е преработил. В него оставял всичко на най-близкия си наследник от мъжки пол, тъй че...

— Братовчед ви е наследил всичко.

Тя кимна.

— Когато Мартин дойде да си получи къщата и всичките ни вещи, аз си казах, че навярно е улегнал с годините. Може би двамата щяхме да успеем да се споразумеем. Но не. Той си бе все същият злонамерен, дребнав мерзавец, а сега ме мразеше още повече заради успеха на баща ми. Взе ми всичко — до последния писец. И то със задоволство.

Рансъм стоеше неподвижен. Не искаше да я плаши. В същото време гневът гореше в жилите му като буен, опустошителен пожар. Той се отказа от плана да чакат Дънкан и госпожица Пелъм да ги намерят. Беше толкова бесен, че можеше с тяло да пробие стената.

— Умълчахте се — рече тя.

Той си пое дъх, опитвайки да уталожи яда си.

— Упражнявам се в творческо мислене. Дали да хвърля братовчед ви на глутница изгладнели чакали? Или да гледам как цял пасаж пирами оглозгват месата му?

— Хубава задача. — Тя се засмя. — Ще питам лорд Перегрин какво мисли по въпроса.

Известно време мълчаха.

— Как я понасяте? — попита тя. — Как понасяте тъмнината през цялото време?

— Отначало не беше лесно. — Сериозно омаловажаване. — Но с времето свикнах. Тъмнината плаши, защото ни се струва безкрайна. Но не е тъй необятна, както изглежда. Човек може да я изследва, да изучи формата ѝ, да я измери — точно както можете да видите стаята с очите си. Човек разполага с ръцете, носа, ушите си.

— Аз разполагам с ума си — прошепна тя. — Това е най-лошото. Не друг, а умът ми запълва мрака с ужасни неща. Имам твърде развинуто въображение.

— Хлопнете му вратата тогава. Никакви приказки и чудновати истории. Съсредоточете се само върху нещата, които можете да усетите със сетивата си. Какво има пред вас?

Тя допря длани в тънката му, хладна риза.

— Вие сте.

— Какво има от двете ви страни?

— Ръцете ви.

— Какво има зад вас?

Тя пое бавно дъх.

— Дланите ви. Дланите ви са на гърба ми.

Той я погали, за да я стопли.

— Не ви трябва да знаете друго. Аз ви държа. Ако в мрака има страшилища, ще трябва да минат през мен.

След малко треперенето ѝ се поуспокои. Напрежението в гърдите ѝ донякъде намаля.

— Толкова сте голям и силен — измърмори тя.

Той не отвърна.

— И миришете много успокоително. — Тя отпусна чело върху рамото му. — На уиски и кожа. И на куче.

Описанието изтръгна смях от него.

— Вече се учите. Има много неща, които може да разберете за хората, без изобщо да ги виждате. Миризми, звуци, тъкани. Понякога ме учудва колко малко внимание съм обръщал на подобни неща, преди да бъда ранен. Ако има дар в ослепяването, то е, че сега забелязвам неща, които иначе бих пропуснал.

Жената в ръцете му, да речем.

Ако само преди година-две пътят му се бе пресякъл в двореца с този на Изи Гуднайт, беше сигурен в едно. Никога не би спрял погледа си върху нея. Тя беше чернокоса, нежна и скромно облечена. Невинна, неуверена в привлекателността си. С една дума, не беше негов тип. Очите на херцога обикновено се зарейваха към по-жизнерадостни, светлокоси жени.

В този случай те щяха да му свършат лоша услуга.

Защото тази жена... тя беше откровение. Всеки път, когато я взимаше в обятията си, отново го изпълваше удивление от топлината и мекотата ѝ. От свежия зелен мирис на косите ѝ и от сладостта на див мед в гласа ѝ. От инстинктивната ѝ страст.

И от нежността ѝ. Тя плъзна ръце надолу и го прегърна през кръста.

Притисна лице в гърдите му.

Сгуши се.

Ето че отново си беше тя.

— Е, ако повишеното внимание към неща, които иначе бихте пропуснали, е най-хубавото на слепотата, кое ѝ е най-лошото? — попита го Изи.

Боже. За тази чест имаше твърде много претенденти. Тя можеше да се досети за повечето. Други дори не би проумяла, а и той никога не би ги изрекъл пред нея.

— Научих се да мразя изненадите — рече той и сам се изненада от признанието си. — Сега съм човек на навика. В ума си имам карта на всяка стая в замъка, на всяка фотография и свещник. Принуден съм да оставям всяко нещо там, където съм го намерил, иначе съм загубен. Чувствам се като стар мърморко и се оплаквам от всичко неочаквано.

— Мен не очаквахте.

— Да, не ви очаквах.

— Аз промених навиците ви. Премествам туй или онуй из картата в ума ви.

— Да, премествате.

Тя повдигна глава от гърдите му.

— Разбирам защо не ме искахте в замъка. Аз бях изненада. Навярно сте ме мразили.

Той я погали по лицето.

— Не ви мразех.

— Е, ако отначало не сте, сега имате всички основания. Рансът, трябва да ми повярвате. Много съжалявам. За писмото, за замъка, за лейди Емили. За всичко. Имате пълно право да...

— Шшт, тихо, Гуднайт. Попаднахме в капана на тази тясна, тъмна ниша. В момента едва ли можем да се разбираме по-добре. Мисля, че сега не е времето да ме подсещате за многото сериозни

причини да негодувам срещу вас и да презирам всичко, което защитавате.

— Добре. — Тя въздъхна дълбоко. — Като се замисля, може би не бива да чакаме да ни се притекат на помощ. Тук някъде все трябва да има лост.

— Аз ще го намеря.

— Не, на мен се пада. — Изи се отдръпна. — Може би трябва да пресъздадем позата, преди стената да се завърти. Вие бяхте между краката ми, а аз се държах за лавицата някъде... тук.

Рансъм покорно застана на мястото си, повдигна я за хълбоците и се почувства като магаре. Нима наистина я бе държал в тази поза? Разкрачена широко, с крака, увити около кръста му, докато той се блъскаше в нея и предявяваше похотливи желания само за да докаже нещо на наранената си гордост?

Да. Изглежда, така бе направил.

— Да видим. Как беше? О, да. Вие бяхте пъхнали пръстите си в мен и ме молехте да кажа името ви, а сетне...

— Не може ли да минем без подробностите?

По дяволите! Тя беше девица без пари и дом, станала жертва на номерата на баща си като всички други. Рансъм се отврати от себе си. Тя също имаше всички основания да го презира.

— А сетне — тя се протегна нагоре, тялото ѝ се изви — ... струва ми се, че дръпнах тук...

Чу се свистене.

ГЛАВА 17

Светът на Изи отново се преобърна.

Стената се завъртя на оста си и ги изблъска обратно в библиотеката. Този път обаче тайната врата не се затвори докрай. Засили се и спря на средата.

Двамата полетяха напред по инерция.

— Ох!

Рансъм се извъртя във въздуха, прегърна я и пое тежестта при падането.

Тя тупна върху него задъхана.

— Благодаря ви.

Той я пусна.

— Не ми благодарете. Аз просто...

— О, недейте. — Тя се усмихна и притисна пръсти до устните му. — Тихо, не си правете труда.

Изи не искаше да слуша поредната реч за това що за кучи син е Рансъм и как животът му е бич за приличието и романтиката.

Всичко беше различно сега. Той я бе успокоил в тъмното. Двамата бяха споделили своите най-съкровени мисли и спомени. Той бе заплашил злия й братовчед с две измислени, ала очарователно кървави кончини.

Между тях имаше разбирателство. Поне мъничко.

Но най-вече Изи бе научила отвъд най-нищожното съмнение, че цялото бръщолевене какъв безсърдечен злодей е... не беше нищо повече от бръщолевене.

Само за да го докаже... за да си върне за грубите му, чувствени игрички... тя се наведе и го целуна нежно по челото.

И остана така миг-два, без да отлепя устните си.

Така ти се пада, добри човече.

Сетне стана и се помъчи някак да се покрие с размъкнатия корсет и разкъсаната рокля. Той остана да лежи върху стария килим.

— Ударихте ли се?

Той отпусна ръце отстрани.

— Не, загинах.

По коридора отекнаха шумни стъпки. Абигейл и Дънкан завиха зад ъгъла и влетяха в библиотеката.

— Мили боже! — извика Дънкан. Отиде право при Рансъм и огледа праха и калта по дрехата му.

— Ето ви най-сетне. Къде ли не ви търсихме! — Абигейл се затича към Изи, поглъщайки с поглед разкъсаните дрехи и разрошените ѝ коси. Сетне видя Рансъм, който лежеше на пода. — Божичко! Какво е станало?

— Ние... попаднахме в капан. — Като не можа да намери думи, за да обясни, Изи посочи свещеническия тайник с надеждата, че останалото ще бъде очевидно.

Абигейл изпищя.

— Е, не беше чак толкова страшно — рече Изи. — Успяхме да се измъкнем. Но много съжалявам за роклята ти.

— Не, не — рече Абигейл отмаляло и завъртя Изи към тайника. — Вижте.

Изи погледна.

— Това...? — Тя наклони глава и се приближи, докато не остана никакво съмнение. Сетне затисна уста. — О, боже!

Там, закътани в сенчестия, пращен ъгъл на тайника, лежаха кости.

Човешки кости.

Двамата с Рансъм са имали компания в тъмното.

Откритието сложи бърз край на вечерята. Столетните останки ги умееха тези работи.

Рансъм изпрати да повикат съдията и викария и двамата цял час спориха как да постъпят с костите. Дали е необходимо да се състави протокол; дали останките могат да се погребат на осветена земя и прочие. Макар да бяха открили костите в тайник за свещеници, човекът като нищо може да е бил скитник, контрабандист или крадец. Нямаше как да се определи и дали приживе е бил протестант, или католик и тъй съдията и викарият приеха с благодарност предложението на Изи да погребат костите в параклиса на замъка.

Вдигнаха останките с толкова достойнство, колкото беше възможно, и ги положиха под един камък на пода в параклиса.

Викарият прочете молитва.

А щом той си замина, взимайки със себе си госпожица Пелъм и Изи, Рансъм остана сам. И реши да почете мъртвеца по друг стар обичай. С тежък запой.

Беше на втората чаша уиски, когато чу леки стъпки да прекосяват залата.

— Призрак ли си? — попита той.

— Не вярвам в призраци, забравихте ли?

Изи.

Тя извървя останалата част от залата.

— Абигейл предпочете да спи у дома си тази вечер. Не я виня.

— Нито пък аз. — Той беше предположил, че Изи също ще остане да преспи у тях.

Но не. Тя се бе върнала при него.

Някакво неназовимо, немислимо чувство изпълни гърдите му. Той го отдаде на уискито.

Изи спря пред камината.

— Защо гасне огънят?

— Всички нови прислужници напуснаха. Никой не иска да работи в призрачен замък на ужасите.

— О. — Тя хвърли дърва в огъня и ги побутна с ръжена. — Ами Дънкан?

— Изпратих го в селската кръчма. Имаше нужда да пийне едно, а не е от хората, които пият сами.

— Но той нямаше да е сам. Щеше да бъде тук с вас.

— Аз обаче съм от хората, които пият сами. — Той отпи още една глътка. Силното уиски го изгори отвътре. — А вие защо не останяхте с госпожица Пелъм?

— Тя ме покани. Но ѝ отказах.

— Едва преди три часа намерихме мъртвец зад стената. И прекарахме десетина минути в неговата компания. Не се ли боите да останете тук тази нощ?

— Разбира се, че се боя. Винаги ме е страх, всяка нощ. Това би трябвало да ви е известно вече. Но това е моят дом. Твърде дълго чаках да имам истински дом, за да хукна при първия — е, при третия или четвъртия — спомен за неприятност.

Тя издърпа стол и седна.

— И ако трябва да съм честна, има още една причина да се върна. — Гласът ѝ се смекчи. — Тревожех се. Не исках да оставате сам.

Мили боже. Как така тази жена гледаше света през тънкия воал на някакви приказки за деца, но притежаваше орлов поглед, станеше ли дума за слабостите на Рансъм? Колкото и дребен да беше недостатъкът му, колкото и да се мъчеше да го скрие... тя откриваше слабото му място и забиваше орловите си нокти в него.

Изи се премести в креслото до неговото.

— Останките на този беден човек... — Той усети потръпването ѝ. — Това дойде като шок за всички ни. Но вас наистина ви разстрои.

Вярно. Разстроило го беше доста. Защото това можеше да е той.

Херцогът се наведе напред и главата му увисна към пода. След двеста години това можеше да бъде той. Една торба съсухрени, забравени кости в замъка.

— Трябва да знаете, Гуднайт, че провалихте всичките ми планове.

— Всичките? Нима? Добре съм се справила, значи.

— Не бъдете тъй самодоволна. Не бяха много. Всъщност беше останал само един — да не мърдам оттук, докато се превърна в прах. — Той се изправи в креслото и прокара ръка през косата си. — Тогава пристигнахте вие.

— Не ми казвайте, че сте открили отново желание за живот и това се дължи на мен. — Тя се плъзна още по-навътре в креслото и коприната зашумоля. — Няма да мога да ви позная.

— За бога! Недейте!

— Какво съм направила?

— Усмихвате се.

— Откъде знаете, че се усмихвам?

— Чух ви. По дяволите, почувствах усмивката ви. Топла, нежна и... — Той се навъси. — Пфу!

Тя издаде тънък звук.

— О, Рансъм!

— Та това е още по-зле. — Той повдигна рамене, като че искаше да предпази слуха си. — Ето, виждате ли, затова провалихте всичко. Просто питайте онзи приятел зад стената. От векове насам замъкът „Призрак“ е бил най-подходящото място, което човек би могъл да

намери, за да изгние в него. Но вече не. Сега тук има завеси и официални вечери. Това е нетърпимо.

— Може би — рече тя нежно — това означава, че трябва да се върнете в Лондон. Обратно в света на живите.

Той поклати глава. За какво да се връща? Там не го чакаше нищо.

Нямаше истински другари. Никога не ги бе търсил. Той беше херцогът на Ротбъри, един от най-знатните и богати люде в Англия. Не му трябваше да се увърта около този или онзи и да се домогва до признание, а всеки, който се опита да спечели благоразположението му, беше кандидат за недоверието му. Такива хора търсеха само изгода за себе си.

Колкото до враговете му... В младостта си той бе трупал врагове, както малките момчета трупат лъскави камъчета. Ако хората го мразеха, поне честно си бе заслужил отвращението им. Пък и враговете му не можеха да му сторят злини. Той беше неуязвим.

Точно до мига, в който стана уязвим.

Проклети очи! Как пък точно тях изгуби. Ако беше ръка, щеше да се оправи и без нея. И крак би дал. Даже двата. Ако не възвърнеше зрението си, вечно щеше да му се налага да разчита на друг за делата си. Беше станал затворник на собствената си младежка арогантност. Останал бе сам, без довереник.

Е, поправи се той неохотно, тази вечер това не беше съвсем вярно.

Точно в момента не беше сам. Рансъм не помнеше някога да е усещал тъй силно нечие друго женско присъствие. Остротата на възприятията му беше болезнена. Изи го погубваше по хиляди дребни начини.

Подкладеният огън запращаше към него горещи вълни и всяка една ухаеше на нея. На дим и диви цветя. Близостта ѝ го опиваше.

Чу я как сваля фибите. Една по една, тънките метални пръчици подрънкваха върху масичката. Всяко потропване разтърсваше тъпанчетата му като барутен взрив.

Тогава тя въздъхна. Съвсем тихо, нежно дихание. Звукът премина през гърдите му като ураган, способен да поваля дървета.

Иронията не му убягна.

Бяха сами. Той беше малко замаян от уискито, а тя твърде уязвима. Моментът беше идеален да продължи с плана си да я погуби.

Можеше да подложи на обсада девичето ѝ покривало. Безмилостно да разкъса задръжките ѝ. Да открадне час-два преходна наслада, преди да докаже отвъд всяко съмнение — романтизмът е упражнение по доброволна самозаблуда и нито една, нито една история не свършва с добър край. Поне не в този замък и не с мъж като него.

В плана му имаше само една пречка.

Харесваше я прекалено много, за да го изпълни докрай.

— Трябва да се оттеглите за нощта — рече той мрачно. — Още сега.

— Да. — Тя се прозина. — Май трябва.

Ала не си тръгна веднага. Надигна се от стола и започна да ходи насам-натам. Отначало той си помисли, че си взима свещ, за да си свети нагоре по стълбите. Но защо се бавеше толкова?

Той се ослушва цяла минута в подрънкването на железните поставки за дърва в камината, в шумоленето на дрехи, в лекото поместване на един от столовете, докато най-сетне прозря истината.

— Спрете. — Рансът скочи на крака. — Спрете веднага.

— Какво да спра? — В гласа ѝ се долавяше явна нотка на вина.

— Спрете онова, което правите.

— Не знам за какво говорите.

— Напротив, знаете. — Тръгна към нея. — Току-що побутнахте онзи стол към масата. А преди това закачихте палтото ми на закачалката.

— Много добре, заловихте ме. Повикайте съдията. Вържете ме на позорния стълб заради прекомерна спретнатост.

— Това не е спретнатост, Гуднайт. Знаете, че не е.

Това нямаше да ѝ се размине. Той знаеше отлично с какво се бе заела. Подреждаше стаята, преди да се качи, за да нощува горе. Уверяваше се, че всеки стол, възглавничка и ръжен са по местата си.

Заради него.

Това не беше просто спретнатост. А разбиране, грижовност. Но при неговото емоционално състояние тази вечер подобно поведение бе опасно. Все едно как Изи щеше да изпише думата.

— Ще ви изпратя до кулата. — Той ѝ предложи ръката си, преди да го е обвинила в кавалерство, галантност или нещо друго, също толкова нелепо. Мотивите му бяха изцяло възмутителни.

Искаше му се да е близо до нея, да се изкачат рамо до рамо до горния етаж. Искаше му се да я води по коридора, да плъзне ръката си на кръста ѝ и да я остави там. Искаше му се да усети гъделичкането на разпуснатите ѝ къдрици по ръката си.

Искаше му се...

Божичко, как я желаше. Цялата!

— Стигнахме. — Тя спря пред свода, водещ към стаята в кулата.
— Лека нощ, Рансъм.

Той постоя, броейки стъпките ѝ нагоре. Едно, две, три, четири...

— Goodnight.

Тя спря. После се върна няколко стъпала надолу. Едно, две...

— Отпращате ли ме, или ме викате? — попита Изи. — „Goodnight, ела тук?“ Или „Good night, вървете си?“

По дяволите, и той самият не знаеше. Думата просто се изтръгна от него. Предполагаше, че чувството зад нея беше нещо като: „Гуднайт, свалете всичко от себе си, увийте краката и ръцете си около мен и никога не ме пускайте“.

— Петнадесетото стъпало. Малко по-тясно е от другите.

— Ах, не сте искали да падна и да се ударя. Колко мило.

— Не е мило. — Той стисна зъби. — Днес вече събрах една купчина кости. Не ми се иска да се боря с втора.

— Дори така да е. — Тя го погали по лицето. — Благодаря ви.

Върховете на пръстите ѝ се спряха на бузата му като съзвездие от неочаквана нежност. Той обви пръсти около китката ѝ с намерението да я отдръпне от себе си.

Вместо това погали с палец развълнувания ѝ пулс. Кожата ѝ там беше тъй гладка. Пред вътрешния му взор разцъфнаха цветчета. Във всички оттенъци на розовото. И след като явно бе прекрачил границата на сантименталната лудост и нямаше накъде повече да се посрами...

Той поднесе китката ѝ към устните си. И целуна нежното, скъпо пулсиране като някой проклет, влюбен глупак.

Бог да те благослови.

Пусна я и стисна очи. И бездруго висеше на тънка нишка. Ако в този миг зрението му по чудо се възвърнеше, тя нямаше никакъв шанс.

— Имайте милост към един съсипан мъж. Вървете в стаята си.

Той остана в началото на стълбището, заслушан в леките ѝ стъпки, които се виеха нагоре към кулата. Душата му гореше от

болезнен копнеж да я последва. Подпря се на свода и стисна камъка, борейки се с желанието си.

Когато последните ѝ стъпки заглъхнаха, той се обърна и тръгна. Беше стигнал края на коридора и изброил половината стъпала по обратния път към залата, когато чу вика ѝ:

— Рансъм!

Застина с ръка върху камъните. По гърба му пробяга хлад.

— Рансъм, елате веднага!

И тогава за миг той осъзна всичко. Осъзна защо бе вървял всяка нощ в мрака през замъка. Заучавайки дължината и ширината на всяка стая, свод, коридор, стълбище. Не за да върне силите си и да овладее пространството, което сега беше негов дом и затвор. Беше правил всичко това с една-едничка цел:

За да стигне при нея.

В този миг. Колкото бързо можеха да го отнесат краката му.

ГЛАВА 18

Изи стоеше наред стаята, застинала в изумление. Стъпките на Рансъм приближаваха с гръмовен ек по стълбището.

Той нахълта в стаята, задъхан и почервенял. На челото му се бе струпал буреносен гняв и от него белегът излизаше като светкавица.

— Изи, какво има? Говорете. Ранена ли сте?

— Не. — Тя се почувства ужасно, задето го бе уплашила. — Нищо подобно.

— Кажете ми.

— Заради това е. Вие ли го направихте? Няма кой друг да е бил.

— Кое?

— Свещите. Навсякъде из стаята има свещи.

Тя се завъртя бавно в кръг. След последното ѝ влизане тук някой бе поставил дузина стенни свещници по стените. Във всеки от тях бе запалена свещ. Освен това на тоалетната масичка имаше два свещника и един на масичката до леглото ѝ. Броят им бе разточителен и неразумен — свещите изпълваха стаичката с достатъчно светлина, че да си съперничат с някоя звезда, а топлината им бе покачила температурата с няколко градуса.

Изи беше поразена.

Това можеше да е дело само на Рансъм. На никого друго не беше казала.

Тя подсмръкна, за да спре сълзите си.

— Долу ме смъмрихте, че съм побутнала един стол и съм окачила палтото ви. А сетне... това? — Тя изтри очите си. — Рансъм, това не е честно. Защо сте направили нещо толкова...

— Това са само свещи.

Тя поклати глава. Той не може да не разбира, че това не са просто свещи. Това беше грижовност. Тя не му беше безразлична, той се бе погрижил за нея и това чувство ѝ беше тъй непознато, че не знаеше какво да прави с него.

В отчаянието си Изи размаха ръце, като че можеше да го прогони. Но това не помогна.

— За бога! — Рансъм се приближи. — Придавате твърде голямо значение на всичко. Свещите са, за да ви държат тук. В стаята ви. Далеч от мен. Всяка нощ се промъквате в тъмното долу и ме будите преди изгрев-слънце. Не можех да разбера какво ви липсва тук. Опитах какво ли не. Одеяла, мангал, писалище.

Тя се хвана за врата.

— И тях ли вие сте донесли? А аз си мислех, че Абигейл...

Той поклати глава.

— Не. Знам какво си мислите и ви казвам, че нещата не стоят така. Не е това, което изглежда.

— Дано. — Тя отново обходи с поглед огряната от свещи стая. — Защото всичко изглежда... мило. Изглежда... — Тя преглътна мъчително. — О, Рансъм, толкова е романтично!

В израз на безсилие той прекара и двете си ръце през косата.

— Не е!

— Романтично е. Вие се проявявате като романтик.

— Не това беше целта ми. — Той я прегърна. — Просто... Просто исках да ви държа тук горе. — Той я придвижи заднешком, докато свивките на коленете ѝ се опряха в ръба на леглото ѝ. Двамата се стовариха върху постелята. — В това легло.

Той погали косата ѝ, разстла я по възглавниците и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Но не можах да прозра от какво имате нужда, за да се чувствате в безопасност. Опитах всичко. Най-накрая тази вечер ми дадохте отговора. Светлина. И сега имате толкова свещи, колкото искате. Само че всичко се обърка. Защото вие сте тук в леглото. Но и аз съм тук. И господ да ми е на помощ, Изи. — Той притисна челото си в нейното, отпусна се върху нея, притисна я, сгря я. — Защото не знам как да си ида.

— Аз знам. — Тя побутна раменете му. — Аз ще ви накарам.

Тялото му се изопна.

— Нима?

— Да. Не бива да го правим. Всеки път, когато понечим да го сторим, нещо ужасно се случва. Невестулката ви ухапва, камък пада на

главата ви, пропадаме в тъмна ниша с мъртвец. Ако го направим...? Един господ знае какво може да стане. Цялата кула ще рухне.

Той кимна, сякаш обмисляше внимателно чутото.

— Изи?

— Да?

— Така да бъде. — Приблужи устни до нейните. — Не ме е грижа.

Така да бъде, помисли си Рансъм и я притисна към леглото. Нека бог и дяволът стоварят върху тях своите най-страшни беди.

Нека замъкът да рухне. Нека светът да свърши. Нека цялата моранглианска армия да пристигне, окичена с дрънкащи звънчета. Нищо друго нямаше значение. Само тя, той и светлината на свещите. Двамата, сплели телата си в това легло.

Няма мрак. Няма самота. Няма страх.

Но искаше да бъде сигурен, че тя няма да съжалява.

— Изи, желая ви. Чувствам необходимост да го изрека. Не за да бъда груб и шокиращ, а за да избегна двусмислието на положението. Аз — върху вас, в леглото ви. Трябва да знаете, че искам...

Изброи наум всички възможни думи. Да спя с вас, да се чифтосаме, да ви оправя, да ви опъна, да ви направя моя метреса...

— Искам да се любим, Изи. Много, много, много отчаяно.

Рансъм никога досега не бе изричал тези думи. Тя нямаше как да знае, но той знаеше.

— Аз... — Тя го погали по косата. — Аз също ви желая. Толкова много.

Свенливото ѝ признание ускори двойно туптенето на сърцето му.

Минаваше полунощ и той беше изморен. В този час обикновено слепотата му беше пълна. Но заради всичките свещи и необичайната вечер виждаше дотолкова, че успя да различи тъмната аура на косата ѝ върху белите постели. И най-прекрасното у нея — широката ѝ червена усмивка.

— Толкова сте красива.

Той я завъртя настрани и започна да дърпа копчетата по гърба на роклята ѝ. Тя бе сменила мръсната, разпрана червена коприна с една от ежедневните си одежди. Макар че копчетата бяха по-големи и материята по-послушна, пръстите му се движеха мудно. Цяла вечност му отне да разкопчае първите три-четири копчета.

— Беше по-лесно да ви съблека, докато бяхте в безсъзнание.

Тя се засмя.

— Навярно е по-лесно, когато не сте пили.

Ала Рансъм не се заблуждаваше.

Беше дяволски напрегнат. Щеше да му е за първи път от много време насам, а на нея щеше да ѝ е за първи път изобщо.

Пък и това беше Изи и той искаше да бъде хубаво.

Изруга и за момент се отказа от копчетата.

— Изи. — Обгърна гърдите ѝ и започна да ги притиска през роклята. — Не мога да чакам. Не сега. Нека ви дам наслада.

Той намери цепката в долните ѝ дрехи и с буен, решителен жест разкъса плата. Изтегли я до края на постелята и коленичи на пода в краката ѝ. Избута нагоре полите и ризата ѝ, надипли ги на кръста ѝ, подпъхна ръка под единия ѝ крак и я разтвори широко.

Така. Сега можеше да я докосва навсякъде. Да я опитва навсякъде.

— Рансъм? — Тя се надигна с мъка. — Какво правите...?

Той погали с езика си ядката ѝ.

— О. — Изи се тръшна назад. — О.

Божичко, че беше сладка. Сладка, розова, ароматна Изи.

Членът му пулсираше напразно в бричовите му. Докато я лижеше, с една ръка го освободи и започна да се докосва. Безсрамно, разгулно. Да свърши точно тук на пода, докато ѝ дава наслада? Ето това правеше тя с него. Превръщаше го в тежко дишащ, разгонен звяр, който пукната пара не даваше за възпитанието или етикета. Но нали тя го харесваше груб и вулгарен. Сама му го беше казала.

Изи се гърчеше и извиваше върху леглото.

— Рансъм. Рансъм, сигурен ли сте, че това е...

Вдигна глава, колкото да каже:

— Да.

После премина през всички чувствителни местенца и без да бърза, се нагаждаше към нея.

Тя викаше запъхтяно името му и вкопчила се в косите му, го държеше здраво притиснат към сърцевината ѝ. Божичко, как обичаше да го докосва по косата.

Той удвои усилията си, прекара език по всичките ѝ гънки, а сетне се върна към набъбналата пъпка на билото на вагината ѝ и засмука

силно, стрелкайки език напред-назад.

Тя потръпна и простена, изви се нагоре и се разтърси конвулсивно.

Да. Да!

Излей се за мен. За мен и за никого другиго.

На върха на екстаза ѝ той пъкна език в нея, трябваше да го направи, да проникне по някакъв начин. Да я притежава. Най-съкровените ѝ мускули се свиха в конвулсии и го притеглиха навътре. Молеха се за още.

Той побърза да легне до нея, намествайки се в люлката на разтворените ѝ бедра. Членът му се опря в меката, росна топлина на влагалището ѝ. За секунди можеше да проникне в нея.

Но щом веднъж го стореше, връщане назад нямаше да има.

Той притисна глава в рамото ѝ и въздъхна тежко.

— Ран съм? — Тя се надигна на лакът. — Какво има? Нещо не е наред ли?

— Не знам. Вие трябва да решите.

Изи го погледна със замъглени очи — последица от тази красива, красива наслада. Нали точно сега нямаше да размисли. Широката, гладка главица на члена му лежеше на бедрото ѝ — твърда, пламтяща, нетърпелива.

— Достатъчно пиян съм, за да повярвам, че това е най-хубавата мисъл, която ми е хрумвала от много време насам. Но не съм толкова пиян, че да не спра, ако вие не мислите същото.

Тя беше трезва и разбираше, че може би това не беше благоразумно. Ала при все това нещо в нея ѝ се струваше съвсем на място. Не беше хладно, бездушно желание на плътта. Те четяха сърцата си. Тя беше на път да се влюби в него, а той бе тъй грижовен. Дори никога да не си го признаеше с тези думи, доказателството огряваше стаята.

Пък и момиче като Изи не можеше да си позволи разкоша да бъде придирчива към нощите си на дива страст.

Или тази вечер, или никога.

— Не искам да спираме — рече тя.

— Слава богу! — рече той с облекчение и задърпа копчетата и връзките. Пръстите му се движеха по-леко сега. — За миг си

помислих, че опитът ми за приличие ще се завърне и ще ме ухапе. Обикновено така става.

— Приличие ли? — Тя измъкна едната си ръка от роклята. — Ще бъда ужасно разочарована, ако се покажете благоприличен. Очаквам от вас да бъдете дяволски безбожен.

Той освободи гърдите ѝ и ги засмука.

— Ще се постарая да бъда истински дявол. Скоро не ми се е случвало.

Колкото и време да беше минало, той не бе забравил как да накара една жена да се извива от страст.

Притисна пръст в нея. Сетне към първия добави още един, разпъна я в остра, прелестна пълнота.

— Рансъм... побързайте. Не искате ли...

Той притисна длан към хълма ѝ, потърка я точно там, където искаше, а в това време задвижи пръсти навън и навътре. По-надълбоко и още по-надълбоко. Не след дълго тя започна да се надига, за да пресрещне тласъците му.

Той се приведе и засмука зърното ѝ, а тя простена под прекрасния огън в устата му.

— Да — измърмори той победоносно. И започна да описва безмилостно кръгове с езика си и сладостната болка между бедрата ѝ растеше отново.

Той извади пръстите си и се опря на колене. Измъкна ризата през главата си и я захвърли настрана, а сетне разкопча останалата част от бричовите си. Изи си помисли да му предложи помощта си, но той явно не се нуждаеше от нея.

Когато борбата с дрехите свърши, Рансъм се върна гол при нея на леглото. Целуваше я благоговейно по шията, гърдите, коремчето. Изи се почувства като богиня, издигната в култ.

Сетне той слезе между краката ѝ и разтвори с крака широко бедрата ѝ.

— Почакайте. — Тя го погали по раменете и гърдите, обследвайки твърдите, изваяни контури. — Аз... — Едва не изгуби кураж. — Искам да ви видя. Да ви докосна.

Той седна назад в безмълвна покана.

Изи погледна. И ето го и него, в цялото си великолепие. Тъмнокръвен, горд, тревожно голям. Подал се из черния гъстак от

косми, напирал към нея.

Изи изобщо не знаеше какъв е протоколът, когато се запознаваш с необуздания полов орган на мъж. Дали да протегне ръка и да се здрависа с него? Да го докосне с пръст по върха? Да произнесе учтиво „приятно ми е“?

Най-накрая реши да поиска напътствие. Сложи ръката си в тази на Рансъм.

— Покажете ми как да ви доставя наслада.

Той простена само от думите ѝ. Взе ръката ѝ и уви пръстите ѝ в основата на члена си. Сетне я поведе, за да ѝ покаже как да го докосва, нагоре и надолу. Харесваше ѝ да го усеща в ръката си. Нежната кожа се плъзгаше по коравата плът отдолу. Тя любопитно прокара пръст по върха му и с възхита установи, че е копринено гладък и чувствителен.

Той стисна ръката ѝ и не ѝ позволи да продължи с разглеждането.

— Нещо нередно ли направих? Има ли още нещо, което трябва да сторя?

— Нищо нередно — прошепна той, сплете пръсти с нейните и притисна ръцете ѝ отново към леглото. — Нищо повече. Съвършена сте. Просто стойте тук. Бъдете себе си. Прекрасна, прекрасна Изи.

Тя почувства как гладката, широка корона на члена му пулсира в преддверията ѝ.

В следния миг проникна в нея.

Тя извика. Не можа да сподави стона си.

— Заболя ли ви?

Тя прехапа устна.

— Малко.

— Съжалявам. — Той се тласна напред и потъна по-навътре с два сантиметра. — Много съжалявам.

Тя се задъхваше. Той бе тъй чужд и... и невъзможно огромен в нея.

— Ще го направя бавно. — Целуваше я по устните. Тя усети вкуса на уиски. — Но в един миг повече няма да мога и тогава ще започна да се движа грубо и бързо. Ще се извиня сега. Тогава думите ще са отвъд мен.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Разбирам.

Всъщност не разбираше, но реши, че постепенно ще разбере. Все още се мъчеше да привикне с усещането, че той е в нея. Пълнотата, разпъването, огънят. Той започна да се плъзга леко навън и навътре и всеки път потъваше още малко по-дълбоко. Най-сетне тялото му се опря в нейното, застина там за миг, сетне отново се отдръпна и започна отначало.

Скоро болката от сливането им стихна и тя се наслаждаваше на докосването на твърдото му мъжко тяло до нейното. Краката му, груби от космите и плътни от мускулите, се търкаха в чувствителната вътрешност на бедрата ѝ. Гърдите му се притискаха в нейните.

Усещането вече не беше тъй неприятно. Даже ѝ харесваше.

Той се повдигна. Лицето му се изкриви.

— Изи. Божичко. Аз...

Ясно. Значи, това е „грубата и бърза“ част. Добре че я предупреди.

Той се премести и разтвори бедрата ѝ под нов, по-широк ъгъл, готова за тласъците му. Проникваше в дълбините ѝ, навън, навътре, с яростна бързина. Заболя я. Изпълни я възторг. Озова се на ръба на... на нещо непознато.

Сякаш вече не лежеше върху вълнена постеля, а върху нагорещена, чуплива повърхност. Тънък леден пласт над черен, неразгадаем копнеж. С всеки негов ожесточен тласък ледът се пропукваше. Неизвестността отдолу хем я привличаше, хем я плашеше. Щеше ѝ се да се предаде в ръцете му, да пропадне през леда... но много се боеше.

Той знаеше какво да ѝ даде.

Пъхна ръка, притисна с палец перличката ѝ и започна да описва малки, настойчиви кръгове. Напрежението се разби на хиляди късчета сладост и тя обви врата му, а светът ѝ се сведе до плътните, твърди движения на члена му. Екстазът ѝ бе безтегловен, обезсилващ, безкраен. Като свободно падане през облаците на блаженството.

Над нея той изруга. Сетне простена. Сетне пак изруга.

Изведнъж ѝ се прииска да се разсмее. Той беше прав. В този миг думите бяха отвъд него. Беше приятно да знае, че го бе пратила на друго място.

Един последен, неистов залп от тласъци и той се строполи върху нея. Тежък, задъхан, плувнал в пот, треперещ.

Най-сетне пусна ръцете ѝ. Хвана я за кръста и я стисна силно. Положи глава на гърдите ѝ.

Изи нерешително допря дланта си върху мокрия му гръб. С другата го погали по косите.

За миг тялото му се изопна. Нейното също. Сетне въздъхна така дълбоко, сякаш изкарваше въздух, стоял месеци в дробовете му. Може би години. Цялата му арогантност, гордост, гняв, страх, похот — всичко се изтръгна от него. В прегръдките ѝ остана само той.

Тя го погали отново, вплете пръсти в нежните, тежки къдрици. Сърцето ѝ се изпълни с непоносима топлина. Все едно какво ще стане утре. Тази нежност струваше всичко.

— Рансъм — прошепна тя. — Току-що се влюбих мъничко във вас. Но не се тревожете. Не очаквам да отвърнете на чувствата ми и знам, че връзката ни не може да трае вечно. Но толкова дълго чаках някого, когото да обичам, че... не мога да се сдържа.

Тя почака да чуе отговора му с развълнувано сърце.

Когато най-сетне дойде, беше слабо, гъргорещо хъркане.

ГЛАВА 19

Странни неща разбудиха Рансъм на следващото утро. Слънцето, леещо топлината си по лицето му. Нежният бриз, дъхащ на цъфнали цветя. Птичите песни.

Гъделичкането на нечия коса по врата му.

— Рансъм. Рансъм!

Някой друсаше тежко отпуснатите му ръце.

Изи!

Той отвори очи. Видя ореола от къдрици край бледото й лице. Черните й вежди. Червените й устни.

— Рансъм, събудете се — рече тя и пак го разтърси. — Какво става? Да не сте мъртъв?

— Не. — Гласът му беше дрезгав. — Не съм умрял. — Вълнението пареше в ъгълчетата на очите му като киселина. Той повтори, ала този път по-бавно. Внимателно. — Не съм умрял.

Беше съвсем жив. Събудил се бе, както никога досега. Сърцето му като нов орган помпаше пенлива радост в жилите му. Идеше му да хукне към прозореца и да запее с пълно гърло.

Не беше докосвал жена от...

Е, отдавна.

През първите месеци след раняването му живееше в ужасни болки и дори не можеше да си помисли за това. А сетне... сетне се бе побоял, че всичко ще напомня влизането в непозната стая. Той ще се лута слепешката, ще проклина. Ще прави глупави грешки, докато научи разположението й. И ако не сполучи?

Ако не се справи?

Но не стана така. Беше хубаво. Тъй дяволски хубаво и за двама им. Откъслечни спомени заприиждаха. Влажният плам, който притиска пръстите му и го кара да полудее от копнеж да проникне в нея. Тясното й, охотно посрещане след сливането на телата им. Прелестният начин, по който го бе държала накрая.

Изи, Изи.

— Добре. Сега побързайте и се облечете.

— Какво? — Той примигна и седна в леглото.

Тя се понесе из стаята, захвана да се измие и да се облече. Приличаше му на танцюрка в бурлеска. Започна да търка тялото си с гъба и водата се разплиска и закапа. Той наблюдаваше неподвижно как бялата риза се спуска над черната ѝ глава, а сетне по бледорозовата колона на голото ѝ тяло. Изи разпусна косите си и те се изсипаха като черен водопад, който отново трансформира силуета ѝ. Светлината и тъмнината редуваха надмощието си във вечната си схватка.

В душата му нямаше и помен от съмнение, че Изи е най-очарователното създание, което бе виждал. Съвършено, изначално чувствена.

Той се примъкна към края на леглото, улови я за кръста и я притегли към себе си. Притисна чело в коремчето ѝ.

— Изи...

Тя се отдръпна.

— Не бива. Не сега. Не знам къде е отишъл Дънкан, но със сигурност скоро ще се върне. Не може да ни свари така.

Рансъм потри лицето си.

— Повярвайте ми, Дънкан е виждал много, много по-страшни неща. И знае да държи езика си зад зъбите.

— За вас двамата това може да е просто поредната утрин. Но за мен е малко по-необичайна. — Топка платове го удари в гърдите. — Дрехите ви.

Като нямаше накъде, той размота одеждите си. Тази сутрин и за него не беше „поредната“.

Надяна ризата през главата си и мушна ръце през ръкавите. Сетне се надигна от леглото, вдигна бричовете на кръста си и ги закопча.

Прекуси разстоянието до тоалетната масичка, където тя набързо заципваше косата си. Целуна я по откритата шия.

— Изи, миналата вечер беше...

— Знам.

— Наистина ли? — Той улови една непослушна къдрица. — Не ми се вярва.

Тя кимна и се обърна към него.

— Всичко е наред. Не бива да се тревожите, Рансъм. Разбирам. Миналата вечер беше прекрасна, но...

Но?

Рансъм не вярваше на ушите си. Миналата вечер е прекрасна, но?

Никакво „но“ нямаше място в това изречение. Само „и“. Миналата вечер беше прекрасна и пламенна, и нежна, и еротична, и...

— Но беше като сън — продължи тя бързо. — Тази сутрин съм трезва и спокойна. Не бива да се тревожите. Не си въобразявам нищо, не очаквам нищо от вас.

Мили боже! Той стоеше, онемял от почуда.

Това бяха думи, които всеки преситен женкар умираше да чуе. Думи, които Рансъм би умрял да чуе от всяка друга жена, при всеки случай досега.

Ала от нея, тази сутрин? Думите го нараниха.

— Тази сутрин продължаваме с работата — рече тя. — Мога да се държа много професионално. Обещавам ви, че всичко ще бъде все едно нищо не се е случило.

Тя се измъкна от ръцете му и забърза надолу по стълбите.

Той не я спря.

Тя няма очаквания.

Наистина ли, никакви?

Нима си мислеше, че той ще се люби с нея през изминалата нощ, а на сутринта ще поиска да продължат така, сякаш нищо не е било?

Но какво ли друго можеше да си мисли. През последните няколко седмици Изи беше изчела изобилни свидетелства точно за такова поведение. Лично се бе запознала с миналото му, темперамента му, всичките му пороци и отрицателни страни. Той само беше затвърдил впечатлението ѝ с просташко поведение и периодично опипване. Плюс факта, че беше един белязан, злочест слепец.

А миналата нощ той беше отнел целомъдрието ѝ — без да отвори дума за брак, без дори обещание за нещо отвъд нощната наслада.

Естествено, тя нямаше да има очаквания.

А това, рече си Рансъм, означаваше само едно.

Ако искаше да я задържи, трябваше да измисли някакви изненади.

Тази сутрин Изи се нуждаеше от спокойствието на рутинните си задължения. Твърде много неща се бяха променили в света ѝ от вчера насам. Вече не беше непорочна девица. Усещаше болка между краката си. Душата ѝ бе болезнено ранима.

С една дума, всичко я болеше.

Какво означаваше за него изминалата нощ? Какво означаваше за нея?

Боеше се да си зададе тези въпроси. Предпочиташе да поживее още малко в това замайващо неведение.

На всички тези разпънати, уязвими части от нея им трябваше малко време да се възстановят. А сетне Изи щеше да си поеме дълбоко дъх и категорично да се вгледа в себе си.

— Започнали сте без мен?

Тогавя тя вдигна глава и го видя. Остана без дъх. Стисна силно писеца.

Щрак, каза перото.

Туп, каза сърцето ѝ.

Никой мъж не биваше да е тъй красив. Не беше честно. Той влезе в залата, облечен с чиста, разтворена на врата риза, затъкната в сиви панталони. Косата по слепоочията му още беше мокра, но слънцето улавяше златистите сред кестенявите нишки и си играеше с тях.

Изи с мъка откъсна погледа си и се помъчи да се съсредоточи върху належащите си задачи. Но все едно се опитваше да работи с малко ярко слънце в стаята. Колкото и да се стараше да не поглежда към него, не можеше да избяга от енергията и силата му. А още по-малко от снощните си спомени. Капчици пот избиха между гърдите ѝ.

— Тази сутрин — рече тя и се покашля — трябва да се заловим сериозно за работа. Занапред няма да преглеждаме документите поотделно и да ги подреждаме на купчини. Вече изчетох достатъчно писма, за да мога с един поглед само да кажа кое е важно и кое маловажно. Трябва скоро да приключим с тази камара.

— Защо е това бързане? — Той не се настани на обичайното си място на дивана. Вместо това дойде и застана до рамото ѝ. — Досега нарочно се бавехте. Повече дни работа, повече пари за вас.

Да, но това беше преди. Преди да осъзнае, че в документите има нещо нередно, и преди да се привърже към него дотолкова, че да поиска да проумее какво точно.

Нещо тук не беше в ред.

— Трябва да намерим всички писма от адвокатите ви. — Тя му подаде един плик и прекара палеца му по парчето восък, което го държеше затворен. — Винаги използват един и същи печат. Лесно можете да ги намерите с пипане.

Той захвърли писмото.

— Предпочитам да пипам вас.

Застана зад нея, сложи ръце на раменете ѝ и започна да разтрива напрегнатите ѝ мускули.

— Отпуснете се — измърмори. — Не е необходимо да се занимаваме с това точно сега.

— Напротив, необходимо е. Тревогата ми расте.

— Не се тревожете. — Той я целуна току под ухото. — Изи, не искам да се тревожите за нищо.

Колената ѝ отново омекнаха. Тя се подпря с ръка на масата, за да не загуби опора.

— Това писмо е от адвокатите ви. Трябва да седна и да го прочета. — Тя се пресегна към обичайното си място.

Той я прегърна през кръста и изрита стола.

— Писмото ще почака.

— Човек може и прав да чете.

— Човек може куп неща да прави, докато е прав. — Той остави диря от целувки по тила ѝ. Милваше хълбоците ѝ.

Тя се засмя нервно.

— Не знам какво да мисля за вас тази сутрин. Къде остана киселият мъж, който посрещаше зората с ругатня? Ами „Мътните ви взели, Гуднайт“? Къде потънаха моряшките гальовни думи и тяхното очарование?

Той дръпна една къдрица.

— Октопод.

— Хм, всичко е наопаки. Изрекохте го тъй мило.

Тя придаде строгост на гласа си, но тайно се опиваше от радост. Каквото и да се бе случило между тях, той искаше то да продължи повече от една нощ.

Изи разчупи печата на писмото и започна да чете:

— Носи дата отпреди три месеца. Започва с „Моля ви, Ваша милост, да разгледате...“.

— Какво беше това? — измърмори той. — Повторете го. Само първите четири думи.

Първите четири думи? Изи погледна листа.

— Моля ви, Ваша мил... — О, безсрамният му дявол. Тя се предаде. — Моля ви, Ваша милост.

— С удоволствие. — Той плъзна едната си ръка и обви гърдата ѝ. Другата пъхна под полите ѝ.

— Рансъм — смърри го тя. — Някой може да влезе всеки миг.

— Да, може. Ето защо е толкова вълнуващо.

Изи не можеше да отрече. Беше вълнуващо. Зърната ѝ се свиха на твърди връхчета, а между краката вече изпитваше болезнен копнеж по него.

— Но нали не смятате аз и вие да... — Тя преглътна. — Сериозно ли? Тук?

— О, смятам да го направим навсякъде. Ще бъдете моя във всяка стая на замъка. И защо да спираме дотук? На крепостния вал, под звездите. В парка, на одеяло сред полюшващите се треви. — Той избута полите ѝ до кръста. — Но започваме точно тук, точно сега. От седмици копнея да ви имам върху тази маса.

Редовете на страницата започнаха да се сливат. Той плъзна ръка напред и по пода се разсипаха листове. Нищо важно не съществуваше вече. Нищо, освен коварните ласки на пръстите му, които се качваха по бедрото ѝ.

— Ехо? Има ли някого тук?

Непознатият глас долетя от двора.

Изи се сепна и бутна няколко писма на земята.

— О, божичко — прошепна тя. — Кой ли е?

— Ехо! — Гласът отново. — Ей, чувате ли!

— Не ме е грижа. Който и да е, трябва да изчезне. — Рансъм се обърна и викна през прозореца: — За бога, човече! Любимката на Англия се е привела над писалището ми и едва си поема дъх заради мен. Върви си и ела пак утре!

Ужасена, Изи го отблъсна.

— Рансъм!

Тя изтича навън. Слава богу, човекът беше непознат. Пратеник с експресна поща. Изи му плати пощенската такса, плюс една монета

отгоре за труда му, и се извини за неуместното чувство за хумор на херцога.

Когато се върна в замъка, тя сложи ръка на гърдите му, за да отклони опитите му да подновят любовните си ласки.

— Рансъм, никога не се шегувайте така. Говоря сериозно. Ами ако Дънкан или Абигейл бяха тук? Или по-лошо, някой моранглианец?

— Е, и? — попита той. — Какво ви интересува какво мислят тези хора? Защо толкова се страхувате да научат, че вече не сте невинното малко момиче?

— Защото аз оцелявам чрез това невинно малко момиче.

Той не можеше да проумее. Винаги е бил богат, ползвал се с привилегии. Не знаеше какво е да гладуваш и трепериш сам в мрака.

— Помните ли, че когато пристигнах тук, няхах нищо? Ако успеете да ми вземете замъка, отново ще остана без нищо. Но почитателите на баща ми ме подкрепят по своя... неповторим, но добронамерен начин. Може и да нямам пари, но поне имам великодушието на хиляди хора.

Той направи физиономия.

— Вие имате невестулка. И бонбони.

— По-добре е от нищо. — Тя счупи печата на писмото. — Да, имало е дни, когато съм карала само на бонбони. Да, покривът над главата ми може и да е на третия ми домакин за тази седмица. Но никога няма да остана с празен стомах. Винаги ще имам топла постеля. Докато съм момиченцето, което те искат да бъда.

— Докато сте малката Изи Гуднайт. А не Изи Гуднайт, скандалната метреса. Или госпожа Изи Нещо Си Съвсем Различно.

— Точно така. Затова, Рансъм, моля ви. Не ми отнемайте и малкото, което имам. Не ме съсипвайте с необмислените си шеги. Освен ако ми обещаете, че никога вече няма да изкарам и една нощ, премръзнала от студ, гладна, самотна, необичана.

Той помълча известно време.

— Любовта не е нещо, което знам как да предложа. Не притежавам великодушието на хиляди хора. Вие прочетохте писмата ми. На своя страна нямам ничие великодушие. И не всички сме отраснали в стаи със звезди, загърнати под завивка и всяка вечер с целувка и приказка за лека нощ.

Сърцето ѝ се сви.

— А вие как заспивахте вечер?

— Богат.

Тишината натежа, затова тя обърна поглед към писмото.

— Никога не съм претендирал, че съм романтичен герой. А сега съм осакатен, белязан, презрян от света. Но все бих могъл да ви осигуря. Все още съм херцог.

— Почакайте. — Тя се взираше вцепенено в листа хартия в ръцете си, преглеждайки набързо съдържанието. — Според това писмо вече май не сте.

— Какво?

— Това експресно писмо от адвокатите ви пристигна току-що. В него се казва, че са свикали комисия по освидетелстване. Искат да ви изкарат луд и да ви отнемат титлата херцог на Ротбъри. — Тя свали писмото. — Пристигат тук. Идната седмица.

ГЛАВА 20

Ако през остатъка от сутринта бе пристигнал някой случаен посетител, той нямаше да завари нищо по-скандално от една разтревожена секретарка и нейния ядосан работодател, заринати до гуша в работа.

Бяха отворили, прочели и подредили всяко писмо.

Всяко.

Изи рееше поглед.

— Ето го най-сетне. — Тя започна да чете писмото на глас. — „Ваша милост, уведомяваме ви, че сделката е приключена. Замъкът «Призрак» беше продаден по ваша молба.“ — Тя свали листа. — Датата е отпреди три месеца. Значи, все пак са продали замъка на Линфорт.

— Но аз никога не съм отправял подобна молба. Нито съм им нареждал да инвестират в синапени плантации и да купуват арабска менажерия с диви животни. — Рансъм бутна настрани една от купчините писма. — Това обяснява хаотичните отчети и покупки. Опитват се да ме изкарат неуравновесен. Скроили са ми заговор.

— Заговор? — повтори Изи. — Адвокатите? Но защо им е било да го правят?

— Вероятно работят съвместно с наследника ми. Вие не сте единственият човек с лаком братовчед. Моят не би се осмелил да ме хвърли в езеро или да ме заключи в зимника, но с радост би взел титлата и имотите ми, ако му се отвори случай.

Изи прегледа купчината с известия.

— Това е извън опита и знанията ми. Нуждаете се от помощ. Нов адвокат може би.

Той отхвърли предложението.

— Не мога да се доверявам на никого.

— Знам и това е проблем. Трябва да започнете да вярвате в хората, Рансъм. Започнете, като им позволите да ви опознаят. Не просто силата, а и слабостите ви.

Той закрачи напред-назад по каменния под.

— Да ги оставя да ме опознаят. С всичките ми слабости. Да, така смятам да постъпя. Веднага щом вие оповестите, че Изи Гуднайт не е вече момиченце, а двадесет и шест годишна жена, която обича да галят зърната ѝ.

Може би той имаше право, каза си Изи. И двамата криеха по нещо от себе си. Ала последиците бяха коренно различни.

Тя върза една купчина писма, за да ги прибере.

— Казвам само, че нещата са стигнали дотук, защото вие сте се срамували...

— Срамувал съм се?

— Да. Срамували сте се. — Изи се умори да увъртат. Нали сам ѝ беше казал, че не иска да щадят чувствата му. — Вие сте човек с положение, а избраницата ви е избягала с един нищо и никакъв фермер. Сетне фермерът ви е надвил в дуел, от което сте ослепели. Сигурно е било унижително.

— Фермерът в нищо не ме е надвивал, по дяволите! — Той спря край прозорците. — Знаете ли кое е по-опасно от дуела срещу съперник, ненадминат с шпагата?

— Кое?

— Дуелът срещу пиян от любов глупак, който изобщо не знае какво прави. Човек сякаш отбранява и двете страни едновременно. Той никога не беше хващал шпага през живота си. Трябваше дяволски да се поизпотя, за да не го промуша.

Какво говореше той? Нима е бил ранен, докато се е мъчел да не надвие съперника си?

Тя стана от масата и се приближи към него.

— Ран съм...

— Не можех да го убия. Това нямаше да донесе на никого нищо добро. Хукнах подире им само защото се боях, че тя не е тръгнала по своя воля. По този въпрос заблудите ми бяха разсеяни.

Изи се трогна. Съжали, че използва думата срам. Той нямаше защо да се срамува от действията си. Беше рискувал всичко, за да предпази онова момиче. Трябваше да носи белега си с гордост.

— Добре сте постъпили. — Изрече го твърдо. Не като помирителен жест, а като факт, който не ще му позволи да оспорва. — Сигурно сте били привързан към нея.

— Аз възнамерявах да се ожения за нея. Естествено, че бях привързан. Доколкото мъж като мен може да се привърже. Не, помежду ни не гореше пламенна страст, нямаше нито духовно, нито интелектуално сходство, но аз вярвах, че тя е... практична. Иска да стане херцогиня, да харчи парите ми и да притежава достатъчно търпение, че да понесе в замяна недостатъците на характера ми. — Той раздвижи едната си ръка. — В крайна сметка явно съм си съставил грешно мнение.

Изи си спомни писмото на лейди Емили и съвестта я загриза остро.

— Тя е била много млада. Навярно чувствителна и уплашена.

— Не, не. Мисля, че е тъкмо обратното. Беше по-проницателна, отколкото аз допусках. — Той се обърна към купчината писма. — Когато изгубя контрола върху цялото си състояние, тя ще празнува, че се е отървала на косъм.

Ако вие изгубите цялото си състояние, какво ще стане с мен?

Изи се сгълча за тази мисъл, но страхът бързо пълзеше. Наглед поне, замъкът законово беше неин все пак. Но тя нямаше да може да го задържи — нито пък да си намери нов дом — без надницата, която той й беше обещал.

— Мили боже! — влязоха Абигейл и Дънкан и огледаха купчините писма. — Какво е станало тук?

Рансъм се изправи.

— Предателство. Ето какво е станало.

— Още едно тяло ли има зад стената?

— Не. — Изи вдигна писмото, пристигнало по спешност. — Очакваме важни посетители идната седмица. По всичко личи, че Негова милост ще трябва да се изправи пред комисия по освидетелстване.

— Ще решават дали е луд? Но това е абсурдно. Херцогът не е луд. — Абигейл се извърна и прошепна на Изи: — Нали не е луд?

О, Абигейл. Изи повдигна вежди и поклати глава, „не“.

Дъщерята на викария продължи с не съвсем поверителен шепот.

— Но пък снощи се държа доста странно.

Рансъм се покашля.

— Госпожице Пелъм, застанал съм до вас. Не съм глух. А адвокатите и лекарите с просто око ще могат да видят, че не съм луд.

Но той все пак беше сляп.

Това беше премълчаната причина за тревогата им, която не излизаше от умовете им. Слепците често биваха затваряни в лудници дори иначе да бяха с разсъдъка си. А със занемарените си търговски дела и продължителното си драматично отсъствие от обществото на Рансъм никак нямаше да му бъде лесно. Ако адвокатите му искаха да го отстранят, истината щеше да бъде тежък удар срещу него.

— Исусе. — Той прекара ръце през косите си. — Мога да изгубя всичко.

— Не, няма — рече Изи. — Няма да го позволим. Защото, ако вие изгубите всичко, тогава и аз губя всичко. А също и Дънкан, и Абигейл.

Ако Рансъм изгубеше титлата си, Дънкан щеше да остане без работа. Ако Изи се видеше принудена да изостави замъка поради липсата на средства, Абигейл щеше да изгуби подкрепата за енорията.

Всички бяха в един кюп.

— Забравете всичко, което съм ви казвала за честността. Щом адвокатите са ви лъгали, вие също ще ги излъжете. Не е нужно да научават точно колко сте пострадали. Когато аз пристигнах в замъка, ми трябваха часове, за да осъзная, че сте сляп.

— През повечето време бяхте в безсъзнание — посочи той.

— Все едно. Разбирате какво искам да кажа. Вие познавате замъка и дори в тъмното можете да се съсредоточите дотолкова, че очите ви да не блуждаят. Трябва само да блъфирате по време на разпита. После, когато си отидат, ще уволните Блейлок и Ригет и ще си наемете нови адвокати.

— Ами замъкът, госпожице Гуднайт. — Дънкан се огледа. — Хич не подхожда на един херцог да живее тук.

— Тогава ще го направим да подхожда. — Тя изпъна рамене. — Имаме една седмица. Замъкът — или поне паркът — трябва да бъде изряден. Но не бива да променяме подредбата на стаите и на йота. Херцогът ще има нужда от дрехи. А на мен също ще ми дойдат добре една-две нови рокли. — Изи кършеше пръсти. — Ще ни трябват и слуги. Много слуги. За почистването, за градината, за сервирането...

— За мен ще е несравнимо удоволствие да освежа гардероба на херцога — обади се Дънкан.

— Изи, аз ще се радвам да ви помогна за роклите. Всички сме готови да запретнем здраво ръкави. Но с последната част — с прислугата — ще ни бъде трудно. — Абигейл се изпълни със съжаление. — И бездруго с мъка убедих местните да работят в замъка... с кървавата му история, със слуховете за призраци и дългото уединение на херцога. След онези кости зад стената... — Тя поклати глава. — С времето ще мога да ги убедя да се върнат, сигурна съм. Но едва ли тази седмица.

— Дори да успеехме да наемем хора — додаде Дънкан, — не знам дали ще смогна да ги обуча прилично за това време. А после изниква въпросът с униформите и ливреите. Цялата работа ми се вижда безнадеждна.

— Но все трябва да има надежда — възрази Изи.

Абигейл се усмихна.

— Права сте. Нима Кресиди и Улрих биха се отказали? Разбира се, че не. Ще се справим някак. Не се съмнявайте!

И с това четиримата потънаха в мълчание.

Изпълнени със съмнение.

Ала време за губене в съмнения нямаше. Не и когато ги чакаше толкова много работа.

През следващите няколко дни обитателите на замъка „Призрак“ работеха здраво. А Рансъм най-много от всички.

Няколко дни след разговора им Изи го наблюдаваше от вратата как пише нещо по един празен лист — ред след ред, след ред. След десетото повторение той вдигна листа към светлината сякаш се мъчеше да определи дали редовете са прави.

Явно неудовлетворен, изруга, смачка листа и го хвърли в огнището.

Изи затаи дъх и изчака огънят да го погълне. Едва когато Рансъм извади нов лист хартия, тя се осмели да влезе.

— Зает съм, Гуднайт.

Той познаваше стъпките й отлично.

— Това няма да ви забави много — увери го тя.

— Да чака тогава. Вървете да почистите някоя паяжина от тавана или да лъснете някое огледало. Все трябва да има някаква къщна работа, която чака.

— Тук има една работа, която чака. Ето. — Тя сложи подноса на масата до него. — Трябва да хапнете нещо.

Той не ѝ обърна внимание.

Тя разреза една круша на парчета и му поднесе едно.

— Зрението ви се подобрява, когато се храните. А то ще ви трябва, защото ще ви покажа нещо важно.

— Добре. — Рансъм я улови през кръста. Сетне взе със зъби парчето круша от ръцете ѝ и го погълна. — Ето на.

Тя му поднесе ново. Той изяде и него. И така парче по парче, докато крушата изчезна. Накрая Рансъм облиза дланта ѝ и изсмука сока от пръстите ѝ един по един. Коварният му език се завъртя край кокалчетата и погъделичка чувствителната кожа между пръстите ѝ.

Най-сетне тя измъкна звучно кутрето си от устата му. Пук.

— А сега да видим какво е това важно нещо, което трябва да ми покажете.

Проклетата да е, ако помнеше след това чувствено нападение. Наложил се да разтърси глава, за да я проясни.

О, да.

— Новата ви спалня.

Устните му се повдигнаха в онази дяволита полуусмивка.

— Отлично.

Тя го поведе нагоре по стълбите и по коридора. Чувстваше се като пиле, повело лисугера право към бърлогата му.

— Ето — рече тя напрегнато. — Спалнята на херцога. Сложихме капаци, за да не влизат прилепите, сетне почистихме комина. Драпериите на леглото и килимите са нови. А също и завесите.

Той отиде в средата на стаята и кимна замислено.

— Харесва ми как сте нагласили стаята.

Тя се засмя.

— Не е нужно да си съчинявате комплименти. Не беше това целта ми. Искан да ви дам възможност да запомните стаята, преди... Преди да са пристигнали новите слуги.

— Не си съчинявам. Чувам разликата. — Той направи още една отмерена крачка. — Цялата стая е по-мека. Отзвуките са приглушени, остриите краища са изчезнали. Уютно е.

Изи се усмихна и нервите ѝ се отпуснаха. Той не беше длъжен да хвали тежкия им труд, но похвалата му означаваше много.

— Ами леглото? — попита я.

— Ами... още е тук. Точно където си беше и преди.

— Покажете ми.

Тя пое протегнатата му ръка и го отведе до огромното легло с четири колони.

— Ето. Естествено, подменихме постелята. И увихме нови въжета около рамката.

Той опита леглото.

— Хм.

После я хвана за ръцете и скочи с нея отгоре му. Изи изпищя и двамата се строполиха, сплели крака.

— Какво правите?

— Проверявам нещо. — Той обгърна краката ѝ със своите и се завъртя с нея по цялото легло. Когато отново спря по средата, рече: — Прав бях. Побира един херцог и още шест жени.

— Ако искате шест жени, нито една от тях няма да съм аз. — Тя се измъкна и седна. Той я дръпна обратно.

— Ами ако искам само вас? Шест пъти.

— Шест пъти за една нощ? Невъзможно.

— Това ми прозвуча като предизвикателство. — Обгърна гърдата ѝ. — Приемам.

— Рансъм... — Думите ѝ заглъхнаха във въздишка, докато той прекарваше език по дантеленото деколте на роклята ѝ. — Рансъм, не бива. Не сега. Чака ни още много работа.

— Вече свършихте доста работа. Тихо. — Той разтвори краката ѝ. — Работихте тъй усилено, Изи. Тази стая е доказателство. Отпуснете се за малко. Нека ви дам нещо в замяна.

Тревожеше я, че той не е в състояние да приеме и най-дребната добрина — даже и парче круша, — без да се чувства длъжен да ѝ се отплати по някакъв начин. Ако не с надница, то с плътска наслада.

Тя, разбира се, нямаше нищо против. От дни почти не беше мигнала. Меката подвижна постеля тъй приканващо бе обгърнала телата им, якото му, закопняло тяло я притискаше божествено отгоре. Толкова много ѝ бе липсвал.

Но...

Той я целуна по ухото, а тя въздъхна и се усмихна.

— Защо не бяхте по-сговорчив?

Той плъзна ръка под полата ѝ.

— Къде ще отиде радостта ми тогава?

Радост.

Думата я изненада.

Можеше да използва всяка друга дума в това изречение. Къде ще отиде удоволствието ми? Или Къде ще отиде забавлението ми?

Но той не бе казал „удоволствие“ или „забавление“. Беше казал радост. Нима наистина изпитваше радост с нея?

Дано, каза си Изи. Не можеше повече да отрича. Мечтаеше той да се чувства като у дома си тук. Тук, в замъка, тук... с нея.

Ако успееш да се справят с този... своего рода преглед... вече нямаше да има нужда той да се крие мрачен и умислен в замъка „Призрак“.

Но дали ще иска да остане?

Тя докосна лицето му, погали го с пръсти по бузата, по косата. Невъзможният, сломен, белязан мъж, който я бе прибрал от дъжда. Който я бе спасил от страха ѝ в тъмното. Който я бе накарал да се чувства красива и желана в обятията му.

В себе си той криеше още много достойнства. Да можеше Изи да намери как да стигне до тях. Страст. Преданост. Любов. Неиде дълбоко в душата му биеше вярно и предано сърце, което се мъчеше да излезе на бял свят изпод белезите и гордостта му. Част от нея бе предусетила това още от първия ден, когато я бе внесъл на ръце.

— Рансъм — прошепна тя. — Каквото и да се случи, надявам се...

— Почакайте. — Той ѝ даде знак да мълчи и се намръщи. — Какво, по дяволите, чуват ушите ми?

До слуха му стигаха звуци, които се бе надявал да не долови никога пак. Хлопането на копита, скърцането на колела и непрестанното дрънчане на долнокачествени брони.

Мила майчице! Те се завръщаха.

— Подренили са — рече Изи.

Тя е знаела?

— Изи, кажете ми, че това не е ваша работа.

— Моя е. Моля ви, не се гневете.

Ще рече човек, че можеше да ѝ се разгневи. Той стана от леглото и отиде до прозореца — хем неохотно, хем непреклонно, сякаш

привлечен от гледката на раздрънканата каляска. Познатата сребриста дъга от хора се изсипа в двора.

Отново бяха под нашествието на моранглианците.

Изи отиде при него до прозореца.

— Знам. Знам какво си мислите за тях. Но ние отчаяно се нуждаем от помощ. Не бива да сме придирчиви. — Тя се провикна към мъжете, които изпълваха двора с досадното си дрънчане. — За нас е чест, сър Уендъл! Колко мило от ваша страна да се отзовете в този труден час!

Отдолу се понесе глас:

— Не се съмнявайте, госпожице Гуднайт! Завърнахме се тутакси, за да ви предложим помощта си.

Рансъм я издърпа от прозореца.

— Изи, недейте. От мен се очаква да покажа здравия разум и вещината, присъщи на титлата ми. Ако тези смахнати люде залезат замъка с мечовете си играчки и неестествената си слабост към думи като „тутакси“, това няма да помогне.

— Нямаме избор. Нямаме време да търсим, обучаваме и обличаме слуги от областта. Тези хора искат да помогнат. Те могат да действат хармонично и освен това... така де, все пак имат еднакви облекла.

— Нагръдниците им са взети от купчината с отпадъци на някоя ковачница! Трудно ще минат за истински ливреи.

— Знам, че е необичайно, но ще го припишем на моята ексцентричност. Нали знаете как гледат на мен хората. Аз съм едно отнесено момиченце, което живее в приказния свят на баща си.

По дяволите, беше го яд, че се налага тя да се преструва. Най-вече, че трябва да се преструва заради него.

— Забравяте още един проблем — възрази той. — Всички тези хора погрешно ме смятат за свой герой. И ще ме наричат Улрих.

— Не, не. Погрешно сте разбрали. На всички им е ясно, че приказките не са нищо повече от приказки. Тези хора за миг не са си мислили, че вие сте Улрих. Те просто ви смятат... Тъй де, смятат ви за един от тях.

— Един от тях?

— Да, Рансъм, те с радост ще ви бъдат приятели, ако им позволите.

Приятели.

Не му трябваше приятелството на тези хора. Ала жестоката истина беше, че му трябваха слуги. Не биваше да изглежда като човек, който гние в грохналия си замък сам с иконома си. Макар че точно това правеше допреди няколко седмици.

— Дайте им шанс — прошепна тя и го целуна по бузата. Сетне слезе, за да поздрави боготворящата я тълпа. — Направете го заради мен.

Направете го заради мен.

Тази жена нямаше понятие на какви изпитания беше готов да се подложи заради нея. Много по-големи от тази клоунада.

Той бе дошъл в замъка затвор, за да изгние в него. Беше прекъснал контактите си с външния свят. И точно когато беше решил, че е изгорил всички мостове, тази жена — тази невъзможна, мила, глупава жена — пристигна, решена да „преплува рова“. Да срине преградите. Да си устрои дом. Да остане.

Ако не беше тя, тази стая още щеше да е пълна с плъхове и прилепи. Ако не беше тя, той щеше да седи небръснат и пиан в голямата зала и мрачно да брой крачките си към нищото. Ако не беше тя, той нямаше да има причина да води тази битка.

Вероятно нямаше да може да ѝ даде титлата и състоянието си, но беше решен да се погрижи за нея.

Всичко, което правеше от тук насетне...

Беше само заради нея.

ГЛАВА 21

— Елате насам всички! Да преговорим още веднъж отделните етапи.

Изи се провикна от прозореца на стаята на херцога към струпалите се долу рицари, девойки, слуги и приятели.

Утре щяха да пристигнат адвокатите. Това беше последната им възможност да се подготвят.

Тя се покашля и извика:

— Заемете местата си, моля.

Рицарите, готвачът и девойките прислужнички се скриха вътре, а на двора останаха само арбитрите.

„Арбитрите“ бяха Абигейл и няколко момичета, които предложиха да се пременят като посетители. Момичетата се бяха хвърлили въодушежено в ролите си. Бяха опънали косите си назад в здраво стегнати кокове, навлекли бяха черни, тежки палта и боброви шапки от гардероба на стария викарий. Дори бяха взели парчета чернило и си бяха изрисували бакенбарди и мустаци по лицата.

От време на време някоя от тях избухваше в смях, но иначе докарваха сносна прилика с група адвокати и лекари със строги лица.

— Когато посетителите пристигнат, Дънкан ще ги посрещне в замъка „Призрак“.

Дънкан отвори входната врата и се поклони почтително на младите дами с костюми.

— Добър ден, господа. Добре дошли в замъка „Призрак“.

— Отлично! А сетне ще ги въведе в... — Изи се обърна към Рансъм, който стоеше до нея в стаята на горния етаж. — Сигурен ли сте, че предпочитате голямата зала? Сега разполагаме и със салона. Той е по-малък и там ще ви бъде по-лесно.

Той поклати глава.

— Ще ги посрещнем в голямата зала. Познавам разположението й, знам как звучи ехото.

— Тогава да бъде голямата зала. — Тя се обърна и отново се провикна от прозореца: — Дънкан ще ги въведе в голямата зала.

Дънкан погледна „арбитрите“ в лицата и подканващо кимна с глава.

— Господа, бъдете така добри да ме последвате.

Хихикащите момичета го последваха.

Изи се отдръпна от прозореца.

— Сега ще чакаме. Щом Дънкан ги настани в голямата зала, ще прати едно от момичетата да почука.

Те се смълчаха в очакване. Изи оглеждаше обувките си. За утре имаше нови, но днес и старите ѝ жълтеникави боти щяха да свършат работа.

Рансъм, разбира се, с всеки изминал ден изглеждаше все по-прекрасен. Дънкан бе посветил часове наред в неуморно изпълнение на задачата да изчетка, изпере, изглади и лъсне целия гардероб на херцога и това си личеше.

Косата му все още беше малко избуяла, но Изи не намираше сили да предложи да я скъсят. Той носеше перчема от златистокестеняви коси като щит пред белязаното си чело. И без него, страхуваше се тя, щеше да бъде уязвим.

— Не се тревожете за нищо — успокой го тя. — Планирали сме всяка стъпка, измислихме сценарий за всяко непредвидено обстоятелство. Ако всичко друго се обърка, имаме и едно последно убежище. План Д.

— План Д? И какъв е той?

— Снежинка. Ако се появи неочаквано усложнение, едно от момичетата ще пусне белката в стаята. Поне ще отклони вниманието.

Устните му се извиха настрани по вече познатия ѝ начин. Тя все още не знаеше как да разчита изражението му, но почваше да мисли за него като за усмивка.

На вратата се почука.

— Така — рече Изи. — Това е нашият знак.

Тя го улови под ръка, двамата излязоха в коридора и заслизаха към голямата зала.

— Помня всичко, което ми казахте. Блейлок е червенокос и носи очила. От двамата Ригет е пълният, а очите му са разположени близко едно до друго. Щом влезем в залата, ще ги открия и ще ви докосна по

ръката, за да научите местата им. Първо за Блейлок, после за Ригет. Колкото до непознатите, ще трябва да разчитаме сами да се представят. Ако Дънкан ви потърба, ще стои вляво до вратата. Щом веднъж ме представите, аз ще пое...

Той спря наред крачка.

— Изи.

— Да? Забравих ли нещо?

— Това. — Той се наведе и я целуна. Топло, продължително притискане на устните му в нейните. — Сякаш се нуждаехте от нея.

Тя въздъхна.

— Да, струва ми се. Благодаря ви.

Обърканите й, разпилени мисли се събраха. Целувката му беше нейната котва в бурята. Стига да изплуват заедно от това изпитание, друго нямаше значение.

Когато влязоха в залата, с помощта на съгласуваната им система Изи му посочи момичетата, които играеха Блейлок и Ригет. Рансъм ги приветства с леко кимване.

Тук рангът му се притичваше на помощ. Рансъм нямаше нужда да се кланя на никого. Още по-малко пък да се здрависва. Нищо не го задължаваше да поднесе лично питиетата на гостите си. Ако този ден не виждаше всичко в сиво, щеше да може да различи достатъчно ясно събеседника си, за да го погледне, когато заговорят. За един херцог това беше достатъчно.

Те се приближиха към наскоро тапицираните кресла край камината. Изи отново го притисна леко по ръката, за да му покаже свободния стол.

Всички седнаха колкото може по-естествено.

— Отлично — рече тя, като си поотдъхна. Може би нямаше да бъде чак толкова трудно, колкото се бе опасявала. — Щом веднъж се настаним, другото е лесно — ще поговорим, ще пийнем. Ще отговорите на въпросите им.

— Грешите — обади се Рансъм. — Те ще отговарят на въпросите ми.

— Още по-добре. Ако всеобщото настроение е дружелюбно, ще им предложи да ги разведем из замъка. Аз ще водя, вие ще вървите най-отзад. Щом се върнем в голямата зала, вече ще е станало време за вечерята.

В миг изражението на Рансъм коренно се промени.

Сърцето на Изи подскочи. Беше се надявала, че ще приеме добре новината. Но надеждите ѝ останаха напразни.

Той се навъси.

— Какво искате да кажете с това?

По дяволите! Рансъм не беше предвиждал вечеря.

— Защо трябва да има вечеря?

— С малко късмет няма да се наложи — отвърна тя. — Но трябва да сме подготвени за такава възможност. Адвокатите ще пристигнат тук чак от Лондон. Ще бъдат уморени, гладни. Вероятно ще трябва да им предложим да пренощуват тук.

Той изруга.

— Не се тревожете. Планирала съм всичко и сега ще минем през всеки етап. Дънкан ще ни повика на вечеря.

Тя махна към Дънкан и той произнесе напевно:

— Вечерята е сервирана.

— Тогава вие ще ми предложите ръката си — рече Изи и го улови още преди да ѝ я бе предложил — и двамата ще отведем гостите в трапезарията.

Докато вървяха по коридора към трапезарията, Рансъм се чувстваше като осъден на път към бесилото. Всяка стъпка го отвеждаше все по-близо до гибелта.

Вечеря. Как можа да ѝ хрумне! По-сигурно падение едва ли можеше да му спретне, даже и да бе организирала стрелба по мишени.

Стигнаха трапезарията. Явно с моранглианците бяха планирали всичко. От двете страни на дългата маса стояха в редици рицарите с брони и чакаха мирно в ролята на слуги. Един от тях прехвърли тежестта си от единия на другия крак и Рансъм чу проскърцване, от което на човек му идеше да сгърчи лице.

— Аз ще посоча местата на гостите. — Тя упъти момичетата с широки черни палта къде да седнат. — Вие трябва да седнете начело на масата. — Побутна Рансъм към стола му. — Като домакиня, аз ще трябва да се настаня в отсрещния край.

С други думи, на километри от него.

Той я улови за ръката и я притегли.

— Ще минем без вечерята.

— Моля ви, не се паникьосвайте.

Той стисна зъби.

— Не се паникьосвам.

— Няма страшно — прошепна тя. — Обещавам. Всички ястия ще бъдат сервирани à la russe. Ще бъдат разпределени по чиниите в кухнята и ще се сервират на всеки поотделно. Няма да режете, няма да сервирате. Това е най-новата мода във Франция. Ще изглеждаме като модерни хора в крак с времето.

— Радвам се, че за всичко сте помислили — процеди той. — Но...

— Първото блюдо е супа, разбира се. Тук няма нищо особено. За ястието с месо — тя посочи един от източените оловни войници — ще има бифтек.

Пред Рансъм се появи чиния.

Изи издърпа стол и седна до него.

— Разбирам — прошепна му. — Не мислете, че не съм забелязала, че никога не се храните пред нас. Хапвате по малко хляб, сандвич понякога. Но никога истинско ядене. Затова се опитах да се нахраня със завързани очи с нож и вилица. Оплесках всичко, докато успея да пъхна три хапки в устата си. Разбирам, наистина.

Гласът ѝ беше мил. Но тя говореше като някое проклето хлапе. И мътните я взели, ама нищо не разбираше.

Тя взе ръката му и се зае да му покаже чинията.

— Уговорих се с готвача. Всичко в чинията ви ще бъде на хапки без хляба. Кифла с масло в дванадесет часа, сетне от три до седем — бифтек. Картофите и баклата — от осем до дванадесет. — Тя сложи в ръката му вилица. — Хайде, опитайте.

— Изи...

Тя го погали по рамото.

— Не се отчайвайте. Знам, че ще се справите.

Той въздъхна бавно, като се мъчеше да остане спокоен.

— Ще ям, когато, където и както поискам. Няма нужда никой да реже храната ми на зальци. Не съм дете.

На масата пред него седеше... цялото му безсилие, цялата му неудовлетвореност от живота, сервирани в чиния.

Заповядайте, Ваша милост, хапнете си малко безпомощност. С гарнитура от горчииво унижение.

Това, това тук беше лудост. Ама че глупак е бил да приеме този план. Пет минути на масата и адвокатите му ще са го видели такъв, какъвто е в действителност — един окаян слепец. В най-добрия случай щяха да гоzakлеймят като инвалид. В най-лошия щяха да го тикнат в лудницата. Щеше да изгуби титлата, богатството си... нищо чудно даже и личната си свобода.

И всичко, защото не можеше да нареже един бифтек в тъмното. Безмерната нелепост на положението го прониза.

В това време момичетата шепнеха и се смееха. Рицарите дрънчаха с броните си. Скърцането на метал върху метал му подежда като нокти, които раздират мозъка му.

— Не съм гладен. — Той направи знак на слугата в броня. — Отнесете ястието.

Никой не помръдна.

— Отнесете ястието — изрева той.

Бронираният идиот пристъпи напред и взе чинията. Рансът сгърчваше лице при всяко подрънкване и скърцане. Усети растящо главоболие в основата на черепа си. Сякаш зад гърба му стоеше злодей, вдигнал нож, готов всеки миг да го промуши.

Край. Това беше. Рансът стана от масата.

Изи го настигна, преди да е излязъл в коридора.

— Вината е моя — рече тя. — Не биваше да ви устройвам изненади. Знам, че сте изтощен. С всички ни е така. Да опитаме пак по-късно. Може би сега трябва да се качите в стаята си и да си починете.

Сега пък има нужда от дрямка!

Това беше последното унижение.

— Край, това беше. Благодарете на вашите моранглианци, че ни отделиха от времето си, и ги отпратете.

— Да ги отпратя? — Тя го стисна за ръкава и го задържа. — Ще се упражняваме цяла нощ, ако трябва. Но не можем да се откажем. Залогът и за двама ни е твърде голям.

— На мен ли казвате какъв е залогът!

Цялото й бъдеще висеше на косъм. Рансът не даваше пукната пара за себе си, но трябваше да се погрижи за нейната сигурност.

Този неин план да мине за зрящ под погледа на дузина смахнато облечени мечтатели нямаше да сполучи. Можеше да стои тук и да й

изрежда фактите, но познаваше Изи. Тя нямаше да се откаже от романтичния си оптимизъм. Не и когато беше заобиколена от почитателите си, които попиваха всяка нейна дума. Твърде много се боеше да не ги разочарова.

Тя нямаше никога да избере Рансъм пред благоволението и бонбоните на хилядите непознати. Дори да беше за нейно добро.

В такъв случай той трябваше да направи избора вместо нея.

— Не се отказвам — рече той. — Променям плана.

— Минаваме на план Д! — изкрещя някой от рицарите. — План Д, народе! Къде е белката?

— Не този план — скръцна със зъби Рансъм. А на Изи рече: — Нямаме време за губене. Вървете горе и вземете наметката си.

— Наметката? Защо? Къде отиваме?

— В Шотландия. Тази вечер ще се оженим.

Да се оженят?

За миг Изи остана безмълвна. Умът ѝ се завихри. Дори пумпал се въртеше по-бавно от мислите ѝ.

Когато най-сетне проговори, го стори много предпазливо. И тихо, макар че, без съмнение, рицарите и девойките чуваха всяка дума.

— Вие искате да се оженим? За мен? Тази вечер?

Той прокара пръсти през косата си.

— Знам. И на мен идеята не ми допада, но това е единствената възможност. Вземете нещата си. Два-три часа най-много и ще стигнем шотландската граница.

— Но...

— Преимущества би трябвало да са очевидни. — Гласът му не изразяваше никакво чувство. — Ако се оженим, това променя всичко. В краен случай ще почакаат да видят дали носите наследника ми. През това време аз ще се погрижа да получите парите, които ви се полагат.

— Но това звучи много... делово. Дано ми простите честността, но това не е най-романтичното предложение, което едно момиче се надява и мечтае да чуе.

— Вие сте на двадесет и шест. Колко други предложения очаквате?

Хладните му думи смразиха дъха ѝ.

— Нито едно може би. Но това не означава, че се радвам на вашето, което е тъй безчувствено.

— Пораснете, Изи. Какво чакате? Някой смел, елегантен герой? Време е да спрете да живеете в тази — той махна към рицарите и девойките — приказка.

Тя го зяпна, неспособна да повярва, че думите излизат от неговата уста.

— Правите това нарочно — рече тя, като бавно започна да проумява. — Отблъскват ме, защото се боите.

— Не ви отблъсквам. Струва ми се, че току-що ви предложих да се ожения за вас.

— По възможно най-обидния и коравосърдечен начин.

Уендъл излезе с дрънчене няколко крачки напред и каза:

— Позволете ми да ви предложа помощта си, милейди?

— Тя не ви е никаква милейди — изгърмя в отговор Рансъм. — Това е госпожица Гуднайт. Зряла жена. И няма значение колко от бабините подноси за чай ще вържете на гърдите си. Това не ви прави рицар.

Изи скръсти ръце. Така, не му стига, че отблъсква нея. Не, място няма да си намери, докато не изгони всички.

— Ваша милост, аз съм рицар — възрази Уендъл. — Рицар от Моранглия.

— И какво ви прави такъв?

— Дал съм клетва.

— О, дали сте клетва. И върху какво? Върху меч от тиквички? Вие не сте никакъв рицар. Вие сте лунатик. Всички до един. — Той повиши глас. — Признайте си. Затова сте тук, облечени като девойки и рицари на честта. Защото собственият ви живот е твърде жалък.

— Вие завиждате. — Тя поклати глава. — Никога не сте познавали усещането да сте част от нещо подобно и завиждате.

— Да завиждам? — присмя се той. — На тези мъже? Залагам десет лири, че нашият сър Уендъл още живее с майка си.

Лицето на Уендъл пламна в яркочервено.

— Много ергени живеят в родните си домове, докато се оженият.

— О, да — съгласи се Рансъм. — И какви са изгледите ви за женитба? Имате ли си любима? Годеница? Кажете ми поне, че сте опипвали една-две цици.

Изи настъпи с всичка сила ботуша му и смачка с пета пръста му.

— Достатъчно. Ако сте искали да се покажете като магаре и да развалите всичко, за което работихме, повярвайте ми, сторихте повече от необходимото.

Ала Рансъм не се отказа.

— Хайде, сър Уендъл. Признайте си. Никога дори не сте целували момиче, прав ли съм?

Горкият Уендъл. Страните му горяха в наситено червено.

Изи освирепя от ярост.

В този миг обаче Абигейл прекоси трапезарията с решителна крачка, грабна изумения Уендъл Бътърфийлд за раменете и го целуна по устните.

— Ето — рече тя. — Сега вече е целувал момиче.

Изи нададе вътрешно радостен вик. Браво на Абигейл.

Тя се опита отчаяно да издърпа Рансъм настрани.

— Стига вече. Сега ще им се извините. Нуждаем се от тези хора. И ако сте решил и да провалите шансовете си, аз имам нужда от тях. Те са тук заради мен.

— Те не са дошли тук заради вас. Те са тук заради ококореното, драгоценно момиченце със зелените като изумруд очи и гладките кехлибарени коси. На никого не му пука за вас.

О, боже!

Думите му бяха като удар и тя наистина залитна назад.

— Аз съм тук заради вас — рече той, като я хвана през кръста. — Изи, ако се оженим, няма да има значение какво ще ми стори комисията. Ако искат, да ме хвърлят в Бедлам и да глътнат ключа. Докато носите детето ми в утробата си, вие ще сте защитена. — Той плъзна ръка по корема ѝ. — И двамата знаем, че вече може би носите наследника ми.

Тя сниси глас до ужасен шепот.

— Не мога да повярвам, че изрекохте това на глас пред всички!

Изи не можеше да събере сили да се огледа за реакцията на момичетата. Още по-малко за тази на Абигейл. В крайчеца на очите ѝ блеснаха непролети сълзи.

Всичките им усилия. Целият им труд. Цялата ѝ любов. А за него това беше нищо. И беше готов да го захвърли на бунището. Надеждите ѝ, че двамата ще успеят да се справят заедно утре, рухнаха — та те дори този следобед не можаха.

И сякаш това не стигаше, ами той току-що бе съсипал честта ѝ пред единствените приятели, които ѝ бяха останали.

— Изи, вие трябва да се измъкнете от този кръг. — Той кимна с глава към смаяните зрители. — А и те също. Не им правите услуга, като криете истината от тях. Да не би да се боите, че ще разберат, че приказките са пълни с глупости, че всичките им клетви и обети са вятър работа, а щастливият край съществува само в книгите на баща ви? Добре. Дано да си научат урока. Току-виж това спестило огромни неприятности на друг на моето място.

Тя се отдръпна от него.

— Значи така. Тук не става дума за „Приказките за лека нощ“ и за адвокатите ви. Нито пък за мен. Тук става дума за гордостта ви и за лейди Емили Ривърдейл.

Дънкан се покашля ужасен.

— Лейди Шемили Ливърпейл — поправи се тя. — Съжалявам. Все едно. Това е отмъщението ви. Права ли съм, Рансъм? Не ви стигна да обезчестите сладката любимка на Англия. Сега искате да се ожените за мен само за да си го върнете.

Той поклати глава.

— За нищо не си връщам.

— Вие сте лунатикът. — Тя забодя пръст в гърдите му. На празното място, където трябваше да бъде сърцето му. — Тя не ви е напуснала заради приказките на баща ми. Напуснала ви е, защото сте били студен и коравосърдечен с нея. Причината, че сте самотен, сляп и безпомощен, е по вина на един-единствен човек в тази стая. И това сте вие самият.

— Изи...

Тя изтри парещата сълза от бузата си.

— И знаете ли какво? Била е права да избяга. Заслужавала е по-добра участ. Точно като мен.

ГЛАВА 22

Мъжете и жените в трапезарията стояха смълчани, докато последните стъпки на Изи заглъхваха. Рансъм чувстваше всеобщия им укор.

Ехото от думите ѝ още отекваше от сводестите тавани.

Заслужавала е по-добра участ. Точно като мен.

Рансъм разхлаби стегнатия възел на вратовръзката си.

Дойде му като някакво уродливо облекчение да чуе това мнение и да знае, че всички край него го споделят. Дружелюбната помощ и веселото усърдие от последните дни го бяха накарали да се чувства като чужденец в собствения си дом. Десетки хора се бяха организирали да му помогнат без надница и без мамеща награда. Не можеше да познае живота си.

Но това чувство на празна, кънтяща изолация...?

Това му беше познато. Открай време. Това бе слушал още преди да разбира думите. Не съществуваше утеха за него. Нямахме доброта, нямахме милост. Никой никога не го бе обичал и нямахме да го обича.

Не заслужаваш да те обичат, момче.

Рансъм нямахме да спори.

Когато излезе от залата и тръгна към стаята си, само Дънкан го последва.

— Дънкан, напълнете ми ваната, пригответе най-хубавия ми костюм и стегнете куфарите. Тази вечер заминаваме.

— За Шотландия?

— Не. За града.

Рансъм прекоси стаята и започна да сваля ръкавелите си.

Заминаваха веднага за Лондон. Щом пристигнеха, щеше да отиде право в банката и да изпразни сметките си. В случай че адвокатите предатели вече са ги замразили, щеше да тръгне по клубовете, от които още не го бяха изгонили, и да проси, да иска назаем колкото му дадат.

Каквото събере, ще отиде за Изи. Какво че тя не го харесва, а още по-малко го обича? Той трябваше да знае, че тя е осигурена.

— Ваша милост — подхвана Дънкан, — сигурен ли сте, че е разумно...

— Не! — прекъсна го Рансъм. — Спрете дотук. Не искам никакви мъдри съвети. Вие не сте ми съветник, вие сте моят лакей.

— Нали ме повишихте в иконом.

— Отново сте понижен. Напълнете ваната. Пригответе костюма ми. Стегнете куфарите.

Рансъм започна да се съблича под звуците на чайниците, които бяха сложени да се сгреят, и стърженето на ваната по пода, теглена към огнището.

Когато всичко изглеждаше готово, той отиде до ваната и се пхна в нея, като очакваше върху него да се излее топла вода.

Но го обля шокиращ леденостуден потоп. Изсипан право на главата му.

— Какво, по дяволите...? — запръска той слюнки.

— Приемете това за оставката ми, Ваша милост.

— Не може да напуснеш.

— Разбира се, че мога. Пенсията ми е осигурена от години. Останах на тази длъжност поради възможно най-глупавата причина. Едно обещание, дадено много отдавна. Но днес в трапезарията вие разпръснахте заблудите ми. Съвсем ясно заявихте, че тези клетви за вярност... Как ги нарекохте — глупости? Вятър работа? Не мога да си спомня.

Рансъм изтри ледените капчици от лицето си.

— За какво говориш? Ти никога не си се клел във вярност. Не съществува обет на лакея, нито орден на колосаната вратовръзка.

— Не пред вас. Заклех се пред нея.

— Пред госпожица Гуднайт?

— Не. Пред майка ви. Обещах на умиращата ви майка, че ще се грижа за вас. Смешно, нали? Като епизод от блудкава приказка.

Рансъм си пое бавно дъх.

И тъй, не стигаше, че бе погубил майка си. Беше съсипал и живота на Дънкан. Чудесно беше да научи този факт.

Е, на това мъчение поне бързо можеше да се сложи край.

— Смятайте, че сте освободен от този обет.

— О, да, Ваша милост, така ще направя.

Нов поток ледена вода се плисна върху главата му.

— Глупак такъв — изсъска Дънкан вбесен. Рансъм никога не беше чувал иконома си да говори така. — Виждал съм ви пиан, разгулен и в какви ли не ужасни оргии. Но никога не съм ви виждал да се държите тъй глупаво, както днес. Ако оставите това момиче да си тръгне, значи, сте истински тъпак.

Рансъм се изтръска. Зъбите му тракаха.

— Т-така е по-добре.

— По-добре? — Нова кофа ледена вода се изсипа на раменете му. — За кого?

— За нея. — Той избърса водата от лицето си. — За Изи. Нали я чухте? Аз не я з-заслужавам.

— Естествено, че не я заслужавате. Никой мъж не заслужава такава жена. За да я спечели, той залага душата си, а после цял живот изплаща дълга си.

— Скоро ще остана без нищо, освен името си. Няма да повлека нито вас, нито нея, нито някого друго с мен към разорението.

Дънкан дълго мълча.

— Знаете ли, тя ви обичаше.

Обичаше. Странно как това минало време превръщаше едно прелестно изречение в остър, безпощаден нож за сърцето му.

— Вие с госпожица Гуднайт често си бъбрите.

— Не говоря за госпожица Гуднайт. Говоря за покойната херцогиня.

Рансъм застина пред пронизващата болка при споменаването на майка му.

— Още една жена, която щеше да живее по-добре, ако не се бях родил.

— Тогава бях млад прислужник. Наеха ме, когато вие бяхте в утробата ѝ. Всички в къщата стъпваха на пръсти. Предишната година се родило мъртво дете, ми казаха. Според мълвата в стаите на прислугата лекарят предупредил херцогинята, че още едно раждане може да я убие.

Мъртвородено дете предишната година?

Рансъм чуваше за първи път.

— Но тя искаше да рискува — продължи Дънкан. — Толкова много ви чакаше. Когато приключиха родилните мъки, ме изпратиха да взема чантата на лекаря от стаята. Тя се протегна и хвана ръката ми. —

Старият прислужник се покашля разчувстван. — Обещайте ми, рече тя, обещавайте ми, че ще го обичате.

Рансъм не помръдваше.

— Беше в треска, вече гаснеше. Знаех, че ме е помислила за херцога. Но не можех да ѝ кажа, а нямаше време да го повикаме. Пък и той бездруго нямаше да ѝ каже това, което тя копнееше да чуе.

Точно така. Баща му си остана студен, коравосърдечен кучи син до деня, в който склопи очи.

— Но аз не можех да допусна младата херцогиня да си иде в смут. Затова ѝ отвърнах, че обещавам. Обещавам да го обичам. И вече тридесет години правя всичко по силите си, за да спазя обещанието си.

Исусе. Къде беше поредната кана с ледена вода, когато се нуждаеше от нея, за да скрие другите капчици по лицето му?

Рансъм потъна по-дълбоко във ваната, притегли колене към гърдите си и потърка лицето си. Бяха забранили на бавачките и учителите му да бъдат добри с него. Но кой беше винаги до него да го утешава? Кой се грижеше за него след всяка разгулна нощ, превързваше раните му, обличаше го с безупречни фракове, по-тесни и от майчина прегръдка?

Кой беше останал до него през тези седем месеца, докато изпълняваше пипнешком от лапите на смъртта?

Дънкан.

Дънкан... през цялото време.

— Сега — рече херцогът дрезгаво. — Казвате ми това чак сега.

— Струваше ми се, че по-рано не бяхте готов да го чуете. И съм бил прав.

— Но... защо? Нито една пенсия на света не стига да компенсира тридесетте години служба. А и аз не съм ви дал повод да се привържете към мен.

— Разбира се, че не сте. Спазвах обещанието през тези тридесет години, защото то придаваше смисъл на работата ми. Придаваше ми достойнство, чест. Малка, домашна чест, но все пак чест. Но явно според вас аз съм пропилял живота си. Поредният глупав обет, поредната безумна клетва — вятър работа. Но след като ме освободихте от него... — Дънкан си пое дълбоко дъх. — Струва ми се, че ще се оттегля в една малка крайбрежна къщичка в Ирландия. Вече чакам с нетърпение.

— Къде е ризата ми?

— Не знам, Ваша милост. Това не е моя работа вече. Но мога да ви предложа един малък съвет на раздяла... Не сте в положение да бъдете придирчив. Ако някой ви предложи любовта и приятелството си, приемете го. Даже и да идва с броня от поднос за чай. И стойте далече от раирани дрехи. Не ви подхождат.

Рансъм остана невиждащ, гол, мокър и треперещ. И напълно сам, точно както в деня на раждането си.

Нямаше какво друго да направи, освен да започне отначало.

И да се опита да си върне всичко.

Изи кръстосваше стаята си на светлината на единствената свещ.

Пак погледна часовника. Два и половина през нощта. Само девет минути бяха минали от последния път.

Къде, за бога, беше отишъл Рансъм? Посред нощ, сам? По нейно настояване Дънкан беше тръгнал да го търси. Отдавна трябваше да са се върнали. Сега Изи се боеше и за двамата им.

Тя ту изпадаше в гняв, задето той я бе изоставил, ту я обземаше страх, че нещо ужасно се е случило. Рансъм беше голям мъж, повтаряше си тя. Магнус беше верен водач. Но това не ги застраховаше срещу случайна злополука. Ами ако се беше изгубил? Или беше паднал в потока?

Ами ако беше заминал с някое от момичетата вместо с нея за Шотландия? Едва ли щеше да го обвини след гневните думи, които му наговори.

Божичко. Неизвестността я смазваше. Дали да тръгне в тъмното сама. Ще вземе лампа и Снежинка от легълцето ѝ от дървени стърготини.

Това е. Изи грабна наметката и ботушите си. Не можеше да стои тук със скръстени ръце.

С треперещи пръсти започна да разплита връзките на ботушите си. И тя не знаеше защо никога не ги развързваше в края на деня. Навик от леност, за който никога не бе съжалявала така, както в настоящия миг.

След като взе решението да излезе да го търси, тревожността ѝ нарасна. И за разлика от обичайното туптене на сърцето ѝ в тъмното, този страх имаше ясна форма и краища, за които да се захване.

Защото това не беше въображаем страх. Вече не. Това беше истински ужас за живота на човек, който не й беше безразличен. Човек, когото обичаше. Тя го обичаше и нямаше никакво значение, че той бе саботирал целия им упорит труд и бъдещо щастие. Ако сега лежеше нейде в мрака ранен, трябваше да му помогне.

И тогава — точно когато най-сетне размота възела на втория ботуш — от двора се чува стъпки. Тя изтича до прозореца.

О, слава богу!

Беше си дошъл у дома.

Беше си дошъл, праметнал ръка през рамото на Дънкан и... се смееше.

Смееше се?

Страхът й изчезна. На негово място изригна чиста ярост.

Изи хукна гневно по стълбището и влезе в голямата зала тъкмо навреме, за да посрещне завърналите се мъже.

Тя обви с ръце тялото си, за да спре треперенето си.

— Рансъм! Поболях се от тревога. Къде бяхте?

Дънкан усети, че е време да се изпари.

— Аз имам нещо... — Той посочи неопределено към тавана. Сетне извърна глава и погледна през рамо. — Прането. Трябва да...

— Вървете — рече умолително Изи.

Той тръгна, и то с благодарност.

— Е? — Тя стисна по-силно ръце около тялото си. — Къде бяхте?

— Бях... — Той описа широк кръг. — Навън да търся приятели.

Да търси приятели? Изи едва ли щеше да се изненада повече, ако й беше казал: „На лов за еднорози“.

— Къде? С кого?

— Ами почнах от викария. Уендъл Бътърфийлд беше канен на вечеря у семейство Пелъм. След два-три часа отидох в селската странноприемница. Когато кръчмата затвори, се пренесох в долнопробната пивница. „Миризливият глиган“ се казва май. Очарователно, душно местенце, пълно с интересни типове. Поне един-двама от тях можеха да четат.

— Да четат.

— Да. Виждате ли, точно това правех. Местех се цяла вечер от място на място. Искях да ми прочетат нещо на глас, а не можех да

помоля вас. Нещо важно.

— О? И какво е това нещо?

— „Приказките за лека нощ“.

Изи почувства отговора му като удар през коленете.

— О, не.

— О, да. Днес ми стана ясно, че ако тая надежда някога да ви разбере, да ви заслужи, ако не и да ви спечеля отново, то трябва да узная какво има в тези приказки. И сега, благодарение на Абигейл и господин Бътърфийлд, както и на добрите стопани на местните пивници, изслушах цялата сага. От началото до края. Не че приказката има край. Имам някои въпроси към вас за края.

Не. Не!

Не и Рансъм. Единственият човек, който не се отнасяше с нея като с някакво скучно, безцветно момиченце от приказките, а като със зряла жена. Красива прелъстителка с интересни идеи и чувствена духовитост.

След като беше прочел приказките, той щеше да стане точно като лорд Арчър, Абигейл и всички останали.

Изи се отдръпна от него, преди да е ранил душата ѝ, като я потупа по главата или ѝ предложи бонбони.

— Угаси лампата, мила моя Изи, и аз ще ти разкажа една приказка — изрече той напевно.

Тя преглътна риданието си.

— Как можяхте?

— Как съм могъл ли? Как вие сте могли? Това исках да знам. Трябва да кажа, че изпитвам съчувствие към хората, които ви пишат толкова много писма. Нищо чудно, че са се побъркали. Улрих повече от година е останал да виси, а Кресида стои затворена в онази кула... Трябва да ми кажете кой е Сенчестият рицар. Поне това трябва да знам. Имам си свои теории, но...

Тя зарови лице в дланите си.

— Това е ужасно. Не и вие.

— Да, и аз. Аз съм чистокръвен моранглианец. Покръстен във вратата на чудната магия на „Приказките за лека нощ“. — Той се изтегна на дивана, сви ръце под главата си и се загледа в тавана. — Предупредихте ме, че първите няколко години не струват. Признавам,

че имяхте право за това. Детински и предсказуеми в по-голямата си част.

— Предсказуеми? — противно на всяка логика, Изи леко се засегна.

Той не спря дотук.

— Но сетне, някъде към второто отвлечение на Кресида, историята започва да се променя. Като хубаво уиски, зреещо в бъчва. Появяват се по-дълбоки пластове, чувствата имат повече оттенъци. А думите рисуват тъй ярки, живи картини. Представях си всичко. Тъй ясно, като че ставаше пред мен, но фабулата не спираше да ме изненадва. Когато стигнахме края, или по-скоро там, където не е краят, бях прикован за стола. Пивницата даже не съществуваше. Открих, че си мечтая да приличам поне наполовина на Улрих. Не крия, че съм доста увлечен по Кресида.

Изи проплака отчаяно.

— Но най-голямата ми изненада нямаше нищо общо с героите или със сюжетната линия. — Той се надигна и седна с лице към Изи. Черните му очи като че се спряха съсредоточено на нея. — А с вас.

Сърцето трепна в гърдите ѝ.

О, божичко! Той знаеше.

— Да — потвърди той страховете ѝ. — Знам истината.

Това е то, значи. Край на тринадесетгодишния ѝ фарс. Той знаеше всичко.

На Изи ѝ оставаше едно-единствено решение.

Бягай!

ГЛАВА 23

С болезнен възглас Изи разчупи ледената обвивка на страха си. Изхвърча от голямата зала и хукна нагоре по спираловидното стълбище.

— Изи!

Тя продължи да тича.

Рансъм се спусна след нея.

— Изи, спрете! Не бягайте от мен, по дяволите! Да не сте посмели втори път да ми избягате!

Замаяна, тя спря в коридора и се подпря на стената.

Той имаше право. Лейди Емили Ривърдейл бе избягала от него. Беше го направила заради нейните приказки и така бе разбила живота му.

Ако Изи не можеше да му даде друго, поне това му дължеше. Възможността да се изправи срещу нея лице в лице.

И тъй, тя спря да бяга. И се обърна да погледне истината в очите.

— Рансъм, аз... не мога да си представя как се чувствате сега.

— О, струва ми се, че можете.

Той я улови през кръста и я повлече към близката стая, която се случи обновената и неизползвана досега спалня на херцога.

Затвори вратата с ритник.

— В крайна сметка вие сте съчинили всички тези чудати истории. Следователно можете да си представите доста неща. — Докато говореше, Рансъм вървеше напред и я караше да отстъпва заднешком към леглото. — И тъй, ще можете да се поставите на мое място, да ме видите как седях там — първо у викария, сетне в странноприемницата, а после в онази задушна пивница — и бавно осъзнавах, че авторът на тези приказки не е сър Хенри Гуднайт. А вие. Вие сте били през цялото време.

Тя се удари в ръба на леглото и падна назад върху него. Херцогът се строполи с нея, заклеци я с краката и ръцете си и я притисна с тежестта си.

— И тъй, кажете ми. — Гласът му беше мрачен и дълбок като пещера. — Можете ли да си представите как се почувствах? Можете ли да назовете това горещо, силно чувство, което изпълни гърдите ми, та чак ме заболя?

— Гняв — предположи тя и й прималя.

Той поклати глава.

— Не.

— Ярост? Предателство?

— Не... и пак не. — Той прокара палец по устните й. — Беше гордост. О, моя Изи. Аз тъй дяволски се възгордах с вас, че сърцето ми щеше да се пръсне.

Сърцето й спря да бие.

— Горд с... — Тя се покашля, за да скрие риданието си. — Какво искате да кажете? Защо ще се гордеете с мен?

— Стига с тези глупости. Не се преструвайте, не и пред мен. — Той изтри сълзата й. — Гордеех се, защото вие сте написали приказките. Всичките до една.

— Да, и това означава, че всичко е станало по моя вина. Моите приказки са причина за бягството на лейди Емили. За раната и слепотата ви. За това, че сега сте на път да изгубите всичко. За всичко, за всичко съм виновна аз.

— Тогава не ми остава да кажа друго, освен... — Той бавно въздъхна. — Бог да ви благослови. Благодаря ви.

— Едва ли говорите сериозно.

— Напротив. Ако не бяхте научили онази глупава, лекомислена Емили Ривърдейл да мечтае за любов, аз самият нямаше да имам шанса да повярвам в нея. Нямаше да заживея тук. Нямаше да ви срещна. А дори и да ви бях срещнал, щях да бъда твърде високомерен и твърдоглав, че да ви допусна близо до себе си.

Той отпусна глава и зарови лице във врата й.

— Изи, аз ви дължа всичко. Вие сте моето сърце. Моят живот. Никога не ме оставяйте.

Сърцето й се изпълни.

— Никога. — Тя обви врата му и го притисна силно. — Ако само ми позволите да ви прегърна, никога няма да ви пусна.

Те се целунаха дълбоко, нежно. И бавно. Сякаш разполагаха с цялото време на света.

— Съжалявам за станалото. За глупостите, които наговорих. Държах се като кучи син. Опропастих труда ви. По-лошо, провалих плановете си.

Челото ѝ се сбърчи.

— Какви планове?

— Ами за начало... — Той се повдигна на лакти. — Тази вечер възнамерявах да ви прелъстя в това легло.

Изи преглътна.

— Промени ли се планът?

Моля ви, кажете „не“. Кажете „не“.

— Да, промени се. — Херцогът стана и я прекрачи през кръста. — Мисля, че прелъстяването не е подходящо за случая. Мисля, че отдавна трябваше да ви погубя бурно и страстно.

През тялото ѝ премина тръпка.

Да!

Част от нея жадуваше точно това — той да поеме в свои ръце контрола. Само този път. Откакто навърши десет, тя беше човекът, който носеше бремето на отговорността в дома на Гуднайт. През всичките тези години трескаво бе писала приказките, за да има хляб на масата и газ за лампите им. После — постоянното напрежение да не излезе истината на бял свят, вечното премерване на думите във всеки разговор, със свити юмруци и език зад зъбите. Постоянната грижа да не допусне хората до себе си, та да не би да се досетят. Защото трябваше да пази не само семейния доход, но мечтите и надеждите на хиляди.

И през цялото време беше копняла някой да се погрижи за нея. Беше мечтала за мъж, достатъчно силен да я закриля, достатъчно дързък да види истинската ѝ същност. Да поиска да я направи своя.

Отдавна, много отдавна трябваше да я погубят дръзко и бурно.

Но това не можеше да стане тази вечер.

Когато той преплете ръце с нейните и я бутна назад в леглото, тя започна да протестира:

— Не.

— Не? — намръщи се той.

— Не така. Няма да ви позволя да ме погубите.

Тя се възползва от изненадата му, обърна се и легна отгоре му.

— Тази вечер — зарече се тя — аз ще ви погубя.

Да го погуби? Него?

Рансъм направи вял опит да възрази. Измрънка няколко несвързани думи. Ала тялото му го предаде.

— Знам, че го искате — прошепна тя и повдигна полите си, за да го яхне през средата.

Така беше. Той отчаяно искаше тя да го погуби.

Тя нямаше как да знае какво означава за него да го бутне назад, да смъкне всичките му дрехи и после... да го докосва. Да го милва. И най-вече да го целува. Да го целува навсякъде. Без да очаква компенсация или отплата. Без сделка, без нищо в замяна. Само нежността ѝ, страстта ѝ да се леят над него. И красивото ѝ сърце.

Целуваше го навсякъде. Навсякъде.

Някои от местата, които избра да удостои с вниманието на устните си, му се сториха прелестни. Свивката на лакътя му. Изпъкналата му брадичка. Косматите му, мускулести прасци. А през всичкото това време меките ѝ, чувствени коси го милваха по кожата като хиляди гальовни пръсти.

Целуна го и по устните, промушвайки езика си навътре, за да се сплете с неговия. Целуна го по бузите и слепоочията, както по здравото, тъй и по белязаното. Целуна го по нежното местенце точно под ухото, прокара език през гърдите му и...

И спря на пъпа му.

По дяволите!

Рансъм не искаше да я насилва. Но до този миг тя бе допряла устните си почти навсякъде и на члена му щукваха негови си идеи. Изпъваше се, за да го помилва тя, трепереше за целувките ѝ. Мяташе се като вързан с вериги звяр.

— Изи.

Най-сетне тя взе члена му в ръка. Притисна устни към короната. Подтиква на стонове на безпомощна наслада, отново допря устни. И отново, но този път нежно го докосна с език.

— Покажете ми — прошепна тя. — Покажете ми какво да правя.

Той не успя да устои на поканата. Хвана я за косата и сви длан в юмрук; показа ѝ как да го поеме в горещата си, влажна, прекрасна уста, как да се движи нагоре и надолу. На Изи не ѝ бяха нужни много указания. Щом налучка ритъма, той я освободи и отпусна глава на възглавницата, отдал се на блаженството.

Тя го пое още веднъж дълбоко в устата си, а сетне, като прокара език по нежната долна страна, го пусна. Той простена в безсловесна жалба за милост.

— Готов ли сте да ви погубя? — попита тя с жарък, меден глас.

— Да — рече той през стиснати зъби. — Съвсем готов.

Тя прекрачи таза му и потърка горещите си гльбини нагоре и надолу по твърдината му. Сетне застина над него, придържайки връхчето на члена му залостено там, където той отчаяно копнееше да проникне.

Мили боже. Тя ще го довърши.

— Изи. — Кипящата страст го душеше. — Сега. Направете го сега. Имайте милост.

— Знаете думичката, която чакам да чуя.

Нима?

А, да, май наистина я знаеше. Малката му хитруша.

— Моля ви. — Той протегна ръка, вплете пръстите си в дългите, буйни къдрици и повтори: — Моля ви.

— Това е друго нещо.

Тя потъна надолу... бавно и гладко, поемайки го до основата.

Да!

Той я остави да определя ритъма. Тя се движеше по него с бавни, нежни, плаващи движения, които изцеждаха търпението му.

Когато повече не можеше да понесе това, той я улови за бедрата и започна да я движи по-бързо. По-грубо. Закотви крака на леглото и започна да се надига нагоре, пресрещайки я с тласъците си.

Тя залитна напред и нежната, подвижна топлина на гърдта ѝ срещна неговата. Той я прегърна здраво, милеейки за всеки възглас, за всяка въздишка наслада. Сдържаше се заради нея, проникваше отново и отново, издигайки я все по-нависоко и по-нависоко, докато тя потрепери и се разпадна в ръцете му.

И когато тя се изля, той също изригна. Това бе сливане — прекрасно, съвършено — с нея. Цялата.

Божичко, обичаше я.

Привлече я към себе си, завъртя се на една страна и сгуши главата ѝ към гърдите си. Тя се сви сладко в прегръдката му.

Той подпря брадичка на главата ѝ.

— Искам да те питам нещо, Изи. Никога не съм искал това от друга жена. Трябва ми смелост дори да повдигна въпроса, затова, моля те, имай милост и обмисли внимателно отговора си.

— Питай.

— Изи, любима... — Той нежно я погали по косата там, където тя се разстилаше по възглавницата. — Утре ще ми направиш ли палачинки?

ГЛАВА 24

Щом зората заструи през прозорците, Изи разтърси спящия си любим. Не ѝ беше приятно да го буди. Той беше тъй красив, загорелите му ръце и крака се подаваха изпод чисто белите чаршафи и пухкавите възглавници.

Изглеждаше спокоен.

Но днес, меко казано, се очертаваше интересен ден. Той не биваше да го проспива.

— Рансъм. — Тя го побутна по раменете.

Той се сепна.

— Какво? Какво има?

— Ставайте и се обличайте. Адвокатите пристигат днес. Не знам къде е Дънкан, но сигурно скоро ще се появи.

— За бога, Изи. Да вървят по дяволите адвокатите. Дънкан подаде оставката си. А на мен ми се стори, че оставихме това зад гърба си. Няма да крия повече чувствата ни.

— Аз не ги крия. — Тя се тръшна до него на леглото и разроши косата му. — Просто ви подканям да побързате. Ако още си искате палачинките, сега е моментът.

— О. Е, добре тогава.

След пет минути, надянал смачкани дрехи и незапомнена усмивка, Рансъм я последва по стълбите, а оттам — в кухнята до голямата зала.

Тя запали огъня и взе да изважда купи и лъжици от шкафа.

— Е, как се досетихте?

— От известно време подозирах. Вие описвате залезите като умиращи воители, четете с преправен глас и ми пишете глупави реплики в диалозите ни. Щом изслушах приказките, стана очевидно. Знаех, че сте вие. Изи, не бива повече да отричате и да се преструвате.

Много добре. Няма повече да се преструва. Не и пред него.

Останалият свят не биваше никога да научи истината, но тя не можеше да отрича колко важно е да знае, че този единствен човек я е

разгадал. Той се бе взрял отвъд очакванията и общественото мнение и бе видял истинската Изи.

— Вие наистина сте ги харесали? — Това беше най-глупавият въпрос и тя се смъмри подобаващо.

Той я подръпна за косата.

— „Харесал“ не е думата.

„Ами тогава коя?“, почуди се тя.

Възхитили са го? Оценил ги е? Бил е заплепен от тях?

Обикнал ги е?

Не беше нужно той да изрича думата, рече си тя. Но тайничко не спираше да се надява.

— Защо не ми казахте? — попита я той. — И защо не си признаете пред света? Ако аз бях написал най-известната книга в Англия, нямаше да спра да бия тъпана.

Той полудя ли?

— Естествено, че не мога да кажа на никого. Не и без да помрача радостта на хората и да изкарам баща си измамник.

— Баща ви е бил измамник. Страхлив, безсрамен измамник, който си е приписал цялата слава за упорития ви труд.

Тя поклати глава и извади яйцата от шкафа.

— В началото той ме закриляше. Аз бях съвсем малка. Издателите нямаше да погледнат приказките, ако знаеха, че аз съм ги писала. Аз не търсех внимание, не исках поклонници. Почитта на хората радваше баща ми. А на мен писането ми носеше радост.

— Докато той е умрял и вие сте изгубили всичко. Не ви ли липсва сега?

— Разбира се, че ми липсва. Ужасно. — Дори в момента, след повече от година, тя усещаше болезнената загуба, която тъй и не можа да се притъпи докрай. — Но как да продължа? Ако опитам да пробутам приказките уж че са писани от баща ми, те законно ще принадлежат на Мартин. Ако ги изпратя под мое име, издателят ще ми ги върне обратно. Най-вероятно, без да ги прочете.

— Как ще знаете, ако не опитате?

— Вие не разбирате, Рансъм. Не можете да видите.

Той вдигна рязко глава от оскърбление.

— Не разбирам какво общо има слепотата ми с това.

— Всичко. — Тя въздъхна.

Слепотата му беше от огромно значение.

Нито един мъж досега не се бе отнасял с нея така, както той. Тя беше дребничка, безлика, незапомняща се. Върху листа обаче думите ѝ вършеха чудеса. Те въздействаха, будеха възхита. Притежаваха сила.

Но само ако не бяха нейни.

Беше се примирила, че това никога няма да се промени. Тя даваше най-доброто от себе си, когато беше невидима. Затова беше описала себе си със зелени като изумруд очи и гладки, кехлибарени коси. Истинската Изи не беше толкова красива.

Досега. За Рансъм истинската Изи беше достатъчно красива и добра. Той никога нямаше да разбере колко важно беше това за нея. Ала тя щеше да се постарее да му го покаже.

Изи стисна ръката му.

— Нека да ви направя палачинките.

Под погледа му тя взе яйцата и започна да ги чупи в купата.

— Кой ви е научил да правите палачинки? Семейният готвач?

Тя се засмя.

— Нямахме готвач. Единственият доход на баща ми идваше от шепата ученици. Докато приказките не пожънаха успех, парите не ни стигаха за прислуга. — Тя наля мляко в купата, пресея отмереното брашно и забърка сместа с лъжица. — Нямахме готвач, нямахме прислужница, нямахме гувернантка. Бяхме само аз и папа. Научих се да правя доста неща, но най-много обичах да правя палачинки.

— И тъй значи. В детството сте си били сама готвач, прислужница и гувернантка. А сетне на тринадесет и глава на семейството. — Той обгърна кръста ѝ. — Изкушавам се да взема лъжицата от ръцете ви и да я захвърля през прозореца. Никога вече не бива да правите палачинки.

Тя се усмихна и го целуна по бузата.

— Това е различно. Доставя ми удоволствие заради вас.

Той плъзна ръцете си около кръста ѝ и я притисна здраво. Тя добави щипка сол и захар в купата.

И реши, точно тук в тази кухня, че има още нещо, което иска да му каже.

— Искате ли да научите как продължава приказката? Истинската самоличност на Сенчестия рицар?

— Шегувате ли се? — Той я стисна здраво. — Готов съм да дам почти всичко, за да узная. Всичко, без палачинките. Само тях няма да сложа на масата за преговори.

— И тъй, Улрих виси от онзи парапет. — Тя намери маслото в глинената съдинка. — И тъкмо започва да се изтегля нагоре, когато Сенчестият рицар вади меча си и с един замах прерязва ръката му.

Рансътм сгърчи лице.

— Мили боже! Ама че кръвожадно въображение имате.

— Той увисва на другата. А в това време дъждът се лее, вятърът свисти. Той трябва да удържа не само собствената си тежест, но и тежестта на бронята си. Идва му в повече. Ръката му почва да се изплъзва. Това е краят и двамата го знаят.

Тя остави купата с тестото за палачинки и му поднесе захаросания си пръст. После продължи:

— „Кажи ми — изрича Улрих и вместо на три остава да виси на два пръста. — Преди да ме пратиш на смърт, кажи ми кой си.“ Сенчестият рицар вдига зрителния отвор на шлема си, открива съвсем познатото си лице и казва — тя сниши злокобно глас: — „Улрих. Аз съм брат ти.“

Той остави пръста й да се изплъзне от устата му.

— Не.

— Да.

— Не.

— Да. Обратът не е много оригинален. Мотивът се среща в повечето рицарски произведения. Странстващите рицари неизменно се изправят лице в лице със заклетия си враг, който винаги се оказва техен баща, брат или отдавна изчезнал син.

Тя сложи бучка масло в загорения тиган и изсипа пълна лъжица със сместа.

— Но нали братът на Улрих умира в Кръстоносния поход? — рече Рансътм.

— Така си мисли и Улрих. Той вярва, че Годрик е загинал на бойното поле, но той оцелява. Години са му нужни, за да се завърне в Англия, и на всяка крачка от пътя си мечтае да отмъсти на брат си, който го оставя да умре.

Той поклати глава.

— Сега остава да ми кажете, че Кресидата им е сестра.

— Кресида... да им е сестра? Божичко, не. Откъде, за бога, ви хрумна пък това?

— Хубава изненада щеше да бъде. Трябва да признаете.

Тя изсумтя с отвращение и обърна палачинката във въздуха.

— Не може да са брат и сестра. Целували са се.

— Не много страстно.

— Пак си остава целувка. Не са брат и сестра. — Тя се засмя. — Ама че мисъл!

Тя плъзна готовата палачинка в празна чиния. В този миг вратата на кухнята се откряна, Изи вдигна глава и зърна позната фигура с лъскав възел руса коса на главата.

— Изи, ето къде сте били.

Абигейл.

Изи прехапа устни. Какво ли щеше да си помисли дъщерята на викария за нея? Вчерашните декларации на Рансъм не бяха оставили място за неясноти, а ето че сега с измачкани дрехи си правеха палачинки рано сутринта. Фактът, че са любовници, беше очевиден.

И в случай че това не беше достатъчно явно, Рансъм я прегърна през раменете и я притегли към себе си.

— Абигейл — рече Изи. — Добро утро. Аз тъкмо... Тоест ние...

— Спокойно, Изи. — Абигейл влезе в кухнята и дръпна Изи настрани. — Няма да кажа на никого. Всъщност дойдох да ви поискам услуга. Ако някой пита, изкараха съм нощта в замъка.

— О? — На Изи започна да ѝ става ясно. — О. Разбира се, че тук.

— И категорично не съм спала в лагера на моранглианската армия — продължи Абигейл шепнешком — и не съм позволила на господин Бътърфийлд някои умерени, не много рицарски волности. — По бузите ѝ избиха розови петна.

Изи се усмихна.

— Естествено, че не сте.

— Благодаря ви.

— За нищо. За какво са приятелите?

Абигейл я прегърна силно и въздъхна от облекчение.

— А сега — подхвана тя живо, — какво ще правим с тези адвокати? Как ще докажем, че херцогът не е пълен лунатик? Нали не сме се отказали.

Изи погледна Рансъм.

— Не сме се отказали, нали?

— Не сме — рече той. — Нека дойдат. Край на фарсовете. Край на преструвките. Ще отговоря честно на въпросите им. И ако накрая пожелаят да оспорят правото ми да задържа титлата си, ще се видим с тях при върховния съдия.

— Този план ми харесва. Абигейл, можем ли още да разчитаме на помощта ви?

— Естествено.

— Дънкан подаде оставката си — отбеляза Рансъм и се почеса по прорасналата брада. — Но вярвам, че ще успея да го убедя да остане. Като приятел. Ще ни трябва прислужник. — Той погледна Абигейл. — Казахте, че моранглианската армия все още лагерува в околността? Може би ще съумея да ги убедя да се върнат.

Изи не беше тъй сигурна, че предложението му е разумно.

— Рансъм, вие ги засегнахте много вчера. Един господ знае какво си мислят за мен сега. Каквото и да им кажете... предлагам ви да започнете с искрено извинение. И да завършите с думичката „моля ви“.

Той отхапа от палачинката и сви рамене.

— Те са разумни мъже. Сигурен съм, че с кратък разговор ще се разберем.

Но явно нямаше да се разберат тъй лесно.

По-малко от два часа след това Рансъм се намираше в лагера на моранглианците. Обграден, с покрита глава, опрян в гърба меч и вързани отзад ръце.

Отвеждаха го в гората.

Той се опита да надвика дрънченето на броните и качулката на главата си.

— Благородни господа. Знам, че вчера изрекох обидни думи. Но днес идвам с мир. Искам да стана един от вас.

Нещо остро го смушка в бъбреците.

— Човек не става просто ей така един от рицарите на Моранглия. Не е толкова лесно. Има си церемония и обет.

— И изпитание — вмъкна друг.

— Много добре. Ще се подложа на изпитанието ви. Но не може ли да минем без качулката? Аз съм сляп и без това.

Той усети ново смушкване в бъбреците.

— На колене!

Той коленичи. Някой свали чувала.

Рансъм пое жадно глътка свеж въздух.

— Е, какво да направя? Какво трябва да кажа? — Херцогът се покашля. — Аз мигом във вярност се кълна...

Те пак му нахлузиха качулката.

— Но умолявам ви — надигна глас той, — ако бихте вий почакали една проклета секунда...

— Брат Уендъл, той не взима церемонията сериозно — рече един от рицарите. — Нашият орден е свещен. Ние сме тук, защото ни обединява по-висша цел.

Друг се обади:

— Ако го приемем в редиците си, трябва да се отнасяме с него като с един от нас. Като с брат. Мислите ли, че той ще се държи така с нас?

Рансъм сведе глава и успя да се освободи от качулката. Облекчен, повдигна лице и заговори на невидимите мъже край себе си.

— Чуйте ме. Знам. Аз не съм ваш другар. Аз съм кучият син, който ви е пердашил в училище и е взимал джобните ви пари. Но сега съм на земята. В гората. Коленичил в нещо крайно неприятно — ден, след като икономът ми напусна. Говоря сериозно. Сериозен съм в извиненията си за всичко, което казах. И съвсем сериозно се нуждаю от помощта ви.

Рансъм не помнеше друг случай в живота си, в който да бе изричал тези слова: Нуждая се от помощта ви. И ето, дори не беше припаднал от унижение.

Първият рицар заговори отново:

— Не позволявайте това да се случи, братко. Той не е истински моранглианец.

— Вече съм — настоя Рансъм. — И сър Уендъл би трябвало да го знае. Той беше на вечеря у викария, когато прочетохме първата част.

— Тогава докажете, че сте достоен — намеси се вторият рицар. — Какви са трите съставки в седемнадесета глава, които Улрих набавя за отварата на вещицата Греймиър?

Мътните го взели! Въпросът беше много конкретен. Рансъм прехвърли спомените си от миналата вечер. Беше слушал внимателно

разказа, погълнат изцяло от него, но не си беше водил бележки, дявол да го вземе!

— Пръст от трол, косми от тритон и... пикня от еднорог? По дяволите, откъде да знам!

— Видяхте ли? — рече рицарят. — Не е искрен. Обзалагам се, че дори не знае кои са обещанията на Улрих.

— Почакайте — вирна глава Рансъм. — Знам ги.

Помнеше тази част. Беше хубава. Улрих се разделя с Кресиди, преди да се впусне в издирването на Звяра от Къмбърнот, за да го убие. На сбогуване произнася дълга реч.

— „Не се съмнявайте, милейди — започна да рецитира той. — Не се съмнявайте. Аз ще се завърна. Не се съмнявайте в силата ми.“

— В твърдостта ми — поправи го някой и го тупна по гърба, та да запомни. — Не се съмнявайте в твърдостта ми.

— Да, да. — Той заби поглед в калната земя. — Не се съмнявайте в твърдостта ми. Не се съмнявайте в силата ми. Продължава още малко в този дух, има нещо за краля, а сетне „вие оставате кралица на сърцето ми“ и завършва с „за вас, милейди, и за Моранглия!“ — Той вдигна глава. — Ето, това не стига ли?

— Не. — Рансъм позна гласа на Уендъл Бътърфийлд. — Жалка работа!

— Той само ни използва — отново се обади първият рицар. — Щом получи каквото иска, ще ни забрави. Ще ни подминава на улицата. Ще се подиграва на ритуалите ни в луксозните клубове на аристократите. Той не ни разбира.

Рансъм поклати глава.

— Не, не. И мен никой не ме харесва в тези клубове. Повярвайте ми, знам какво значи да бъдеш наруган. Преди седем месеца получих тежка рана и познаяте колко хора ме посетиха или ми пожелаха скорошно оздравяване оттогава? Николко. Аз също съм изгнаник.

— Богат изгнаник с високо обществено положение и половин дузина имоти — отбеляза Уендъл.

— В момента. Но ако адвокатите и наследникът ми сполучат в намеренията си, ще изгубя всичко. Не правете грешка, не ви моля за помощ заради себе си. Всичко е заради госпожица Гуднайт. Ако изслушването не мине добре, тя ще изгуби дома на мечтите си.

Вземете ме във вашите редици и аз ви се кълна: нас ще ни свързва една по-висша цел. Тя.

Последва дълго мълчание.

Рансъм не знаеше какво повече да каже.

— Ще приема това за тържествената ви клетва. — Сър Уендъл допря притъпен меч до рамото му. — Провъзгласявам ви за сър Рансъм, брат в Ордена на Мака и истински рицар на Моранглия.

Слава богу!

— Ордена на Мака — замислен повтори Рансъм, докато режеше въжетата на ръцете му. Той потърка ожулените си китки. — Значи ли това, че сега ще пушим опиум?

— Не — рече Уендъл. А на събрата си добави: — Дайте му медовината.

Поднесоха му плоско шише със сладко, лепкаво вино. Рансъм отпи.

— Не е лошо. Моите благодарности, сър Уендъл.

Сега беше един от тях.

Колко неочаквано. Там, коленичил наред гората, обкръжен от хора, които представляваха отритнатите странници на английските частни училища, Рансъм бе завладян от най-странното и непознато усещане.

Принадлежност.

— И когато не сме на пост — продължи Уендъл, — аз съм господин Уендъл Бътърфийлд, благородник.

— Благородник — повтори Рансъм. — Но... нали не искате да кажете, че сте адвокат?

— О, да, адвокат съм.

— Не знаех, че е разрешено адвокатите да бродят по горите в импровизирани брони.

— Защо не? През работните дни носим дълги черни тоги и напудрени перуки.

Май Уендъл имаше право.

— И дори да съм безполезен като прислужник на масата, мога да реша юридическите ви проблеми. Стига да приемете помощта ми.

Уендъл тикна нещо неясно с телесен цвят пред лицето на Рансъм.

Ръката си.

Последният спазъм на ранената му гордост го удари в гърдите и се загърчи в предсмъртна агония. Не му трябваше помощ да се вдигне на крака, настояваше гордостта му. Не беше нито инвалид, нито дете.

Ала беше човек. Отчаяно влюбен за първи път в живота си. И го грозеше опасност да изгуби цялото си състояние. Както беше казал Дънкан, нуждаеше се от цялата приятелска помощ, която можеше да получи.

Преглътна инстинктивния си отказ и прие ръката на мъжа.

Щом се изправи на крака, Уендъл повика рицарите, които се наредиха в кръг и го докоснаха по раменете и гърба.

— Рицари, отдайте чест!

Юмруците удариха по бронята.

— За дамата на сърцето и за Моранглия!

ГЛАВА 25

— Изи, няма да повярвате! — Абигейл я издърпа към прозореца на кулата.

— Какво има? О, моля ви, кажете ми, че адвокатите не са пристигнали. Още не сме готови. Аз не съм облечена. А и Рансъм още го няма.

— Не са адвокатите. Погледнете.

Изи подаде глава през тесничкия прозорец. В далечината по пътя към подвижния мост на замъка се виеше познатата пъстроцветна моранглианска рицарска конница от Уест Йоркшър. Придружавани от техните сестри от ордена „Помощниците на Кресида“. Знамената им се вееха от пронизващия вятър, а броните лъщяха на слънцето.

— Херцогът е успял — възкликна Абигейл и стисна Изи за ръката. — Убедил ги е да се върнат.

— Подозирам, че и вие имате нещо общо с успеха му. Сър Уендъл явно има свои причини да се завърне. Но това няма никакво значение, разбира се. Важното е, че пристигат.

Нелепа сълза бликна в окото ѝ. Дори след всичко станало вчера, те не я бяха изоставили. Не си бяха тръгнали, още бяха нейни приятели. Още вярваха.

Не се съмнявай.

През следващите няколко часа кипеше трескава подготовка. Готвачът и девойките работеха в кухнята. Рицарите опресниха уменията си по сервиране. Дънкан отведе набързо Рансъм да си вземе вана, да го обръсне, да го облече и да лъсне ботушите му. Абигейл изразходи почти три четвърти час и голяма доза търпение, за да опитоми косата на Изи.

Когато колелата на каляските изтракаха по алеята, Изи не можа да намери сили да надникне през прозореца. Абигейл трябваше да го стори.

— Да, те са. Пристигнаха.

— Колко?

— Две каляски. Трима... Не, четирима мъже.

Четирима? О, боже. Адвокатите са двама. Другите трябва да са... лекари, свидетели, помощници на върховния съдия може би?

Тя закричи напред-назад, като се молеше долу всичко да върви добре. Дънкан ще ги посрещне, ще ги въведе в салона, а сетне...

На вратата се почука.

Рансъм!

— Готова ли сте? — Той ѝ предложи ръката си и двамата тръгнаха по коридора. — Не се тревожете за нищо. Просто стойте близо до мен.

— Няма ли да им се стори странно, ако стоя залепена за вас през цялото време?

Устата му се повдигна в единия край.

— Повярвайте ми. Нито един от адвокатите ми няма да се изненада да открие красива жена, залепена за мен. Това само ще затвърди впечатлението, че не съм се променил.

Но Изи не се тревожеше за неговата репутация. Тя силно се съмняваше, че адвокатите са свикнали да го виждат с жени като нея.

— Почакайте — Изи го задържа.

— Какво има?

— Аз... трябва да ви кажа нещо.

— Хм. Така. Много хубаво, но то навярно ще може да почака края на съdboносната среща, за която се готвим цяла седмица.

— Не може да чака — рече тя, като го теглеше за ръкава. — Трябва да знаете. Важно е.

Сега, когато той бе приковал вниманието си върху нея, тя едва не изгуби кураж. Насила затвори очи и изрече:

— Аз не съм хубава. Никак.

Челото му се навъси, устните му се свиха като че се канеше да ѝ зададе въпрос, но въпросът сякаш... заседна там.

— Трябваше да си призная много отдавна. Не знаете колко много ми тежеше. Просто... Никой никога не ме е наричал хубава. Никой никога не ме е карал да се чувствам красива. И не можах да устоя на радостта, макар че всичко беше плод на недоразумение. Но сега е важно да знаете. Ако влезете в залата с мен, увиснала на ръката ви... Това ще е най-яркото доказателство, че сте сляп. Те няма да разберат какво, за бога, търсите с мен.

— Изи. — Той плъзна ръце по нейните.

Тя се отдръпна.

— Не си прося комплименти. Истината ви казвам. Важно е да ми повярвате и да разберете. Аз не съм красива, Рансъм. Нито хубавичка. Нито миловидна. Нито дори поне малко привлекателна. Аз съм крайно невзрачна. Винаги съм си била такава. Нито един мъж не ме е заглеждал дори веднъж.

— Добре тогава. Значи, не сте красива.

— Не.

— От всичките ви стаени пластове и разкрития... — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Това е най-дълбоката тайна, която пазехте от мен.

— Да. — Тя се опита да го докосне.

Той я стисна здраво и не ѝ позволи да помръдне.

— Недейте.

Притисна я с гръб до стената, а думите продължиха да се леят от устата ѝ. Непотребни, глупави думи.

— В началото ми се струваше съвсем безобидно. Никога не съм си мислила, че тайната ми може да докара неприятности, и си казвах, че няма причина да узнаете истината. Но сега... сега тук са дошли други хора. А вие искате да мина за ваша любовница и...

— Не искам да минете — пресече я той. — Вие сте моя любовница.

Тя притисна лице в ръцете си. Прокле глупавата си суета. Сега цялото му бъдеще бе изложено на риск.

— Не мога да повярвам. Това... това ли е най-срамното ви признание? Че не сте красива. — Той се разсмя. — Това е нелепо.

— Нима?

— Да. Това е нищо. Искате ли да чуете една истински грозна тайна, Изи? Ето ви моята. Аз съм убил майка си.

При тези думи, Рансъм усети отдръпването ѝ, едва доловимото ѝ смайване.

Не я винеше. Бяха грозни думи. Никой никога не искаше да ги чува. Те бяха оставили черния си отпечатък и върху него.

— Майка ми се е мъчила повече от тридесет часа, за да ме доведе на белия свят, и е умряла по-малко от час след раждането ми.

Аз съм я убил. Това повтаряше баща ми, с точно тези думи, още щом пораснах толкова, че да ги разбирам.

Спомените му бяха съвсем ясни. Всеки път, когато заплачеше, всеки път, когато трепереше, всеки път, когато се препъваше и търсеше утеха. Баща му го вдигаше за яката, влачеше петите му по мраморния под и го поваляше на земята пред портрета на майка му.

Спри да хленчиш, момче. Тя не може да изтрие сълзите ти. Ти я уби.

Божичко, колко красива беше на онзи портрет. Златиста коса, сини очи, светлосиня рокля. Ангел. Някога той се молеше пред нея. Дребни, богохулни молби за чудо, прошка, играчки... за най-малкия знак, че може да го чуе.

Ала тя не го чу. Беше си отишла.

Оттогава Рансъм никога не се бе молил на нищо друго.

— Всички слуги, бавачките, икономът, частните учители... всички бяха строго инструктирани да не показват обичта си към мен. Нямаше прегръдки, нямаше целувки, нямаше грижи и утеха. Това бяха все неща, които майка ми трябваше да ми даде, а аз не ги заслужавах. Стариият херцог ме обвиняваше за смъртта ѝ.

Той почувства въздишката ѝ.

— Рансъм, това е ужасно.

— Така е — съгласи той.

— Той не е бил прав да се отнася така с вас.

— Да. Баща ми беше жесток, коравосърдечен кучи син. Да кажем, че нямаше много приказки за лека нощ.

— Аз... Безсмислено е да го казвам, но много съжалявам.

Той притисна чело в нейното.

— Не е безсмислено. За мен това означава всичко. И ако по-късно поискате да ме отведете в леглото и дни наред да ме галите по косата, ще приема с радост. — Отдръпна се на разстояние. — Но това ще остане за друг път. Сега говорим за вас. Некрасивата Изи.

— Познавам жените, Изи. Оpoznал съм твърде много жени през годините. — Години наред Рансъм бе търсил физическата близост и утеха, които не бе получил в детството си, вечно отдръпвайки се от подълбока връзка. — И от онзи първи следобед знам, че вие не приличате на никоя друга. Това ме радва. И ако мъжете никога не са ви обръщали

внимание, това също ме радва, мен, егоистичния мерзавец. Иначе сега щяхте да сте с друг мъж, а не тук до мен.

— Но все едно колко здраво ви стискам, все едно колко дълбоко прониквам във вас, все чувствам, че някаква малка част от вас остава недостижима за мен, далечна. Сърцето ви, струва ми се. О, как я желаех тази частица от вас. Цялата ви желая. Ала не мога да събера сили да поискам нещо, което тъй недвусмислено не заслужавам.

Той почувства как тя понечи да възрази, но я прекъсна, преди да е опитала.

— И това няма нищо общо с раждането или с детството ми. Вече съм достатъчно голям, за да припозная в бащиното ми отношение безчувствена жестокост. Но има общо с всичко от там насетне. Вие смятате, че няколко черти на лицето ви правят безлична? Аз съм грозен до дъното на душата. Това е известно на цяла Англия. А след като изчетохте писмата ми, на вас също трябва да ви е ясно. Вие пресяхте цяла планина от злодеянията ми. Естествено, че сте издигнали стена около сърцето си. Вие сте умно момиче. Как бихте могли да обичате такава грозота? Кой изобщо би могъл?

— Ран съм. — Гласът ѝ потрепери.

— А сега научавам, че това... това е тайната... която сте пазили. Това е била причината за неохотата ви. Не се чувствате достатъчно красива. За един слепец. Исусе, Изи. А си мислех, че аз съм повърхностен.

Думите се оказаха по-остри, отколкото бе възнамерявал. Затова ги съпроводи с целувки. Нежни, успокояващи целувки по бузата, шията, бледата, повдигаща се извивка на рамото ѝ...

Благословена да е тази жена и нейната нелепа, твърде човешка суета. Той никога нямаше да се научи как да се превърне в мъжа, който тя заслужаваше. А неувереността ѝ?

Той знаеше как да я отстрани.

— Изи — простена херцогът и притисна тяло в нейното, — подлудявайте ме. Жадувам ви. Не можете да си представите. — Той повдигна полите ѝ.

Тя ахна:

— Какво правите?

— Това, което изглежда.

— Не бива. Адвокатите. Те са долу, чакат.

— Това е по-важно.

— По-важно е да ме любите в коридора, отколкото да спасите титлата си?

Той застина. Сетне я целуна по устните.

— Да.

Изрече думата просто, тържествено. Защото казваше истината с всичко, което му беше останало. Тяло и душа. Адвокатите и титлата му да вървят по дяволите. Нищо в живота му не си струваше да бъде защитавано, ако тя не можеше да проумее това.

— Вече не мога да съдя как изглежда красотата. Но знам мелодията ѝ. Тя звучи като буйна река от див, сладък мед. Красотата ухае на розмарин и има вкус на нектар. Красотата киха като бълха.

Тя се усмихна. Тази красива усмивка. Как е могла да се усъмни във въздействието ѝ върху него?

— Ето колко сте невзрачна. — Той погали гърдата ѝ с една ръка, а с другата разкопча бричовите си. — Ето колко непривлекателна ви намирам.

Нямаха време за прелюдия и изтънченост. Само за сливане.

Той си проправи път през долните ѝ дрехи и откри, че като него е съвсем готова, сложи ръце отзад, повдигна я от земята и я опря в стената. Тя се вкопчи здраво във врата му и обви крака около кръста му.

И сетне той се тласна напред.

— Обичам ви.

Беше хубаво да произнесе тези думи, думи, които тъй дълго му бяха отказвани, че накрая бе отрекъл значението им. А да ги изрече, докато прониква в нея? Беше прекрасно.

— Обичам ви, Изи. — Той нахлу навътре и с всеки напън на хълбоците достигаше все по-дълбоко. — Обичам ви. Вас. Красива... Прелъстителка... Умна... Прекрасна... Вас.

Поспря в нея, потънал до дъно. Притискаше я в стената, двамата едва смогнаха да си поемат дъх. Бедрата ѝ потръпваха, опрени в неговите. Нямаше как да бъдат по-близо. Беше проникнал докрай в нея, по-навътре не можеше да иде.

Но това беше ли достатъчно? Можеше ли да докосне сърцето ѝ?

Трябваше да разбере.

Затвори очи и притисна чело в нейната ухаеща, напудрена кожа.
Онзи стар, коварен глас гръмна в кръвта му. Не заслужаваш това. Не я заслужаваш!

Ала все пак трябваше да я попита.

И Рансъм изрече най-трудните думи на света.

— Обичайте ме.

ГЛАВА 26

— Обичайте ме.

Думите дойдоха като слаб, дрезгав шепот. Но Изи разбираше колко много са му стрували.

— Обичам ви. — Тя го прегърна силно през врата, сякаш за да не бъде отнесена от пороя нежност. Целуна го по челото, по бузата. — О, Рансъм! Обичам ви! Обичам ви!

Разтреперан, задъхан, той излезе почти целият, сетне проникна отново докрай.

— Пак.

— Обичам ви. Обичам ви.

Можеше да му го каже сто пъти. Можеше да го държи в себе си, докато той желае. Но нямаха време. Той действаше грубо, бързо, довеждайки и двамата до зашеметяващ, безмълвен финал. Тя заби зъби в китката си, за да не извика.

Сетне той се отдръпна от тялото ѝ, спусна я на земята. Поддържа я в обятията си още миг-два. Задъхан.

— Имах нужда от това — рече ѝ. — Нямате представа колко много.

Тя се усмихна.

— Май и двамата имаме нужда.

Тя свали полите си и приглади най-дълбоките гънки, докато той закопчаваше бричовите си.

— Изи, ето какво ще ви кажа с увереността на мъж, който знае какво говори. — Той изпъна жилетката си, а сетне — един по един и ръкавите си. — Вие сте необуздано привлекателна, осезаемо чувствена жена. Може би ухажорите ви са странели от вас заради „Приказките“. Може би баща ви е ги държал на разстояние, защото се е боял да не ви изгуби. Не знам защо мъжете не са ви преследвали в миналото. Мога само да ви кажа защо няма да ви преследват занапред.

— Защо?

Той сви рамене, сякаш да каже: „Не е ли очевидно“.

— Защото аз няма да им позволя.

— О. — Подпряна в стената, Изи се разтопи.

Той разпери ръце, очаквайки мнението ѝ.

— Как съм? Добре ли изглеждам?

— Прекрасен сте. — Все още замаяна, тя опипа с ръка прическата си. Или онова, което беше останало от нея. — Косата ми. Вие вървете напред. Аз ще изтичам до горе и...

— Оставете. — Той хвана ръката ѝ и я сложи на своята. — И не се тревожете за външността си. Стойте близо до мен във всеки миг. В ума на адвокатите няма да остане и капка съмнение какво правя с вас. — Замълча. — Освен ако не се боите какво ще си помислят вашите приятели. А в такъв случай...

— Не се боя — рече тя и стисна силно ръката му. — Изобщо не се боя.

С тези думи Рансъм пое на среща лице в лице с Арбитрите.

Когато влезе в голямата зала, всички станаха на крака. Той видя четири сиви фигури да плават сред море от сива мъгла. Отлично. Не можеше да ги различи един от друг. Нямаше представа кои може да са другите двама, след като разбра кой е Блейлок и кой Ригет.

Тези четири злокобни сенки бяха дошли да съдят живота му.

Ала той държеше Изи под ръка. Тихото скърцане на рицарите наоколо се оказа неочакван източник на сигурност за него.

А и вече си имаше нов адвокат. И то добър. Човек, на когото можеше да вярва.

Намираше се сред приятели.

Един от присъстващите се приближи. Рансъм усети как мъжът го разглежда внимателно, впива поглед в белезите му.

— Ваша милост, радвам се да ви видя в такова добро здраве.

Радва се? Рансъм изсумтя. Съмняваше се, че мъжът изпитва радост точно в този миг. Жалък, алчен измамник.

Изи допря пръсти до китката му, за да му каже с кого от адвокатите разговаря.

— Блейлок — рече той. — Това е госпожица Гуднайт. Новият собственик на замъка „Призрак“. Линфорт ѝ го е завещал.

Изи се поклони.

— Приятно ми.

— Доведохме с нас и господин Хавърс — продължи мъжът — от канцеларията на върховния съдия.

Хавърс се приближи.

— За мен е удоволствие, госпожице Гуднайт. Съдията ви изпраща поздрави. Синът му е голям почитател на бащините ви истории.

Блейлок довърши представянето.

— Сигурно помните моя колега, господин Ригет. А този мил джентълмен е доктор Милс от санаториума за душевноболни в Холифийлд.

Рансъм удостои неясните им фигури с леко кимване.

— Ако сте приключили с представянето, да продължа аз с моето. Това е господин Уендъл Бътърфийлд, благородник. Моят нов правен съветник. И преди да продължим нататък, да изясним едно нещо. Ще отговоря на всичките ви въпроси. Как се озовах тук преди седем месеца и защо. Какво съм правил през това време. Как бях ранен, как ослепях — той почака, докато възприемат новината, — и какво е психическото ми състояние. Ще се подложа на вашия разпит. Но преди това... — Той щракна с пръсти и Уендъл пхна документите в ръката му. — Вие ще подпишете това.

— Какво е това?

— Документ за създаването на неотменим тръст за госпожица Гуднайт в размер на двадесет хиляди лири.

Адвокатът се сепна.

— Какво? Двадесет хиля...

— Благодарение на вашето небрежно управление тя наследи този замък от кръстника си, а при пристигането си го завари в безобразно състояние на разруха. Най-малкото, което можем да сторим, е да й осигурим средства, за да го възстанови.

— Ваша милост, ние не можем да одобрим...

— Състоянието е мое. Аз съм херцогът. Докато съдът реши друго, аз съм човекът, който одобрява. — Той тикна документите в ръката на адвоката. — Аз ще подпиша. Вие ще бъдете свидетели. Тогава и само тогава ще бъда на ваше разположение. Ако откажете...? Кълна ви се, че ще се боря срещу вас, на всяка крачка и ще ви изправя пред съда по обвинения в измама.

Адвокатите се посъветваха.

Изи стисна ръката му.

— Какво правите? — прошепна тя.

— Осигурявам бъдещето ви в замъка. Всичко друго е второстепенно.

— Вашата съдба не е второстепенна — прошепна тя. — Не и за мен.

В отговор на милите й думи Рансъм плъзна пръсти по дланта ѝ. Но не оттегли искането си. Двадесет хиляди бяха значителна сума, но нищожна част от онова, което адвокатите му щяха да контролират, ако успеяха да измъкнат състоянието му. Разчиташе алчността им да ги надвие.

— Е? — подкани ги той. — Може би трябва да анулирам предложението и да се заема направо с обвиненията в измама.

— Няма да се наложи — побърза да отвърне Блейлок. — Заради интересите на госпожица Гуднайт ще подпишем.

— Добре. — Щом надраска името си най-отдолу на документите и адвокатите сториха същото, Рансъм си отдъхна. Изи беше осигурена.

Сега оставаше да я направи херцогиня.

Лекарят се приближи.

— Тези забележки за измамите ме тревожат. Често ли виждате конспиратори около вас, Ваша милост?

Започна се. Разпитът.

Рансъм се отпусна на дивана и се настани удобно. Въпрос след въпрос той отговаряше. Коя година е, кой е настоящият монарх на трона, какъв е цветът на небето. Задаваха му въпроси за раната, опипваха с пръсти белега му.

Херцогът изрови всички запаси на търпение, които притежаваше. Виждаше как адвокатите чакат да се нахвърлят при най-дребната грешка и нередност. С толкова много свидетели нямаше как да изфабрикуват обвинения в лудост. Ако се стигнеше до официален процес, Рансъм знаеше, че ще спечели. Беше обаче много по-лесно да приключат всичко още днес.

След около час разпит херцогът вече губеше търпение. Застрашително главоболие се появи в основата на черепа му.

— Някой да ми налее нещо за пиене. Уиски.

Лекарят си отбеляза.

— Пристрастен... към... уискито.

— Това не е нищо ново — рече Рансъм.

— Трябва да призная — отбеляза Хавърс, — че намирам облеклото на прислугата ви за... очарователно.

— О, това е мой каприз — обади се Изи с онзи вятърничав, сладникав гласец, който той така ненавиждаше. — Знаете колко обичам прекрасните истории на баща си. И сега, на фона на величествения замък, просто не можах да устоя и да не съживя част от „Приказките за лека нощ“. Такава късметлийка съм, че девоичките и рицарите са тук с мен. Да ви се намират бонбони?

Лекарят се приведе напред.

— Какво мислите за тази атмосфера, Ваша милост? И на вас ли ви харесва да живеете в приказка?

Един от рицарите — Рансъм смътно си спомняше, че името му е Алфред, — изскърца и с дрънчене се приближи до него. Сложи чашата с уиски в ръката му. Като му я подаваше, тя се разклати и двамата се поляха с алкохол.

— Простете, братко — рече рицарят.

— Братко?

По дяволите! Рансъм познаваше този звук. Това беше скок.

Гласът на Блейлок прозвуча остро.

— Нима този прислужник току-що ви нарече „братко“?

— Слуха ми ли проверявате? — Рансъм се опита да придаде отегчение на гласа си. — Да, точно така.

— Но вие не бива да позволявате на прислужника да се обръща към вас така фамилиарно, Ваша милост. Или сте се самозабравили?

— Не съм се самозабравил.

— Ей ти. — Ригет повика младия рицар, който се бе върнал, дрънчейки, в другия край на залата. — Защо се обърна към Негова милост с „братко“?

— 3-защото и двамата сме членове на едно и също братство — отвърна младежът. — Ордена на Мака.

Избухна смях и пред очите на Рансъм вече не се мерзелееше сиво.

Само червено.

— Ордена на Мака? — Блейлок приличаше на алчно момче с купа плодове със сметана и две лъжици. — Разкажете ни, моля ви, повече.

— Това е моранглианският рицарски орден, сър. Имаме знамена, турнири. Гербове и обет.

— И херцогът доброволно е станал негов член?

— Аз... не знам, сър — поколеба се Алфред.

Естествено, че се поколеба. Рансъм разпозна сега гласа на младежа. Той беше един от рицарите, който се възпротиви на присъединяването му към ордена. И може би с основание. Алфред е знаел, че този миг ще дойде, дори и да не е предполагал, че това ще стане тъй скоро.

Знаел е, че Рансъм ще бъде подложен на изпитание.

И ето как стоеше въпросът. Той можеше да върне състоянието си, титлата и властта днес, но трябваше да се отрече от упорития труд на Изи и всичко, в което приятелите ѝ вярваха.

Вчера той бе сторил с лекота точно това. Беше се присмял и подценил всички хора, които стояха в залата.

А днес те се върнаха. Заради Изи и заради него. Трябваше ли пак да ги оскърби, да им се присмее?

— Вярвате ли ми сега? — Ригет бързаше да приключи работата. — Той несъмнено се е побъркал. Ударът по главата е помрачил съзнанието му. Остава ни да го пратим на комисия за освидетелстване.

Лекарят се приближи.

— Ваша милост. Знаете ли кой сте?

— Да. — Рансъм стана на крака. — Знам отлично кой съм. Аз съм Рансъм Уилям Дейкър Вейн, единадесетият херцог Ротбъри. Освен това съм маркиз Юнгам, граф Прайъруд, лорд Такъри. И...

— И? — подкани го лекарят. — Вярвате, че сте още някой?

Той чу предупредителното съскане на Изи. Но, дявол го взел, беше дал клетва. Заради нея. Не можеше повече да отрича.

— Аз съм рицар от Моранглия.

Изи затисна уста с ръка.

О, не! Той го изрече!

Рансъм се тупна по гърдите и всички рицари отвърнаха на поздрава му.

Част от Изи искаше да извика от радост, част от нея искаше да заплаче. Това беше мил, храбър жест от негова страна, но на каква цена?

Адвокатите на мига се разбързаха.

— Видяхте ли, Хавърс? Нямаме избор. — Ригет посочи херцога. — Той трябва да бъде прегледан. Той бълнува. Сигурно е опасен.

Лекарят се съгласи.

— Професионалното ми мнение е, че трябва да го задържим за преглед в Лондон.

— Моля ви — обади се Изи. — Моля ви, почакайте малко. Нека да поговорим. Едва ли е нужно да го затваряте в лудница.

Ала молбите ѝ се изгубиха в глъчката. Потънаха в други възражения.

Из цялата зала рицарите и девойките се надигнаха в защита на Рансъм.

Един от рицарите извади сабята си — която беше толкова тъпа, че не би разрязала и пандишпан, — и я вдигна във въздуха.

— Не може да го отведете!

— Това е братство — провикна се втори.

— Знаех си, че обучението ни не е било напразно!

— Ние сме единни. Ще се бием до смърт!

Дори Магнус започна да ръмжи и да лае.

Над цялата врява се надигна вик:

— Пуснете белката!

— Спрете! — Изи изтича в другия край на залата, покатери се на една маса и сложи ръце около устата си като фуния. — Спрете! — извика тя с пълно гърло. — Спрете всички! Спрете!

Те спряха. И се обърнаха към нея.

Когато цялата зала притихна, тя си пое дълбоко дъх. Вдигна ръце пред себе си, като че можеше с тях физически да успокои напрежението.

— Няма нужда от битки. Няма нужда и от прегледи. Това е недоразумение. Херцогът е напълно нормален. Господин Блейлок, господин Ригет, господин Хавърс, доктор Милс. Трябва да ми повярвате. Живея в замъка с херцог Ротбъри вече няколко седмици и знам, че е напълно с ума си. Рицарите, девойките, романтичните истории... той не вярва в тях. Не бива да вярва. — Вижте... — Очите ѝ се преместиха върху рицарите и девойките. — „Приказките за лека нощ“ са... Ами една лъжа. Аз никога не съм била онова невинно момиче с гладката кехлибарена коса. Сър Хенри не беше любящ баща, макар че много се стараше. Не съм искала да имам невестулка и това

не съм искала. — Тя посочи замъка. — Кресидата може да е смела, но мен ме е страх от тъмното. Улрих може да казва „Не се съмнявай“, но аз постоянно съм пълна със съмнения. Съмнявам се, че в живота историите свършват с добър край. Съмнявам се, че съществува вечна любов. Но най-много от всичко се съмнявам в себе си.

На адвокатите каза:

— Херцогът се води по ума ми, за да ми угоди. Но знае, че това е само преструвка. Глупости, вятър работа, както сам ги нарече вчера. — Тя огледа залата. — Нали така беше? Вие бяхте тук.

В неохотно потвърждение из стаята се разнесе недоволство.

Тя се обърна към Рансъм.

— Кажете им. Няма страшно. Вече няма смисъл да се преструвам, а вие не сте длъжен да ме закриляте. Просто им кажете всичко, което ми наговорихте през тези няколко седмици. Вие сте напълно с ума си. Романтизмът е илюзия. — Тя притисна ръка до корема си. — Всичко е наред. Няма страшно.

Рансъм се замисли. Изи видя как гърдите му се повдигат от дълбока въздишка. Той се почеса по врата, забил очи в пода.

Блейлок излезе напред.

— Е, Ваша милост?

Направете го, увещаваеше го тя наум, като се мъчеше да му внуши мислите си през цялата зала, чак в другия ѝ край, където стоеше той. Откажете се от всичко това. Спасете себе си.

Просто кажете истината.

— Ще кажа само това. — Когато Рансъм вдигна глава, на устните му се мъдреше игрива усмивка. — Не се съмнявайте.

Сърцето ѝ подскочи.

— Не! Не, Рансъм, недейте!

— Не се съмнявайте, милейди. Аз ще се върна.

— Не — умоляваше го тя. — Не сега.

Той вдигна глава и тръгна към нея, като не спираше да рецитира:

— Не се съмнявайте в твърдостта ми. В бронята, стрелите, острието, в щита ми. Аз никога не ще позная жилото им.

Не речта на Улрих. Всичко друго, само не и нея.

— Не се съмнявайте в силата ми. — Гласът му кънтеше все по-силно. — Ни бурята... Ни бурята...

Той замълча.

Добре. Изи знаеше какво следва, но нямаше да му помогне.

Той се обърна към рицарите да му подсказат.

Някой от тях прошепна:

— Ни бурята, разпенила морето.

— Вярно, вярно. — Той отстъпи крачка назад и подхвана отново тази част. — Не се съмнявайте в силата ми. Ни бурята, разпенила морето, ни вятърът, понесъл прах в пустините. Ни снежните планински върхове ще ми препречат пътя да се върна.

— Видяхте ли? — Блейлок побутна лекаря. — Той бълнува като луд. Мисли се за герой в някаква приказка.

Рансъм не им обърна внимание. Сякаш там нямаше никой друг, освен Изи. Придвижваше се към нея бавно, но неизменно.

Девоиците в залата бяха на път да паднат в несвяст.

— Не се съмнявайте в сърцето ми — декламираше той с цяло гърло и с чувство. Дълбокият му, плътен глас беше създаден за тази роля. — Часовете ще се натрупат в месеци, години. Но те нямат власт над вечността.

— Рансъм, моля ви — прошепна тя. — Тези хора ви мислят за луд. Аз също почвам да се чудя.

Адвокатите и лекарят тръгнаха към него, като че искаха да го задържат.

Те можеха да се опитат да го спрат, но Изи знаеше, че няма да успеят.

Херцогът подритна един стол и продължи със следващата част:

— Не се съмнявайте в любовта ми.

В това време всички рицари и девойки почнаха да му пригласят. Всички знаеха думите по-добре и от самата Изи.

Ала Рансъм беше единственият, който знаеше, че думите са нейни. И винаги са били. И сега ги изричаше за нея. В знак на обич, вяра и...

И чиста лудост.

Тя притисна ръка към сърцето си. Нейният герой.

Няколко девойки се спуснаха към нея, свалиха я от масата и я отнесоха при него наред залата.

— Не се съмнявайте в любовта ми — повтори той заедно с хора от рицари, които го подкрепяха. — Ако хората поискат да ни разделят, самата смърт ще е воал, но твърде тънък. Защото макар

земята да кръстосвам нашир и дълж за моя крал, вие оставате — сега и завинаги — кралица на сърцето ми!

Той коленичи и целуна ръката ѝ.

— Не се гневете — измърмори херцогът, като стана на крака. — Това е трудът на живота ви, а тези тук са наши приятели. Не можех да ги обидя.

— Как бих могла да съм разгневена? — Тя взе лицето му в ръце. — Не знаете колко много ви обичам в този миг.

— Тогава кажете, че ще се омъжите за мен. Аз ще замина за Лондон и ще реша правния казус. А сетне ще се завърна с пръстен. Диаманти или сапфири?

— Не ми трябва пръстен. Искam вас.

Остана им време да си откраднат една бърза, прочувствена целувка.

А сетне адвокатите се опитаха да го задържат.

— Ваша милост, запазете спокойствие. — Двамата мъже застанаха от двете му страни. — Сега ще ви отведем в Лондон. Там има много добри лекари, които бихме искали да ви прегледат.

Той се отскубна от ръцете им.

— Аз сам ще отида в Лондон. Няма нужда да ме задържате. Но, да, пригответе се да се видим в съда.

— Всъщност — спокойно каза господин Хавърс, — мисля, че няма да има дело. И със сигурност няма да има изслушване за невменяемост.

— Какво? — викна Блейлок и махна към присъстващите. — Но вие сам видяхте... какво се разигра пред очите ни.

— Видях. И мога да ви уверя, че върховният съдия няма да иска да изслуша случая. — Хавърс се обърна към Изи. — Както казах на госпожица Гуднайт, неговият син е голям почитател на тези приказки. Като дете той е паднал от кон и оттогава е прикован на легло. Приказките са като дар за него.

— Прикован на легло ли? — У Изи се породил подозрение. — Да не би да говорите за лорд Перегрин?

— Точно за него. Върховният съдия няма да поиска да изслуша случая. Да затвори годеника на Изи Гуднайт за лудост? Тежко му за упреците, които го очакват на семейните вечери. Всъщност цяла Англия ще роптае.

— Ами рицарите? Броните? Ордена на Мака? — извика Ригет яростно.

— За бога, човече. Това са само приказки. Това не е ясно само на вас. — Господин Хавърс посочи Рансъм. — Вижте го. Херцогът не е луд. Той е влюбен.

Устните на Рансъм се извиха в познатата полуусмивка.

— Е, срещу това обвинение не мога да споря.

Сватбата беше необичайна. Доста тихо събитие.

Церемонията се състоя рано сутринта във вторник. Невестата беше облечена в червено, за да може младоженецът да я различи в тълпата. Тесните църковни пейки в селската църква се бяха огънали под тежестта на рицарите с импровизираните им доспехи и на девойките със средновековни одежди.

След сватбената закуска в селската странноприемница щастливите влюбени не се качиха в очакващата ги каляска, а предпочетоха да се разходят на спокойствие под ръка по пътя към замъка.

Когато наближиха подвижния мост, Изи вдигна глава към древното каменно укрепление. Новите стъкла на прозорците блещукаха като диаманти на утринното слънце. Колко много неща се бяха променили от онзи първи мрачен, дъждовен следобед, когато кочияшът я стовари тук само с невестулката, писмото и последното зрънце надежда до името ѝ.

Рансъм я спря в двора.

— Почакайте.

Тя вдигна поглед към него. И в следващите няколко мига трябваше да събира разпилените си мисли. Замъкът може би се беше променил в очите ѝ, но не и този мъж. Не и тази дива, необузdana мъжка красота, от която коленете ѝ омекваха всеки път.

— Какво има? Да не сме забравили нещо в странноприемницата?

— Всичко е наред. Просто отдавна исках да направя отново това.

Той се приведе и ловко я вдигна на ръце, притискайки я до гърдите си.

И този път Изи не припадна.

Но едва ѝ се размина.

ЕПИЛОГ

Няколко месеца по-късно

Свещта едва припламваше в свещника, когато Рансъм изкачи тридесет и четвъртото стъпало.

— Изи, стана късно. Време е да дойдеш да си легнеш.

— Знам. — Изи остави перото в мастилницата и се облакът на писалището. Въздъхна уморено, затвори очи и разтърка слепоочията си.

Той застана зад нея. Силните му ръце се отпуснаха тежко на раменете ѝ.

— Работиш прекалено много през последните седмици.

— Знам, знам. — Тя взе перото и отново захвана да пише. — Съжалявам. Но на всяка цена искам да довърша главите за няколко месеца напред, преди бебето да се роди. Работата върви по-бавно, отколкото ми се иска. А освен това съм затрупана с писма, които чакат отговор.

Започна да разтрива тила ѝ и от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Какво да направя? — попита Рансъм.

— Масажът е прекрасно начало. — Тя прерови купчината писма. — Може би ще ми помогнеш да отговоря на това писмо от лорд Перегрин.

— Каква гатанка ти е пратил този път?

— Всъщност мой ред е да му пратя гатанка и сега не знам каква да бъде. — Тя потропа с перото върху попивателната. — Аха! Сетих се! — Натопи писеца и започна да пише. — „Какво предпочитате — да намерите в леглото си невестулка или октопод?“ — Довърши писмото и го остави настрана.

— Не е честно. Той може да избира, а аз не!

— Не, не можеш. Ти имаш и двете. — Усмивната, Изи измъкна едно списание от купчината с пощата ѝ. — Ето нещо, което ще ти се стори забавно. Писмо до редактора на „Джентълменс Ривю“. За мен е.

— Прочети ми го тогава.

Изи отвори списанието на отбелязаната страница и зачете на глас с високомерно, предвзето звучащ баритон.

— „Подобно на много от вашите верни читатели, аз с радост видях, че обичната дъщеря на Англия, малката Изи Гуднайт, новата херцогиня на Ротбъри, е хванала перото, за да продължи да пише за чудния свят, който сър Хенри подари на нея и на нас. Прочетох първата глава с огромно очакване и интерес, но за съжаление, трябва да кажа, че тя не ме впечатли.“

Рансъм се намръщи.

— Нахално магаре.

— Той има право на мнение. Да видим... Да, ето докъде бях стигнала. — Тя пак снижи гласа си. — „Макар че Нейна милост бързо се изкачи до по-високо обществено положение от онова, на което се радваше покойният ѝ баща, тези първи глави тъжно показват, че тя никога няма да му бъде равна в писането. Боли ме да го кажа, но то бледнее в сравнение с богатството на прозата на сър Хенри.“

— Така ще го наредя, че хубаво да го заболи — изръмжа Рансъм.

— О, нататък става по-мило — рече тя и прескочи няколко реда. — Ето как продължава: „В «Пътешествието на Сенчестия рицар» не липсват бледи проблясъци на добро бъдеще. Времето и опитът ще развият писателските ѝ умения и херцогинята може би ще стигне наполовина онова, което беше баща ѝ, а това само по себе си е истинска сполука за един писател — тъй млад и на всичкото отгоре жена“. Подписано е: „Достопочтений Едмънд Крийли, Чатън, Кент“.

Тя остави списанието настрана и се разсмя неудържимо.

Рансъм остана сериозен. Смълчан.

— Е? — подкани го тя. — Не ти ли е смешно? Няма ли да кажеш нещо?

— О, имам какво да кажа. Достопочтеният Едмънд Крийли може да вземе перото си и...

Ругатните, които последваха, накараха Изи да затисне с ръце корема си, сякаш да запуши нежните уши на нероденото си дете. Бебето обаче весело ритна и се превъртя в утробата ѝ.

О, божичко. Детето май ще прилича на Рансъм.

Не че тя имаше нещо против.

— Най-добре се смее този, който се смее последен — напомни му тя. — Господин Крийли ще бъде принуден да вземе обратно думите си, ако не и да направи... другите неща, които ти изреди. Той ще научи истината след време. Както всички останали.

Рансъм я бе дарил с приказен край и Изи си бе дала дума да не го пропилява. Щеше да признае, че работата е нейна, и да продължи историите, които тя и още толкова много хора обичаха. Искаше обаче да подходи внимателно, с уважение към Кресида и Улрих, паметта на баща си и онзи пурпурен юрган, но най-вече към читателите, които бяха превърнали „Приказките за лека нощ“, ако не в истина, то в истински значими творби.

Затова вместо да продължи оттам, където свършваха първоначалните истории, тя беше започнала нова: „Пътешествието на Сенчестия рицар“.

Много читатели, онези, надарени с повече прозорливост от Едмънд Крийли, щяха да отгатнат истината. Двама-трима вече й бяха писали за подозренията си. Но засега Изи мълчеше свенливо.

Тя щеше да последва Сенчестия рицар през неговата част от приключението точно до кулминационната сцена на парапета. И тогава, щом двата разказа се сплетат, той ще повдигне зрителния отвор на шлема и ще разкрие самоличността си...

И тази на Изи.

Когато истината излезеше на бял свят, щеше да последва скандал. Изи се тревожеше повече за Рансъм, отколкото за своите чувства. Надяваше се, че писмото на господин Крийли ще го направи по-издръжлив.

— Рансъм, най-добре е да се подготвиш. Когато след няколко години цялата поредица бъде публикувана, никой няма да ме потупва по рамото. Сигурна съм, че ще получавам повече неприятни писма.

Той помълча за миг.

— Добре.

— Добре?

— Да, добре. Защото реших, че правилният отговор на неприятните писма ще бъдат целувките, а аз обичам да си намирам повод да те целувам.

— Струва ми се, че това неприятно писмо заслужава повече от една целувка. Някъде към десетина, дванадесет.

— Няма да спра, докато преброиш до сто — рече той дяволито.
— Но по-късно.

— По-късно? — нацупи се тя.

— Сега искам да ти покажа нещо. Изненада е.

Изи го последва по спираловидните стълби с безспорен интерес. Вървеше бавно, предпазливо. Центърът на равновесието ѝ се менеше с всеки изминал ден.

— Каква по-хубава изненада от сто целувки? — попита тя, вървейки по коридора след Рансъм.

— Тази, надявам се.

Той спря пред една от стаите. Онази, която бяха определили за детето. Бутна вратата.

Тя плесна с ръце.

— Готова ли е?

На Изи ѝ беше строго забранено да участва в ремонта — твърде много прахоляк и опасности, каза Рансъм. Тя не спори. Беше щастлива, че може да посвети времето си на писането. Пък и сърцето ѝ се сгряваше, когато виждаше колко много усилия влага херцогът във възстановяването на наследствения си дом.

Замъкът, който сега беше техен дом.

— Днес я довършиха. Работниците приключиха с боядисването този следобед. — Той махна към отворената врата. — Надникни.

Изи влетя вътре с усмивка.

А сетне изумена застина на място.

— О! — прошепна тя. — О, Рансъм.

— Сега да не почнеш да се оплакваш, че се отнасям с теб като с малко момиче. Знам, че си твърде пораснала, за да ти подарявам пурпурна стая със златни звезди. Но някога това е била детската ти мечта. И си помислих, че може би ще искаш да я подариш на децата ни.

Изи притисна ръка към гърдите си, завладяна от силни чувства. Стаята беше прекрасна. Люлка с пурпурни завивки, покрита с облаци тюл. Плюшен килим с виещи се растения и кичести цветове. Лавици, лавици с книги. А на тавана бяха нарисувани сребриста луна и ярки жълти звезди. Даже и една-две комети.

Като се вгледаше човек, някои небесни светила не бяха чак толкова прецизни като другите — малко неравни, тук-там на петна. В

пълнен разрез със строгите стандарти, които Рансъм налагаше на всичките им работници.

Ала в сърцето си Изи знаеше обяснението за тези несъвършени звезди.

Беше ги нарисувал той.

Херцогът пристъпи от крак на крак.

— Нищо не казваш.

— Поразена съм. Има мигове, в които даже на писателите не им стигат думи. — Тя подсмръкна и го прегърна толкова силно, колкото ѝ позволяваше нарасналият корем. — Благодаря ти. Обичам те. Това е най-хубавият подарък.

Подарък, който цял живот си бе представяла. Ето че сега се бе превърнал в реалност. Двамата ще подарят на децата си тази вълшебна стая в собствения си замък. Но най-важното — щяха да дарят децата си с любов. И сигурност.

И приказки. Нощ след нощ.

Това беше истински приказен завършек. Рансъм ѝ беше подарил онази част със „заживели щастливо“ в деня, когато решиха да се оженят. Тази стая беше „навеки“.

А най-хубавата част от всичко?

Дълги години ги делиха от „Края“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди благодарности на Кейти Дюнбек и Рейчъл Кели за помощта им в проучването на слабото зрение и процеса на адаптация. Ако съм допуснала грешки, те са само мои.

Дължа огромна благодарност на семейството и приятелите си и на добрите люде от „Харпър Колинс“ за търпението им, докато пишех тази книга. Брен, Къртни, Кари, Лей, Лора, Сюзан, Кара и всички останали в безименната група... Спасихте ме по безброй начини. Обичам ви всички.

И най-накрая, благодарности и обич на господин Деър — щастлива съм, че ще остареем заедно и ексцентрично.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.